

நடையன் நன்றுயர் நாயகன்

இளங்கிய பிழை
ந.சீவ்வாசன்

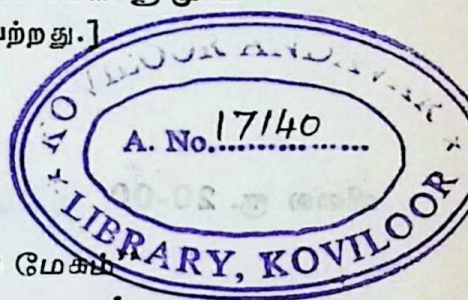

A.No. 17140

Q : 22

நடையின் நின்றயர் நாயகன்

[ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி ஜகத்குரு
ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள் ஸ்ரீ முகம்
அருளப்பெற்றது.]

“இலக்கிய மேகம்”
ந. சீனிவாசன்

BOARD OF STUDIES IN
SPECIMEN COPY

**கவிதா
பப்ளிகேஷன்**

அஞ்சல்பெட்டி எண் : 6123
8, முத்து கிருஷ்ணன் தெரு,
(பாண்டிபஜார் அருகில்)
தி. நகர், சென்னை-600 017.

முதற் பதிப்பு : நவம்பர், 1989

(C) கவிதா பப்ளிகேஷன்

விலை ரூ. 20-00

I to IV + 204 = 208 பக்கங்கள்

அச்சமைப்பு :

கவிதா அச்சகம்,

24. வடுகு இடையர் தெரு,

சென்னை-600 004.

ஸ்ரீ சந்த்ரமௌளிஸ்வராய நம :

ஸ்ரீ சங்கர பகவத் பாதசார்ய பரம்பரை

ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி

ஜகத்குரு ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள்

ஸ்ரீ மடம் ஸம்ஸ்தானம்— காஞ்சீபுரம்-631502

தேதி : 21—10—89

ஸ்ரீ முகம்

“ஸ்ரீ கூத்தாடி முத்துப் பெரிய நாயகியம்மன் அந்தாதி” முதலிய நூல்களைப் பாடி பரவசமடைந்தவர் ஸ்ரீ ந. சீனிவாசன். இவர் மனிதன் மனிதனாக வாழ்வது எப்படி என்று வாழ்ந்து காட்டிய ஸ்ரீ ராமபிரானது வாழ்க்கையை விளக்கும் இராமாயணச் செய்திகளை பாத்திரங்கள் வாரியாக இனிய எளிய நடையில் “நடையின் நின்றுயர் நாயகன்” என்ற நூலாகத் தொகுத்து வழங்கியுள்ளார். நல்ல நூல்களை நாகும் உள்ளத் தினருக்கு இந்நூல் ஒரு விருந்தாக அமையவும், இத் தகைய நல்ல நூல்களைத் தந்து சமுதாயத்துக்கு நல்ல தொண்டாற்ற இவ்வாசிரியருக்கு நீண்ட ஆயுளும், திர காத்திரமும் கிட்டவும் ஆசீர்வதிக்கிறோம்.

நாராயண ஸ்ம்ருதி

மதிப்புரை

பாரத தேசத்து மக்களின் வாழ்வில் அன்றும் இன்றும் உள்ளங்களில் கலந்து நின்று வாழ்வது இராமகாதை. வாழ்க்கையின் நுட்பங்களை இராம காதையில் மக்கள் கண்டுணர்வதால் வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டியாக அதைத் தங்கள் சிந்தையில் கொள்கிறார்கள். தமிழ் நாட்டில் தமிழ் மொழியில் கவிச் சக்கரவர்த்தி கம்பன் இராம காதையை அற்புதக் காப்பியமாக ஆக்கி உலகிற்கு தந்துள்ளார்.

“கம்பராமாயணம்—இராமவதாரம்” என்று கம்பன் கவிதைகள் முழுவதும் கொண்ட சிறந்த பதிப்பை-நூலை சென்னை கம்பன் கழகம் வெளியிட்டுள்ளது. அதன் பதிப்புரை இப்படித் தொடங்குகிறது.

“இந்தியா விடுதலைப் பெற முயல்வதற்கு அதன் பழம் பெருமை மெல்ல மெல்ல வெளி வந்ததும் ஊக் கமே தந்தது. ஒருலகப் பண்பாட்டை உருவாக்கும் வகையில் அந்தப் பழம் பெருமையை வற்புறுத்து வதும் இயல்பாயிற்று. இந்தியப் பண்பாட்டின் சிறப்பு உறுப்புகளில் ஒன்றாக அமைவது தமிழ்ப் பண்பாடு. அந்தப் பண்பாட்டின் விளக்கமே கம்பன்.”

“உலகம் யாவையும்” என்று தொடங்கும் கம்பன், “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” என்று பாடிய சங்கப் புலவர்கள் வழி வந்தவன். ஆதலின் அவன் குகன், சுக்கிரீவன், வீடணன் ஆகியோருடன் உலகப் பண்பாட்டை உருவாக்கும் இராமாயணத்தைப் பாடியுள்ளான். இந்த உண்மையை உலகிற்கு அறிவித்தல் தமிழர் கடன்.” மேற்கண்ட கருத்து தமிழர்கள் சிந்தனையில் பதிய வேண்டிய ஒன்று.

கம்ப காவியத்தின்- பார காவியத்தின்- கவிதைகள் முழுவதையும் படித்துச் சுவைத்து இன்புறுவதற்கும், பயன் அடைவதற்கும் இயலாமல் உள்ள தமிழ் மக்களுக்கு இந்தப் பேருண்மை, இந்தப் பேரறம் சென்றடைய வேண்டும். மானுடத்தின் ஒளிக் கூறுகள்- பளிச்சிட்டு நல்வாழ்வமைய வழி கூட்ட வேண்டும். இந்தத் தேவையை நிறைவேற்று முறையில் உரைநடையில் இராம காதையைச் சொல்கிறார் அன்பர் இளைஞர் 'இலக்கிய மேகம்' N. சீனிவாசன். இராம காதையில் அழுந்த ஈடு பட்டு அதன் கதாநாயகரிடத்தில் பக்தி கொண்டுள்ள ஆசிரியர், கதையின் பாத்திரங்கள் ஒவ்வொன்றின் செயலிலும் பண்பிலும் உள்ளம் பறிகொடுத்துப் பயின்று உபன்யாசம் செய்து வருபவர். ஆகவே- கம்பனின் கவிப் பேராற்றலால் உலகக் காப்பியங்களின் பாத்திரப் படைப்புகளின் சிறந்த படைப்புகள் என்று புகழப்படும் அந்தப் பாத்திரங்களையே அத்தியாயத் தலைப்பாகக் கொண்டு இராம காதை முழுவதையும் நடத்துகிறார். "நடையின் நின்றயர் நாயகன்" எனும் இந்த உரைநடைக் காப்பியத்தில் இந்த மகத்தான இதிகாசத்தின் கதையின் மாந்தர்களை- தெய்வங்களே மனிதர்களாக அவதாரம் செய்துள்ள- மானிடர்களை 'விதி' வலை பிண்ணி சிக்க வைத்து கொண்டு செலுத்தும் செயல் பாட்டைக் கண்டு விதியையும் ஒரு பாத்திரமாக அமைக்கிறார் இந் நாவலாசிரியர்.

இராமபிரான் முதலாக இராமகாதைப் பாத்திரங்கள் ஒவ்வொன்றையும் எடுத்துக் கொண்டு அதன் சிறப்புமிக்க குணபாவங்கள், நடையியல்புகளை விவரித்து சொல்லுகிறார். நல்லதும் கெட்டதுமான பாத்திரங்கள் கதையின் அங்கமான அவைகள்- முழுக்காவிய மாளிகையின் தூண்களாகவும் மற்றும் பாகங்களாகவும் அமைந்து 'நடையின் நின்றயர் நாயகன்' —அழகாக வளர்வதைக் காண்கிறோம்.

இராமாயணத்தின் உத்தம பாத்திரங்களின் அறவழிப் பட்ட செயலை- மனித சமூகத்திற்கு வழிகாட்டியாக உள்ள அந்த நடையை உற்றுணர்ந்து கொண்டமையாலே இந்த நூலை “நடையின் நின்றுயர் நாயகன்” என்று ஆக்கியுள்ளார் ஆசிரியர் என்று தெரிகிறது.

“நடையின் நின்று உயர் நாயகன் தோற்றத்தின் இடை நிகழ்ந்த இராமாவதாரப் பேர்த் தொடை நிரம்பிய தோம் அறு மாக்கதை சடையன் வெண் ணைய நல்லூர் வயின் வந்ததே”

என்பது சும்பர் பெருகான் வாக்கு.

பெரும்பாலும் சொற்பொழிவு நடையில் அமைந்துள்ள இந்த நூலில், வாசகர்களை கண் முன்பு கொண்டு கதை சொல்லும் பாங்கு இயல்பாகி உள்ளது. எனவே மக்கள் அறிந்து கொண்டு நடை முறையில் கொள்ள வேண்டிய நெறிமுறைகள், அறங்கள், பாத்திரங்கள் விவரிக்கும் கதைப் போக்கிலேயே சுவாரஸ்யமாக எடுத்து கூறப்படுகிறது.

இக்கால மக்களின் பண்பாட்டு வளர்ச்சியில் சிறப்பாக இளம் சந்ததியினரிடத்தில்- அக்கறை கொண்டுள்ள ஆசிரியர் இந்த நூலாக்கத்தை அதற்கு நன்றாகவே பயன்படுத்துகிறார். ஆதிக்க வெறி கொண்டுள்ள ஆணவம், செயல்படும் மிருகபலம் ஆகியவை பற்றற்ற பண்புடைமை நெறிகொண்ட நடைமுறை தவவாழ்வோடு எதிர்ப்பட்டு மோதி நொறுங்கிப் போகும் உண்மையைக் கொண்ட கதையை கவிச்சக்ரவர்த்தி சும்பர் தன் கவியாற்றலை வெளிப்படுத்தும் அரிய நோக்கில் எடுத்துக் கொண்டு காவியம் இயற்றினார் என்பது மட்டுமல்ல- அது அந்தக் காலத்தின் தேவை என்றும் கொண்டார்.

கதைப் பொருள் சமுதாயத்தின் கருத்துப் போக்கின் உந்து சக்தியாக அமைய வேண்டியதின் அவசியத்தையும்

உளம் கொண்டார். “எழுச்சி மிக்க உணர்ச்சி கொண்ட மகா காவியத்தின் உள்ளடக்கம், சமுதாயத்தின் மாற்றத்தில் நிலை கொண்டிருக்கும்” என்ற இலக்கணத் திறனாய் வாளரின் கருத்து இங்கு கொள்ளப்பட வேண்டும்.

இராமாவதாரம் நிகழவிருக்கும் கோசல நாட்டு நிலவளம், நீர்வளம், இயற்கை அழகு பற்றி எடுத்துக் காட்டும் கவிஞர், சமுதாய நிலைமை பற்றியும் கூறுகிறார்.

கல்வி கேள்வி ஒழுக்கம் வளவாழ்வு கொண்ட அந்தச் சமுதாயத்தில்,

“எல்லாரும் எல்லாப் பெருஞ் செல்வமும் எய்தலாலே
இல்லாரும் இல்லை உடையார் கூறும் இல்லை
மாதோ”

“ஆற்றல் நல் அறம் அல்லது இலாமையால்
ஏற்றம் அல்லது இழிதவ்வு இல்லையே”

“ஏழையென்றும் அடிமையென்றும்
எவரும் இல்லை ஜாதியில்
இழிவுகொண்ட மனித ரென்பது
இந்தியாவில் இல்லையே
வாழி கல்வி செல்வம் எய்தி
மன மகிழ்ந்து கூடியே
மனிதர் யாரும் ஒருநி கர்ச்
மான மாக வாழ்வமே”

என்று பாரதியார் இந்த நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் கம்பீரமாக முழங்குவதின் அடித்தளம் அன்று அமைக்கப் பெறுவதைக் காண்கிறோம்.

இந்நூலின் ஆசிரியர் இந்தக் கருத்தை எளிமை யாகவும், அழகாகவும் அவருக்கே உரிய முறையில் விவரிக்கிறார். இராமாயணக் கதையின் கம்பீரமான

பாத்திரங்களின் சிறப்புகள், ராமர்-பரசுராமர் சந்திப்பு-
உரையாடல்கள் புதிய வடிவத்தில் அமைகிறது.

நம் உள்ளங்களில் என்றும் நிலை கொண்டிருக்கும்
மகாத்மா சடாயு— அவருடைய பேரன்பு நிலை—
ராமபிரானுக்கும் சடாயுக்கும் உள்ள அந்த உறவு அந்த
நிசுழ்ச்சிகள் பறவை உருவான அந்தப் பேரறிவாளன்—
தர்மாத்மா— படைப்பு பாரத தேசத்தின் தத்துவ
ஞானத்தின் ஒருயிர்த்துவத்தின் விளைவு. இந் நூலில்
சடாயுவின் தரிசனம் எனக்கு இப்படி உணர்வுகளைத்
தூண்டியது.

உயர்ந்த மக்கள் பிரதிநிதித்துவச் செழுமையை ராமர்
பட்டாபிஷேகக் காட்சிப் பாடலில் கண்டு ஆசிரியர்
வெளிப்படுத்துவது சிந்தனைக்கு உரியது.

நம்முடைய ஆன்மீகப் பெரியோர்கள் காஞ்சிப் பெரிய
வாளையும்— கிருபானந்த வாரியார் சுவாமிகளையும்
அன்புடனும், பக்தியுடனும் கதைப் போக்கினிடையே
எடுத்துக் கூறுவது ஆசிரியர் மேலான பண்பை எடுத்துக்
காட்டுகிறது.

பராசக்தியிடத்தில் மெய்யன்புடைய ஆசிரியர்
இளைஞர். தாய் புலனேஸ்வரியின் பூஜகர். நறுமலர்
கொண்டு இறைவியைப் பூஜை செய்வதோடு கவிமலர்
தொடுத்தும் பூஜிப்பவர். பராசக்தி அருள் வழிநின்று
ஆக்கிய நூல் தமிழ் மக்கள் ஆதரவு பெற்று ஆசிரியருக்கு—
மேலும் பணிபுரிய ஆக்கமும் ஊக்கமும் தரவேண்டும்—
என கணபதி தாளைக் கருத்திடை வைப்போம்.

ஆதி, அந்தம், அரி என யாவையும்
ஓதினார், அலகு இல்லன உள்ளன
வேதம் என்பன்— மெய்ந் நெறி நன்மையன்
பாதம் அல்லது பற்றிலர்- பற்று இலார்.

சிவன்கோவில் மேற்கு
தேவகோட்டை.

சாமி பூவநாதன்

என்னுரை

“அவன் அருளாலே அவன் தாள் வணங்கி” என்பது மணிவாசகர் வாக்கு. (உலகில் ஒரு சிறு அணு அசைவ தாயினும் அதற்கு இறையருள் துணை நிற்க வேண்டும் என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை. அந்தக் கருணை வெள்ளமான இறைவன் மனிதர்கள் உய்யும் பொருட்டு பலவிதமான அவதாரங்கள் எடுத்தான். அதனில் இராமாவதாரமும் ஒன்று. இராம என்று சொன்னாலே ஓராயிரம் ஜென்மங்கள் செய்த பாவங்கள் தொலையும் என்பது நம் ஆன்றோர் நம்பிக்கை. நம்பிக்கை தானே வாழ்க்கை.)

ஸ்ரீராமனின் அற்புத சரிதத்தை எழுதும் பேற்றை இறைவன் அடியேனுக்கும் அளித்திருப்பதை எண்ணும் போது கண்கள் பனிக்கின்றன. நன்றி செலுத்துவது என்பது நடைபெறாத காரியம். ஸ்ரீ ஆதிசங்கரர் சௌந்தர்யலஹரியின் நிறைவு ஸ்லோகத்தில் “கடலுக்கு அதன் நீராலேயே அர்ப்பணம் செய்வது போல, அன்னை அவள் தந்த வாக்குகளாலேயே துதித்துக் கொள்கிறாள்” என்பது போல, இறைவன் திருவருளுக்கு நன்றி சொல்வது என்பது..... இந்நூலுக்கு அடியேனின் உளக் கோவிலில் எந்நாளும் உறைந்து அருள் பாலிக்கும் குருநாதர் காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி ஜகத்குரு ஸ்ரீ சங்கராச்சார்ய ஸ்வாமிகளின் ஸ்ரீ முகம் கிடைத்திருப்பதைப் பெரும் பாக்கியமாகக் கருதுகின்றேன். அவரின் பாதாவிந்தங்களில் எனது நன்றி கலந்த வணக்கங்களைக் காணிக்கையாக்குகின்றேன். இதற்கு மிகவும் உதவிய ஸ்ரீ S. இராமச்சந்திர ஐயர் (வழக்கறிஞர், தேவ கோட்டை) அவர்களுக்கு மிக்க நன்றிகள்.

இதனை உலகத்தார் அறியும் வண்ணம் அச்சிட்டு வெளியிட்டுள்ள “கவிதா பப்ளிகேஷன்” உரிமையாளர் அன்பிற்குரிய திருமிகு சொக்கலிங்கம் அவர்கட்கு எவ்வளவு தூரம் நன்றி சொன்னாலும் தகும். அவரது குடும்பமும், பதிப்பகமும் மேலும் சிறந்து ஒங்க எல்லாம் வல்ல அன்னை பராசக்தியைப் பிரார்த்தனை செய்கின்றேன். மேலும் அவரது அலுவலக நண்பர்கட்கும் நன்றிகள்.

இதற்கு மதிப்புரை வழங்கி உள்ள உயர்திரு சாமி. பூவநாதன் அவர்கள் எனது ஆன்மீக வாழ்க்கைக்கு ஒரு சிறந்த நண்பர் (வயது 70). அவர் ஒரு பாரதி பக்தர். அனுபவ சித்தர். அவரின் நட்பை இறைவன் எனக்கு வழங்கி இருப்பது என் பாக்கியமே! அவருடைய மதிப்புரை இந்நூலின் தரத்தை உயர்த்தும் என்பதில் ஐயமில்லை. அவருக்கு எனது மனம் நிறைந்த நன்றிகளும் சிரம் தாழ்ந்த வணக்கங்களும்!

எனது அன்பிற்கும், மரியாதைக்கும் உரிய மாமா திருமிகு N. பாலசுப்ரமணியம் (பால்யூ) அவர்கட்கும், அன்பிற்குரிய திருமிகு லேனா தமிழ்வாணன் அவர்கட்கும் அவர்தம் அருமைச் சகோதரர் திருமிகு ரவி- தமிழ்வாணன் அவர்கட்கும் எல்லா வகையிலும் எனக்கு ஆலோசனைகள் வழங்கி வழிநடத்துவதற்காக மிக்க நன்றிகள்.

இறையருளால் அடியேன் இன்று இந்நிலையில் இருப்பதற்கு மிகவும் உதவியாய் இருந்து வரும் எங்களது மதிப்பிற்கும், அன்பிற்கும் உரிய திருமிகு சொ. அகஸ்தீஸ் வரக் குருக்கள் (நகரச் சிவன் கோவில், தேவகோட்டை) அவர்கட்கும், அவர்தம் சகோதரர்களுக்கும் மனமார்ந்த நன்றிகள்.

எனது கல்விக்காகவும், முன்னேற்றத்திற்கும் மிகவும் உதவிய தேவகோட்டை “வள்ளல் மெ. குடும்பத்தைச் சர்ந்தவர்களுக்கு என்றும் எனது சிரம் தாழ்ந்த நன்றிகள்.

எனது வளர்ச்சிக்கு மிகவும் உதவி வரும் அன்பு நண்பர்கள் டாக்டர் R. M. கிருஷ்ணன் M. B. B. S. அவர்கட்கும், பொறியாளர் S. குருநாராயணன் M. Sc. M.E, அவர்கட்கும், திரு I. கணேசராஜன் M. A. B. Sc., C. G. T. அவர்கட்கும் உளம் கனிந்த நன்றிகள்.

அடியேன் பணிபுரிந்து வரும் அருள்மிகு ஸ்ரீ புவனேஸ்வரி ஆலயத்தைச் சார்ந்தவர்களுக்கு மிகுந்த நன்றிகள்.

அடியேனின் ஆன்மீக வளர்ச்சிக்கு மிகவும் உதவியாய் இருந்து, ஆதரவு அளித்து வரும் தமிழக மக்களுக்கு சிறப்பான நன்றிகள்.

எல்லோரும் எல்லாமும் பெற அன்னை ஸ்ரீ புவனேஸ்வரியை மனமுருகி பிரார்த்தனை செய்கிறேன்.

அன்புடன்,

ந. சீனிவாசன்

தேவகோட்டை.

10—10—89

விஜயதசமி.

பொருளடக்கம்

1	ஸ்ரீ முகம்	III
2	மதிப்புரை	IV
3	என்னுரை	5
4	நுழைவாயில்	9
5	இராமன்	12
6	சீதை	22
7	பரசுராமன்	33
8	தசரதன்	36
9	இலக்குவன்	53
10	குகன்	61
11	பரதன்	66
12	அகத்தியர்	77
13	சடாயு	83
14	சூர்ப்பனகை	86
15	விதி	93
16	சவரி	104
17	சுகரீவன்	108
18	வாலி	117
19	அனுமன்	126
20	கும்பகர்ணன்	156
21	வீடணன்	159
22	இராவணன்	176
23	மீண்டும் இராமன்	198

நுழைவாயில்

உலகம் யாவையும் தாழுள வாக்கனும்
நிலை பெறுத்தலும் நீக்கலும் நீங்கலா
அலகிலர் விளையாட்டுடை யாரவர்
தலைவர் அன்னவர்க்கே சரண் நாங்களே!

மனிதன்! இவ்வுலகத்தில் உள்ள ஜீவராசிகளில் எல்லாம் மேலானவன். சிந்திக்கத் தெரிந்தவன். அவனது வாழ்க்கை அவனால்தான் திட்டமிடப்படுகின்றது என்றாலும், அதனை நடைமுறைப் படுத்தும்போது, இறைவனருள் நிச்சயம் தேவைப்படுகின்றது. இதனை அனுபவசாலிகளே நன்கு உணர்வர்!

உலகத்தில் பிறக்கின்ற ஒவ்வொரு மனிதனும், ஏதோ ஒரு வகையில், ஏதோ ஒரு வேளையில் சோர்வு அடைகின்றான். அப்போதெல்லாம் இந்த வாழ்க்கையின் மேல் அவனுக்கு வெறுப்பு வருகின்றது. வெறுப்பின் நிலை அதிகமாகும் போது, இறந்து விடலாம் என்ற எண்ணம் கூட எழுகின்றது.

ஆனால், இன்பம் வந்துவிட்டாலோ எல்லாம் தன்னால்தான் நடக்கின்றது எனப் புகழாரம் சூட்டிக் கொள்ளுகின்றது மனம். அந்த இன்பத்தின் போதையில் அவன் கடந்து வந்த பாதைகள் அவன் கண்ணுக்குத் தெரிவதில்லை.

இன்பம் வரும்போது இன்பத்தின் உச்சியிலும், துன்பம் வரும்போது சோகத்தின் கோரப் பிடியிலும்

உழலும் மனிதன், இருவகையுமே நிலையானது என்று உணர பெரும் அ வ க ா ச ம் தேவைப்படுகின்றது. இன்பமும், துன்பமும், பகலும், இரவும், ஏற்றமும், இறக்கமும் தான் வாழ்க்கை எனப் புரிந்து கொண்டால், எல்லாவற்றையும் சமமாகப் பாவிக்கும் மனநிலை வந்து விட்டால் மனித வாழ்வு எந்நாளும் தித்திக்கும்.

ஒரு மனிதன் எப்படி வாழ வேண்டும் என்பதை மேடைகளில் முழங்குவதோ, எழுத்துகளில் வடிப்பதோ மட்டும் போதாது. மனித வாழ்வு இப்படித்தான் வாழ வேண்டும் என்று நடைமுறையில் நடந்து காட்ட வேண்டும்! வாழ்ந்து காட்ட வேண்டும்!

சரி! யார் அப்படி வாழ்ந்து காட்டுவது? ஒவ்வொரு மனிதனும் சோர்வு கொள்ளும் போது, விரக்தியாகவோ அல்லது ஏளன்மாகவோ கூறுவதுண்டு.

“அந்த சாமிக்கு இந்த நிலை வந்தாத் தெரியும்” என்று

அந்த இறைவன்தான் மனிதனாக அவதரித்தான். எப்படி வேண்டுமானாலும் வாழலாம் என்று கூறும் இவ்வுலகத்தில், இப்படித்தான் வாழ வேண்டும் என்று வாழ்ந்து காட்டினான். மனிதனாகப் பிறந்தவனுக்கு என்னென்ன சோதனைகள் வரும்! அவற்றை எப்படியெல்லாம் வெற்றி கொள்வது என்று நடந்து காட்டினான்.

அந்த இறைவன்தான் இராமனாகப் பிறந்தான். இராமன் காதலித்தான். மணம் புரிந்தான் சீதையை. மனைவியைப் பிரிந்து வாழ்வில் சோகத்தையும் அனுபவித்தான். முதல் நாள் மாலை அவனை அழைத்து ‘நீதான் இந்நாட்டு மன்னன்’ என்றனர். அப்போது அவன் சந்தோஷத்தால் துள்ளவில்லை. மறுநாள் காலை கூப்பிட்டு, “நாடு உனக்குக் கிடையாது! 14 ஆண்டுகள் காணகம், போய்வா” என்றனர். அப்போதும் அவன் சோகத்தில் முழுகவில்லை.

இதுதான் வாழ்வியல் கலை. இதனைப் புரிந்து கொண்டால் எப்படிப்பட்ட வாழ்க்கையும் நமக்குத் துன்பம் தராது.

“இன்பத்துள் இன்பம் விழையாதான் துன்பத்துள் துன்பம் உறுதல் இலன்”

என்பார் தெய்வப் புலவர். இந்தக் குறளுக்கு நடைமுறை உதாரணமாகவே இராமன் திகழ்ந்தான் என்றால் அது மிகையில்லை.

அந்த இராமனின் வாழ்க்கையை கவிதையாய் அமைத்த கம்பநாட்டாழ்வார், அவனது வாழ்க்கையில் சம்பந்தப்பட்ட பல்வேறு கதாபாத்திரங்களைப் படைத்தார் அழகாக! உயிரோட்டமாக! அந்தக் கதாபாத்திரங்களை, கவிச்சக்ரவர்த்தி கம்பர் நடந்த பாதையில் நடந்து, ஒரு உரைநடைக் காவியத்தைப் படைக்க வருகின்றேன்.

பைத்தியக்காரர்கள் கூறுவனவும், பேதைகள் கூறுவனவும், பக்தர்கள் கூறுவனவும் மிகையாக இருக்கும் என்பார் கவிச்சக்ரவர்த்தி! அதுபோல இந்நூலை மிகுந்த இராமபக்தி கொண்டு பண்ணியதால் ஏதேனும் பிழையிருப்பின் பொறுத்தருள்க!

இராமன்

உண்மைகள் சிறிது காலத்தில் சரித்திரங்கள் ஆகின்றன. சரித்திரங்கள் காலங்கள் கடந்து சம்பவங்களாகவும், கதைகளாகவும் மாறி விடுகின்றன. மனிதன் முழுக்க, முழுக்க நேர்மையானவனாகவும், உண்மை பேசுபவனாகவும், வாழ்ந்து உள்ளான் என்பதே அரிச்சந்திரனின் வாழ்க்கை. ஆனால் அது இன்று கதையாகி விட்டது.

உண்மையைத் தவிர வேறொன்றுமே தெரியாத அரிச்சந்திரனைப் பற்றி இன்று யாரிடமாவது கூறினால் என்ன சார் நீங்க வேறே? பொய் சொல்லாமல், ஒரு பொய் கூடச் சொல்லாமல் யாராவது இருக்க முடியுமா? என்று கேட்கின்றார்கள். காரணம் சமுதாய நிலை மாற்றம். சாதாரண அலுவலக விடுப்புக்குக் கூட பொய் சொல்லிப் பழகி விட்ட நாம், அரிச்சந்திரனின் வாழ்வை ஏற்றுக் கொள்வது சற்றுக் கடினம்தான்! ஏன்? மகாத்மா காந்தியின் சத்தியம், அஹிம்சை கூட, சிறிது காலம் கழித்துக் கதை என்று கூறினால், ஆச்சரியப் படுவதற்கில்லை.

ஒரு அருமையான, செழுமையான, வளமான நாடு. அந்த நாட்டில் உள்ள மக்களிடத்தில் எவ்வகையிலும் வேறுபாடுகள் இல்லை. அங்கே எல்லாரும் பொருளா

தாரத்தில் மேன்மை பெற்றிருந்தார்கள். ஆகவே, ஏழை என்ற சொல்லுக்கே இடம் இல்லை. எல்லோரும் நிறையக் கற்று, அறிவில் மிக்கவர்களாகத் திகழ்ந்ததால், படிக்காதவனே கிடையாது. எல்லோரும் மிக்க நேர்மை படைத்தவர்களாக இருந்ததால் ஏமாற்றுக்காரர்களே கிடையாது. அப்படிப்பட்ட ஒரு நல்ல நாடு. அந்த நாடுதான் இறைவன் மனிதனாக வாழத் தேர்ந்தெடுத்த இடம். மனித வாழ்வில் எல்லோருக்கும் பாதிப்புக்கள் இடம் பெற வாய்ப்பு உண்டு என்பதை அவன் வாழ்வில் ஏற்பட்ட பாதிப்புக்கள் மூலம் காட்டினான்.

வெகு ஆண்டுகளாக எல்லா வகையிலும் திறம்பட அரசு நடத்திய சக்ரவர்த்திக்கு குழந்தைச் செல்வமே இல்லை. அப்படிப்பட்ட சக்ரவர்த்திக்கு மூத்த மைந்தனாக இராமன் பிறந்தான். “ராம” இவ்விரண்டெழுத்துக்களே எவ்வளவு சிறப்பு வாய்ந்தவை. வைணவ சம்பிரதாயத்தை உயிர் மூச்சாகக் கொண்ட மக்களின் மூல மந்திரமான “நாராயணா” என்பதின் இரண்டாம் எழுத்தும், சைவ வழிமுறையைப் பின்பற்றும் மக்களின் மூல மந்திரமான “நமசிவாய” என்பதன் இரண்டாம் எழுத்தும் இணைந்து உருவான அற்புதமான சொல் “ராம”. இரு பெரிய சம்பிரதாயங்களின் இணைப்புப் பாலம்.

ஒரு தெய்வ அவதாரம் என்று கருதுவதற்கு இடமில்லாதபடி, ஒரு சக்ரவர்த்தித் திருமகனின் வாழ்க்கையில் எப்போதும் நடப்பது போல அறிவிலும், வீர வியைாட்டுக்களிலும் மிகுந்த தேர்ச்சி. கருணை ராமனின் பிறப்புக்குணம். அன்போ ராமனிடம் அடைக்கலம் புகுந்தது என்றே சொல்லலாம். ஒரு சக்ரவர்த்தித் திருமகன் நாட்டு மக்களைப் பார்த்து அன்பாகப் பேசுவது என்பது பெரிய விஷயமாகத் தெரிந்தது !

ராமன் தன்னைச் சந்திப்பவர்களைப் பார்த்து நீங்கள் நலமா? எப்படி இருக்கின்றீர்கள்? உங்கள் வீட்டில்

அனைவரும் நலமா? எனச் சுகமாக விசாரிப்பதில், மக்களின் மனம் குளிர்ந்தது; வாழ்வில் வெற்றி பெற வேண்டிய மனிதனுக்கு இது தேவையான இலக்கணம்.

தசரதச் சக்ரவர்த்திக்கு மிகுந்த பாசம் ராமன் மேல். ஒரு நிமிடம் கூட ராமனைப் பிரிந்திருக்க இயலாத அளவிற்கு அது வளர்ந்தது. அப்போதுதான்!... வந்தார் ஒரு மகரிஷி.

அனைத்தையும் துறந்து காட்டில் தவம் செய்வது என்பது ஒரு பெரிய விஷயமல்ல. எல்லாம் தெரிந்து சுகித்துக்கொண்டு நாட்டிலே வாழும் மனிதர்கள், அவற்றி லிருந்துவிலகி இருப்பதுதான் பெரிது. எத்தனையோ துறவி களை நாம் அறிந்திருந்தாலும், பட்டினத்து அடிகளை சிறப்பாக அனைவரும் அறிவோம். காரணம்? அவர் எவ்வளவு சிறப்பாக வாழ முடியுமோ, அப்படி வாழ்ந்து அனைத்தையும் ஒரு நொடியில் துறந்தவர் அது தான் கடினம். பெண்களையே பார்க்காமல் காட்டில் தவம் செய்வது பெரிதல்ல. நாட்டிலே மாதர்களுடன் வாழ்ந்து மனதை அடக்குவதுதான் பெரிது. அது எப்படி?

நமக்குத் தெரியும்! கிராமத்துப் பெண்கள் தலையிலே பால் செம்பைச் சூமந்து வருவர். ஆனால் அவர்கள் அந்தப் பால் செம்பை கைகளால் பிடித்துக் கொள்ளாமல், கைகளை வீசியபடி, அடுத்தவர்களிடம் பேசியபடியே வருவர். அப்படி வந்தாலும் ஊனம் மட்டும் பால் செம்பின் வசமே இருக்கும். அது சற்று சாய்வது போல் தெரிந்தால் உடனடியாக சரி செய்து கொள்வர். அது போல நாம் இவ்வுலக வாழ்வின் இன்பங்களிலும், துன்பங்களிலும் உழன்றாலும் மனம் மட்டும் பரமாத்மா வசமே அமைய வேண்டும் என்பார்கள் பெரியவர்கள். “நெல் குற்றும் பெண்ணின் மனம் உறங்கும் குழந்தையிடம் இருப்பது போல” மனம் ஆண்டவனிடம் இருக்க வேண்டுமென ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் கூறுவார்.

ராஜாவாக இருந்து துறவியானவர் ஒரு ரிஷி. ராஜ ரிஷி. அவர்தான் விஸ்வாமித்திரர். தசரதச் சக்ரவர்த்தியைக் காண வருகின்றார். சக்ரவர்த்தி தனக்கே உரித்தான முறையில் சிறப்பாக வரவேற்கின்றார். (கோபக்கார ரிஷி என்று வேறு பெயர் பெற்றவராயிற்றே!) முனிவர் மனம் குளிர்ந்தார். பிறகு மன்னனை நோக்கி “அரசே! எங்களைப் போன்றவர்களுக்கு ஏதேனும் ஒரு பிரச்னை ஏற்படுமானால் கைலாயத்திற்கா, வைகுண்டத்திற்கோ, பிரமபுரத்திற்கோ, பொன்னுலகத்திற்கோ செல்வோம். அங்கும் தீர்க்க முடியாத பிரச்னைகளை உன்னிடத்தில் தீர்த்துக் கொள்வோம்” என்ற முகஸ்துதியோடு வந்த பிரச்னையைக் கூறினார்.

அரசன் அது கேட்டு மிகவும் வருத்தமுற்றான். காரணம்? முனிவர் இராமனைத் தன்னுடன் கானகம் வரவேண்டுமெனக் கேட்கின்றார். தனது உயிர் மைந்தனை! என்ன செய்வது? முதலில் சற்று சமாதானங்கள் கூறி மறுத்துப் பார்த்தார். பிரயோசனமில்லை. பின்னர் குலகுரு வசிட்டரின் ஆலோசனையை ஏற்று இராமனையும், இலக்குவனையும் முனிவருடன் கானகம் அனுப்பினார். (இக்காட்சியை தசரதனைப் பற்றித் தனியாகப் பார்க்கையில் விரிவாகக் காண்போம்). இளையவர்கள் இருவரும், வயதும், ஆற்றலும், அநுபவமும் நிரம்பிய மகரிஷியுடன் வெளியே புறப்படுகின்றனர் முதன்முதலில்.

வழியில் வரும் இடங்களையெல்லாம் விளக்கிக் கூறி, அவர்களை ஊக்கப்படுத்துகின்றார் முனிவர். ராமனின் வீரத்திற்கு முதன் முறையாக பெருமை சேர்க்க ஒரு வேலை வந்தது. வேளையும் வந்தது. ஆம் தாடகை வதம்.

முனிவர்கள் உலக நலம் காக்க வேண்டி வேள்விகள் செய்கின்றார்கள். வேள்விகளில் மூன்று வகை உண்டு.

1. தனக்காகவும், தன் நல்வாழ்விிற்காகவும், ஆட்சி, பொருள், சந்ததிப் பேறு, புகழ் முதலியன வேண்டி யாகம் செய்தல் ஒரு வகை, இதில் ராஜகுய யாகம், புத்திர காமேஷ்டி யாகம், அசுவமேத யாகம் முதலியன அடங்கும். இவை மத்திம வேள்விகள்.

2. பிறருக்குத் தீங்கு விளைவிக்கும் பொருட்டுச் செய்யும் யாகங்களும் உண்டு. தாருக வனத்து முனிவர்கள் அபிசார யாகம் செய்து ஆடு, மாடு இவைகளை பலி கொடுத்துச் சிவபெருமான் மீது புலி, நாகங்கள் முதலிய வற்றை ஏவினார்கள். (இறைவனை அது ஒன்றும் பாதிக்கவில்லை). துரியோதனன் காளமாமுனிவரைக் கொண்டு யாகம் செய்து பஞ்சபாண்டவர் மீது பூதத்தை ஏவினான். அது சில காரணங்களால் ஏவியவரையே அழித்து விட்டது. இவை அதம வேள்விகள்.

3. உலக நலன் பொருட்டு, எல்லா உயிர்களும் இன்புற்று வாழும் பொருட்டுச் செய்யும் யாகங்களே சிறந்த யாகங்கள். இவையே உத்தம வேள்விகள்.

அப்படிப்பட்ட உத்தம வேள்விகளை அசுரர்கள் கலைத்தனர் அன்று மட்டுமல்ல. இன்றும், என்றும் நல்லவை நடந்தால் அதனைக் கெடுக்கவே நிறைய பேர் காத்துக் கொண்டு இருக்கின்றனர்.

முனிவர்கள் யாகம் செய்யும் பொழுது கோபப் படவோ, கர்ம இச்சைகளுக்கு ஆளாகவோ கூடாது. யாகம் செய்யும் முனிவர்கள் அப்படி நடந்தால் அந்த யாகங்கள் பயன் தராது. எனவே, யாகத்தைக் குலைக்கும் அசுரர்களைத் தடுத்தற் பொருட்டும், அவர்களின் தலைவி தாடகையை அழித்தற் பொருட்டும் ஸ்ரீராமனை முனிவர் அழைத்து வந்திருக்கின்றார். கண்ணினை இமை காப்பது போல், மண்ணினைக் காக்கின்ற மன்னன் மைந்தர்கள் இராமனும், இலக்குவனும் முனிவர்கள் செய்யும் வேள்வி

களைக் காவல் காக்கின்றனர். அதனைக் கலைக்கும் அசுரர்களைத் தங்கள் வீரத்தால் விரட்டுகின்றனர்.

அப்போது ஒருநாள்... திடீரெனக் கானகமே நடுங்குகின்றது. மலைகளெல்லாம் பறக்கின்றன. இராம, இலக்குவருக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. அவர்கள் எதிரில் ஆயிரம் அமாவாசையைச் சேர்த்தாற்போல் ஒரு கரிய, மலை போன்ற உருவம். கையினில் ஈட்டி, வாயிலும் ஈட்டி போன்ற பற்கள். வீரர்கள் இருவரும் விஸ்வாமித்திரரைத் திரும்பிப் பார்த்தனர். முனிவர் சொன்னார். “இவன் தான் தாடகை. அநீதியின் மொத்த உருவம். இங்குள்ள அரக்கர் கூட்டத்தின் தலைவி. இவளை அழிக்க வேண்டு” மென்றார். உலக நலன் பொருட்டு செய்யும் யாகத்தைக் கர்ப்பதற்காக.

இராமன் முதலில் சற்றுத் தயங்கினான், பெண் என்பதாலே. அந்நேரத்தில் தாடகை சீறிச் சினந்து இராம, இலக்குவர்களைப் பிடித்துச் சாப்பிடுவதற்காகப் பாய்ந்தான். முனிவர் கூறினார், “அதர்மம் செய்பவர் எவராயினும் தண்டனைக்கு உள்ளாகியே தீர வேண்டும்” என்று. அதன்படி இராமனின் பாணம் தாடகையின் உயிரைக் குடித்தது.

யாகத்தை வெற்றியுடன் முடித்து, மிதிவையை நோக்கிப் புறப்பட்டனர் மூவரும். ஏன்? ஸ்ரீ ராமனுக்குத் திருமணம் செய்விக்க வேண்டி! தசரதன் கடமையல்லவா அது? விஸ்வாமித்திரருக்கு ஏனிந்த வேலை? அதற்கு ஒரு சின்ன ப்ளாஷ் பேக். (Flash back) நீதிமானான அரிச்சந்திரனைப் பொய் சொல்ல வைக்க வேண்டுமென விஸ்வாமித்திரர் திட்டம் தீட்டினார். அதன்படி அரிச்சந்திரனை மாபெரும் இன்னல்களுக்கு உள்ளாக்கினார். அவற்றில் பொறுக்க முடியாத பிழை அரிச்சந்திரனையும், சந்திரமதியையும் பிரித்தது. பின்னர் ஒரு வழியாகச் சோதனைகளை மெல்லாம் கடந்து நீதியே வெற்றி

பெற்று அரசாட்சி செய்தது. அரிச்சந்திரன் மீண்டும் மன்னன் ஆனான்.

விஸ்வாமித்திரர் பிரம்மசபைக்குப் போனார். அவர் அமரும் ஆசனம் அவரைக் கீழே தள்ளியது. பெரிய வர்கள் சொன்னார்கள், “தம்பதிகளைப் பிரித்த நீங்கள் ஒரு திருமணம் செய்து வைத்தால்தான் இந்தப் பழி நீங்கும் என்று.” எனவே பாற்கடலில் பிரிந்த தம்பதிகளை இப்போது இணைக்க வேண்டி மிதிவை செல்கிறார்.

இராமன் முனிவர் பின் செல்ல, தம்பியுடன் நடந்து கொண்டே செல்லும்போது, தூரத்தில் ஒரு கல்லின் இதயம் துடிக்கும் தன்மை தெரிந்தது. கல்லுக்கு இதயம் உண்டா? இஃதென்ன விந்தையாய் இருக்கின்றது. விந்தையல்ல. கருணைச் சம்பவம். வெகு நாட்களாய் வெளியேறத் துடிக்கும் ஓர் ஆன்மாவின் துடிப்பு. “காமம்!” இது மனிதராய்ப் பிறந்த அனைவரையும் விட்டு வைத்ததில்லை. முனிவராய், தேவராய் ஏன் கடவுளாய் இருந்தால்கூட ஒரு பார்வை பார்த்து விட்டுத்தான் போகின்றது. கவிஞர் கண்ணதாசன் மிக அழகாய்க் கூறுவார். “நான்கு நாட்களாகப் பட்டினி கிடக்கும் ஒருவன் முன்னால் நல்ல உணவையும், அழகான நங்கையையும் வைத்து ஏதேனும் ஒன்றை மட்டுமே பெறலாம் என்றால் அவன் நங்கையைத்தான் கேட்பானாம்.” அப்படிப்பட்டது காமகாந்தம்.

தேவர்களுக்குத் தலைவன் என்றும், தேவேந்திரன் என்றும் அழைக்கப்படும் இந்திரன், ஒருநாள் கௌதம முனிவர் வீட்டுப் பக்கம் போனான். அப்போது கௌதமர் மனைவி அகலிகையைப் பார்த்து மயங்கி விட்டான். வீட்டிற்கு வந்தால் உறக்கம் வரவில்லை! வழக்கம்போல் பால் கசந்தது! படுக்கை நொந்தது! எந்தப் பெண்ணைப் பார்த்தாலும் அகலிகை போலவே தோற்றமளித்தனர்.

காமப் பித்தேறிய அவன், தர்ம விரோதமான செயலில் ஈடுபடத் துணிந்தான்.

இந்திரன் மன இருள் விடியாமையினால், இவ்வுலக இருளை விடியச் செய்ய எண்ணி, பொய்ச் சேவலாய் மாறி, கௌதமர் வீட்டின் கூரைமேல் நின்று கூவினான். கௌதம முனிவரும் விடிந்து விட்டதென்று எண்ணி, காலைக் கடன் முடிக்க கங்கைக் கரை நோக்கிப் புறப் பட்டார். இது சமயம் பார்த்து காமநோயால் துன்புறும் தேவேந்திரன் கௌதமர் போல் வேடமிட்டு வீட்டினுள் நுழைந்து அகலிகையை மருவினான். பூ மலராமலும், கங்கை விழிக்காமலும் இருப்பது கண்டு கௌதமர் வேகமாய் வீடு திரும்பினார். நிலையறிந்து, துணுக்குற்று கோபம் கொண்டார். பூனை வேடம் கொண்டு இந்திரன் ஓடினான். யாரது? நில்! என்றார் முனிவர்.

அவனால் அதற்கு மேலும் சுயரூபத்தைக் காட்ட முடியாமல் இருக்க முடியவில்லை. இந்திரனைப் பார்த்ததும் முனிவரின் கோபம் எல்லை மீறியது. சாபமிட்டார். அமுதான் இந்திரன். இனியும் மன்னிப்புக் கிடைக்காது என்று ஓடிவிட்டான். திரும்பினார் முனிவர்.

தன் அன்பு மனைவி அகலிகை. அவரின் கருணையைத்தான் என் சொல்வது? தெரியாமல் நடந்து விட்ட தவறு. ஆகவே இவர் இதே உருவில் இருந்தால் ஊராரின் ஏச்சுக்கும், பேச்சுக்கும் ஆளாக வேண்டி வரும் என்று எண்ணி, மனத்தைக் கல்லாக்கிக் கொண்டு அகலிகையையும் கல்லாக்கினார். “எந்நாளில் தசரதச் சக்ரவர்த்தி மகன் ஸ்ரீ ராமனின் பாதத்துளி படுகின்றதோ, அப்பொழுதுதான் உனக்கு விமோசனம்” என்றும் கூறி விட்டார். இதுவே அக்கல்லின் கதை. இதோ,

இராமன் வருவது தெரிந்ததும் கல்லின் இதயம் துடிக்க ஆரம்பிக்கின்றது. இராமன் ஏகபத்தினி விரதன். அவனின் பாதம்கூட பிற பெண்கள் மேல் படவேண்டாம்.

என்று எண்ணிய கவிச்சக்ரவர்த்தி இராமனின் பாதத்துளி பட்டவுடனேயே அகலிகை சுயரூபம் அடைந்ததாகக் கூறுகின்றார். இராமனுக்கு அகலிகையைப் பற்றி விளக்கம் அளிக்கின்றார் விஸ்வாமித்திரர்.

சரி. இதுவரை விஸ்வாமித்திரர் சும்மாதானே நடந்து சென்றார். இப்போது என்ன செய்கின்றார் தெரியுமா? கொஞ்ச தூரம் நடக்கின்றார். பின்னர் திரும்பி இராமனின் காலைப் பார்க்கின்றார். கையைப் பார்க்கின்றார். திரும்பவும் கொஞ்ச தூரம் நடக்கின்றார். திரும்பி இராமனின் கையைப் பார்க்கின்றார்! காலைப் பார்க்கின்றார். பொறுமை இழந்த ராமன் (நாமும் தான்) “என்ன சுவாமி அப்படி அதிசயம்” எனக் கேட்டான். உடனே முனிவர்,

“இந்த உலக மக்களெல்லாம் உய்வு பெறுவதற்கென்று பிறந்த இராமனே! தாடகையுடன் நடந்த போரில் உன்னுடைய கைத்திறமையைப் பார்த்து அதிசயித்தேன். இங்கே இப்போது அகலிகை சாப விமோசனம் நடந்தபோது உன் கால்களின் கருணையை எண்ணி வியந்தேன். முன்னே செல்வதால், தொடர்ந்து உன் கால்களையும், கைகளையும் பார்க்கும் பாக்கியம் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. எனவே திரும்பித் திரும்பிப் பார்க்கின்றேன். மேலும் இராம அவதாரத்தின் கால் பகுதியை இப்போது காண்கின்றேன். அரை, முக்கால், முழுப் பகுதியை எக்காலும் பார்க்கும் பாக்கியம் வேண்டுமென்றார்.”

இதோ மிதிலை வந்து விட்டது. அங்கே இருக்கின்ற கொடிகளுக்குக் கூட கொண்டாட்டம் தான் இராமனைப் பார்த்தவுடன். அவை என்ன சொல்லி வரவேற்கின்றன தெரியுமா? “பாற்கடலிலிருந்து பிரிந்து இங்கே வந்து எங்கள் நகரில் இருக்கின்றாள் உந்தேவி. அது நாங்கள் செய்த தவப் பயன். நீயும் விரைந்து வந்து, தேவியை

மணந்து கொள்வாயாக!" என்று கூறுகின்றனவாம்! கொடிகளுக்கே வரவேற்புக் குணம் கொண்டமிதிலை நகரம், மக்களை எவ்வளவு பண்புள்ளவர்களாகப் பெற்றிருக்கும். அப்படிப்பட்ட பண்புள்ள மக்களை ஆளும் அரசன் ஜனகன். ஜனக மகாராஜா ஒரு சிறந்த ஞானி. திருமகளையே மகளாகப் பெரும் வாய்ப்புக் கிடைத்திருக்கும் அவரின் பெருமையைக் கூற, வார்த்தைகளே கிடையாது எனலாம். பெரிய பெரிய மாளிகைகள். தெருவிலே நடந்து செல்கின்றனர் மூவரும்.

நடுவிலே நடக்கின்றான் நாயகன். அழகர்க்கு அழகன். அவன் நடந்து செல்வதால் அவ்வீதியே, ஏன் அந்நகரமே பெருமை கொள்கின்றது. இந் நாயகனைக் காண்பது பெருமை என்று கண் கொண்டவர்கள் எல்லாம் ஓடிவந்து வாயிலில் நின்றும், மாடங்களில் நின்றும் காண்கின்றனர்.

இனிமேல் சீதையின் மூலமாக ராமனைப் பார்ப்பதே பொருந்தும். மேலே வாருங்கள். (மாடத்தில் தானே சீதை இருக்கின்றாள்!)

சீதை

பெண்! இவ்வுலக அசைவுகளுக்கு எல்லாம் மூல காரணம். நல்லன ஆவதும் தீயன அழிவதும் அவளால் தான். வெற்றி பெறும் ஒவ்வொரு மனிதனுக்குப் பின்னாலும் ஒரு பெண் இருக்கின்றாள் என்பது உலகறிந்த உண்மை. உலகில் படைக்கப் பெறும் ஒவ்வொரு காவியமும் ஒரு பெண்ணை வைத்துத்தான் பின்னப்படுகின்றன.

பகைவரைத் தாக்கி அழிக்கின்ற வில்லையும், வேலையும் மிஞ்சக் கூடிய ஆற்றல் கொண்ட இருகண்கள். அழகிற்கு எல்லாம் அணி செய்யும் அரசி. இவளின் அழகில் புல், பூண்டு கூட உருகி நிற்கும். அப்படிப்பட்ட அழகு வாய்ந்தவள்தான் நம் காவிய நாயகி சீதை.

மாடத்தில் தோழிகளுடன் விளையாடிக் கொண்டு இருந்தவள், எல்லோரும் ஒடி வந்து வேடிக்கை பார்ப்பதைப் பார்த்தவுடன் அவளும் வந்தாள். அது சமயம் மூவரும் நடந்து செல்கின்றனர். இவ்வளவு நேரம் நேரேயே பார்த்துச் சென்ற இராமன் இப்போது மாடத்தில் உள்ள சீதையைப் பார்க்கின்றான். சீதையும் பார்க்கின்றாள்.

மின்னென நான்கு பார்வைகள் மோதின. ஒருவருக் கொருவர் கண்களால் பேசிக் கொள்கின்றனர். ஆனால் அக்கண்களும் ஊமை ஆகிவிட்டன. ஏன் அப்படி? வெகு நாட்களுக்கு முன் பாற்கடலிலே பிரிந்தவர்கள் இப்போதுதான் சந்திக்கின்றார்கள். அதனால் ஒன்றும் பேச இயலவில்லை.

மேலும் முன்னால் முனிவர், பின்னால் தம்பி. எவ்வளவு நேரம்தான் மேலேயே பார்த்து நடக்க முடியும் பார்வைகள் பிரிந்தன. இராமன் சென்றபின் சீதை நெருப்பில் இட்ட பொன் என உருகுகின்றாள். புலம்பித் தவிக்கின்றாள், காகுத்தனைக் கண்ணில் கொண்டு உளம் சேர்த்த சீதை.

இவன் காமனோ? இல்லை! இல்லை! காமனாக இருந்தால் கரும்புவில் அல்லவா இருக்கும்! இவர் தோள் களிலே மூங்கில் வில் அல்லவா இருந்தது! அந்த வில் செய்த புண்ணியம் கூட நான் செய்யவில்லையே! இத்துணை நாட்கள் நான் எவரையும் நிமிர்ந்து கூட நோக்கியது இல்லை! யாரும் கொள்ள இயலா மாபெரும் அழகரான இவர் எனக்கே உரியவர். என் உயிரையே உண்டு போய்விட்டாரே என்று எண்ணித் தவிக்கின்றாள்.

மாலை நேரமாகி விட்டது. சூரியன் மறையலாமா, சற்று நேரமாகட்டுமா என்று எண்ணுகையில் சீதையின் காமத் தீயானது சூரியனையே சுட சூரியன் கடலுக்குள் ஓடி ஒளிந்து கொள்கிறான்.

மீண்டும் இராமனின் அழகு உருவம் சீதையின் மனதை விரகத்தில் ஆழ்த்தியது. சீதையை இராமனின் இந்திர நீலம் போல் உள்ள கேச அழகும், ராஜ கம்பீரமான நீண்ட கரங்களும், சந்திரன் போன்ற அழகிய முகமும் பாதிக்கவில்லையாம். இராமனின் முகத்தில் மின்னல் போன்று தோன்றிய அந்தப் புன்முறுவல் சீதையின் உயிரையே குடித்து விட்டதாம். ராமனின் நிலை என்ன?

சீதையை; சீதையின் அழகை எண்ணியவாறே சயனித்துள்ளான். எனக்கு உரியவளைத் தவிர வேறு யாரையும் என் மனம் நினைக்காது. எனவே சீதை எனக்கே உரியவள் என்று உறுதி செய்கின்றான் ஏகபத்தினி விரதன்.

மறுநாள் விடியல். முனிவர், இரு ராஜகுமாரர் களோடும். ராஜசபையில் வந்து அமர்கின்றார். சபையில் எல்லோருடைய கண்களும் இராம, இலக்கு வர்கள் மேலேயே உள்ளது. அது கண்டு ஜனகன் வேகமாக வந்து விஸ்வாமித்திரரை வணங்கி, யார் இவர்கள்? என்று வினவுகின்றான். விஸ்வாமித்திரர் சூரிய குலப் பெருமையை கூறத் துவங்குகின்றார்.

ஒவ்வொரு மன்னனைப் பற்றியும் கூறும் பொழுது பெருமையுடன் ஜனகன் உற்சாகமடைகின்றான். ஆனால் தசரதன், மைந்தன் என்று சொன்னவுடன் மட்டும் சிறிது தயங்குகின்றான். விஸ்வாமித்திரர் ஜனகனின் முகவாட்டத்தைப் புரிந்து கொள்கின்றார்.

“ஜனகனே, தசரதன் மகன் என்றதும், இவன் தந்தை அறுபதினாயிரம் மனைவியர் கொண்டவன் ஆயிற்றே என அஞ்சாதே! (சாதாரணமாகவே பெண்ணைப் பெற்றவனுக்கு இருக்கும் தயக்கம் தானே அது). இவன் சாதாரணமானவன் அன்று. தீயவர்களின் தீவினைப் பயனாலும், நல்லோர்களின் நல்வினைப் பயனாலும், கருமுகில் கொழுந்து போன்ற இந்த ராமனைக் கோசலை பெற்றாள்” என்று சொன்னவுடன், ஜனகன் திருப்தி அடைந்து விடைபெற்றுச் சென்றான்.

பலபேர் சேர்ந்து ஒரு மாபெரும் வில்லைத் தூக்கி வந்து சபையின் நடுவே உள்ள மண்டபத்தில் வைத்தார்கள். அதைப் பார்த்தவுடனேயே பல பேருக்கு பயம் உண்டானது. அந்த வில்லின் பெருமையைப் பற்றிக் கூறினார் சதானந்தர் என்னும் முனிவர். அவர்தான் ஜனகராஜனின் குலகுரு. அவர் அங்கு இருப்பவர்களை நோக்கிப் பேசினார்.

“சபையின் கண் கூடி இருக்கும் பெரியோர்களே! இளவரசர்களே! இது சாதாரணமான வில் அன்று-

சிவபெருமானுடைய வில். தட்சனுடைய காலத்தில் சிவபெருமான் கைகளில் திகழ்ந்தது. அவனுடைய செருக்கு அழிந்த பின் இவ்வில் இறைவனால் ஜனகனுடைய முன்னோர்க்குக் கொடுக்கப்பட்டது.

எனவே வழி வழியாய் இவர்கள் இதனை பூஜை செய்து வருகின்றார்கள். ஜனக மன்னருக்கு குழந்தைகள் இல்லாத காரணத்தினால் புத்திர காமேஷ்டி யாகம் செய்யும் பொருட்டு, நிலத்தை உழும் பொழுது சீதா தோன்றினாள். கங்கையைக் கண்டுபிற நதிகள் நாணமுறுவதைப் போல, இவளைக் கண்டு பெண் குலமே நாணமுறுகின்றது.

ஒருநாள் சீதை தோழிகளுடன் பூப்பந்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தாள். பந்து ஓடிவந்து இவ்வில்லின் கீழே விழுந்து விட்டது. மிகவும் சாதாரணமாக வில்லை ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு, பந்தை எடுப்பதைப் பார்த்த ஜனகன் வியந்து போனான். அந்நிகழ்ச்சியை மனத்தில் கொண்டு இந்த வில்லை வளைத்து நானேற்றுபவனுக்கே சீதையை மணம் செய்து கொடுப்பது என்று தீர்மானித்து அறிவித்து விட்டான். ஜனகருடைய மனைவி சுமேதை வயிற்றில் பிறந்தவள் ஊர்மிளை. ஜனகரின் தம்பி மக்கள் மாண்டவி, சுருத கீர்த்தி ஆகியோரும் உள்ளனர்” என்றார்.

சதாநந்தரின் இந்த உரையைக் கேட்டதும் சபையிலே ஒரே ஆரவாரம். சிலர் வில்லின் அருகே சென்றனர். பார்த்து விட்டு வந்து உட்கார்ந்து விட்டனர். சிலர் அதைத் தொட்டுப் பார்த்து விட்டு ஓடி வருகின்றனர். ஒரு அரசனை நிறுத்திக் காரணம் கேட்டால் “ஒன்று மில்லை! சீதை எனக்கு சகோதரி முறை வேண்டும்! எனவே வில்லை ஒழுங்காக வைத்திருக்கின்றார்களா என்று பார்த்து விட்டு வந்தேன்” என்றான். இப்படிப் பலர் தங்களின் கையாலாகாத்தனத்திற்கு காரணம் காட்டிக் கொண்டு இருந்தனர்.

இந்த வேளையில் ராமன் விஸ்வாமித்திர முனிவரை நோக்கினான். கூட்டி வந்தவர் 'அவர்தானே! அதுதானே நாகரீகம்! விஸ்வாமித்திரர் ராமனைப் பார்த்தார். இராமன் என்ன நினைத்தானோ அதனை அவர் கண்களாலேயே கட்டளை இட்டு முடித்து விட்டார். அவருடைய கட்டளை "இந்த வில்லை வளைக்க வேண்டாம். இது மிகவும் பழைய வில். இது ராவண சம்ஹாரத்திற்கு ஆகாது! எனவே ஒடித்துவிடு!" என்று கூறியது போன்று இருந்தது.

எழுந்தான் இராமன்! யாகம் செய்யும் போது அதில் நெய்யை ஊற்றினால், எப்படி வேகமாக அந்த நெருப்பு ஜ்வாலை மேலெழுமோ அது போல! நடந்தான் சக்ரவர்த்தித் திருமகன் வில்லை நோக்கி! காம, கோபங்களை வென்ற பெரியோர்கள் அனைவரும் இராமன் வெற்றி பெற வேண்டுமென ஆசி வழங்கினர்.

அப்பொழுதுதான் பெண்கள் பகுதியில் இருந்து சலசலப்பு வந்தது! என்ன?

ஒருத்தி சொன்னாள்! நம் ஜனகமகாராஜா இந்தப் பிள்ளையைப் பார்த்து (இராமனை) நன்றாக இருக்கின்றான் என்றால் சீதையைக் கொடுத்து விடவேண்டியது தானே! அதை விடுத்து இந்த மன்னன், சிறு பிள்ளையை வில்லை வளைக்கச் சொல்லுகிறானே! ராஜாவுக்கு என்ன பித்து பிடித்து விட்டதா? என்று வினவினாள். மற்ற பெண்களும் ராமனை சிறுபிள்ளை என்றெண்ணி இரக்கம் கொண்டனர். கருணை மனமல்லவா தாய்மார்களின் மனம்.

வில்லின் அருகே வந்தான் இராமன். யோசிக்க வில்லை, வில்லைப்பற்றி! வில்லை எடுத்தான். இந்நேரம் பூலோக வாசிகளாக இருந்த அனைவரும் தேவர்களாக மாறிவிட்டனர்! எப்படி? தேவர்கள்தான் இமைக்காமல் இருப்பார்களாம். அது போல இங்கே ஒருவர் கூட

இமைக்கவில்லை. வில்லை இராமன் ஒடித்தே விட்டான். எவ்வளவு வேகம். எல்லோருக்கும் ஒடித்த சத்தம்தான் கேட்டது. எல்லோரும் பூமாரி பொழிந்தனர். மாப்பிள்ளை ஆகிவிட்டான் அல்லவா ராமன்!

தாமரை போன்ற கண்கள் இராமனுக்கு என்றனர். தசரதன் புதல்வன் என்றனர். புயல் போன்ற மேனி என்றனர். பலவாறு வாழத்தினர். திடீரெனப் பெண்கள் பகுதியில் மீண்டும் சலசலப்பு. ஒருத்தி சொன்னாள், “ராமனைக் காண சீதைக்கு ஆயிரம் கண்கள் வேண்டுமென்று!” ஆமாம்! ஆமாம்! என சிலகுரல்கள் ஆமோதித்தன!

உடனே இன்னொரு பெண்ணுக்குக் கோபம் வந்து விட்டது. நீங்களெல்லாம் பெண் வீட்டைச் சேர்ந்தவர்கள்தானே! மாப்பிள்ளையை உயர்த்திக் கொண்டு இருக்கிறீர்களே! “நம்ம சீதையைப் பார்க்கத்தான் ராமனுக்கு ஆயிரமாயிரம் கண்கள் வேண்டும்! நம்ம இளவரசி எவ்வளவு அழகு!” என்றாள்!

மற்றொருத்தி “தம்பியைப் பாருங்கள். இராமனைப் போலவே அழகு” என்றாள்! உடனே அங்கிருந்த கிழவி ஒருத்தி “இந்த ரெண்டு பிள்ளைகளும் இங்கே வந்து துக்குக் காரணமாய் இருந்த முனிவரைக் கும்பிடுங்கடி” என்றாள். (பெரியவர்கள் பெரியவர்கள்தான்) இவ்வாறே பலரும் இராமனைப் புகழ்ந்து மகிழ்ச்சியில் திளைத்தனர்.

சபையில் நடந்த செய்தி சீதைக்கு எட்டியது. சிறிது மனக் கலக்கம் ஏற்பட்டது. பின்னர் தோழியிடம் தான் பார்த்தவர்தானா என்ற சந்தேகத்தைக் கூறி, சரி செய்து கொண்டாள். தோழியும் முனிவருடன் வந்தவர் என்றும், தாமரைக் கண்ணன் என்றதும் திருப்தி ஏற்பட்டது. உயிர் வந்தது, இறையருளை வாழ்த்தி மகிழ்ச்சி அடைந்தாள்.

முறைப்படி தசரதச் சக்ரவர்த்திக்கு இங்கு நடந்த சம்பவங்களைத் தெளிவாகச் சொல்லி அனுப்பினார் ஜனகராஜா. தசரதனுக்கும், ஏனையோருக்கும் மிகுந்த மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது. அனைவரும் மிதிலை நோக்கிப் புறப்பட்டனர். தசரதன் கிளம்புவதற்கு முன்னால் அவனுடைய சேனைகள் மிதிலையை அடைந்து விட்டன. அவ்வளவு வேகம், அவ்வளவு கூட்டம்.

கூட்டத்தைப் பற்றிப் பேசும்போது நாமெல்லாம் எப்போட இடமில்லை என்போம். ஆனால் கம்பர் அப்படிக் கூறவில்லை! உழுந்து இட இடமில்லை என்கின்றார். காரணம். இது மங்கலமான நிகழ்ச்சி! திருமணம். என் அமங்கல நிகழ்ச்சிகளுக்குப் பயன்படுவது. எனவே என்னைப் பயன்படுத்தாமல் உழுந்தைப் பயன்படுத்துகின்றார் கம்பர்! கவிச்சக்ரவர்த்தி என்றால் கம்பர்தான்!

தசரதச் சக்ரவர்த்தி மிதிலை வந்து சேர்ந்தார். பிரம்மாண்டமான வரவேற்பு! இராமனும், இலக்குவனும் தந்தையையும், தாயையும், குலகுருவையும் மற்ற பெரியவர்களையும் வணங்கினார்கள். அனைவரும் ஆசீர்வாதம் செய்தனர். அப்பொழுது இராமனின் தோளைப் பார்த்தவர்கள் தோள் அழகையே பார்த்துக் கொண்டு இருந்தனர். இதுதானே முனிவர்களின் வேள்விக்கு உதவும் பொருட்டு தீயவர்களை அழித்து, நன்மையைக் கண்ட தோள் என்று கூறி வியந்தனர். பாதத்தைப் பார்த்தவர்கள், பாதத்தையே பார்த்து மகிழ்ந்தனர். இதுதானே அகலிகைக்கு சாபவிமோசனம் கொடுத்த பாதம் என்று போற்றினர்.

பார்வையை வேறு திசை திருப்ப மனம் வரவில்லை. ஒரு நல்ல உதாரணம். “காஞ்சிப் பெரியவர்களைப் பார்க்கும் போது அவர்களையே நாம் பார்த்துக் கொண்டு இருக்கக் கூடாதா எனத் தோன்றுமல்லவா?”

அது போலத்தான். இராமனையும் அனைவரும் கண்டு மகிழ்ந்தனர்.

தசரதச் சக்ரவர்த்தி தன் குடும்பத்தாருடன் அரண்மனை வரவேற்பு மண்டபத்தில் வந்து இருந்தார். முறைப்படி பெண்பார்க்கும் படலம் நடந்தது. சீதை சபையில் வந்து வணங்கி எழுந்தாள்.

உலகில் இறைவனுக்கு உருவம் உண்டு எனச் சிலர் கூறுவர். இல்லை எனச் சிலர் கூறுவர். இறைவன் உருவம் உண்டு என்பார்க்கு உருவமாகவும், இல்லை என்பார்க்கு அருவமாகவும் காட்சி அளிக்கின்றான். அதுபோல, பெண்கள் சீதைக்கு இடை உண்டா, இல்லையா எனச் சர்ச்சை செய்தனர். சிலர் உண்டு என்றனர். பெண்ணை ஏதாவது குறை கூறவேண்டுமே என்பவர் இடை இல்லை என்றனர். அழகைப் பற்றிய சர்ச்சைக்கு முடிவே இல்லை.

சீதை ராமனை கன்னி மாடத்தில் பார்த்தது தானே! எனவே, மீண்டும் ராமனைப் பார்க்க எண்ணினாள். நேருக்கு நேர் பார்க்க முடியாது அல்லவா? அந்தக் காலத்தைச் சொல்கின்றேன். ஆதலால் தன்னுடைய கை வளையல்களைச் சரி செய்வது போல கடைக் கண்ணால் சீதை ராமனை நோக்கினாள். அப்போதும் திருப்தி ஏற்படவில்லை. மன்னரின் மகள் அல்லவா? கை வளையல்களில் எல்லாம் நவரத்தினக் கற்கள். அதன் மூலமாக இராமனின் உருவத்தைப் பார்த்து ரசிக்கின்றாள்!

திருமண ஏற்பாடுகள் எல்லாம் சிறப்பாக நடைபெறுகின்றன! மகிழ்ச்சி வெள்ளம் மக்கள் மனதில் எல்லாம். சீதையும், இராமனும் திருமண அரங்கில் அமர்கின்றனர். காண்போர் வியக்கும் வண்ணம் அழகு! எப்படிப்பட்ட பொருத்தமான ஜோடி. இருவரும் அமர்ந்திருப்பது யோகமும், போகமும் இணைந்திருப்பது போல் உள்ளதாம். அது என்ன?

யோகத்தின் சின்னம் பரமேஸ்வரன். தட்சிணாமூர்த்தி! கண்மூடி சின்முத்திரை காட்டி மௌன குருவாக விளங்கி உலகை ரட்சிப்பவர். அவர் மூலம் ஞானம் கிட்டும். அறிவு பெருகும். அம்பிகை எல்லா வளங்களையும் தரக்கூடிய போகத்தின் தலைவி.

அபிராமி பட்டர் சொல்வது போல தனம் தரும், கல்வி தரும், ஒருநாளும் தளர்வறியா மனம் தரும், தெய்வ வடிவம் தரும், வஞ்சமில்லா இனம் தரும். என்னென்ன நல்லவையோ அனைத்தையும் அன்னையின் கடைக்கண்களே வழங்கிவிடுமாம். அப்படிப்பட்ட அன்னை பராசக்தி போகத்தின் சின்னம். யோகமும், போகமும், அன்னை பராசக்தியும், அப்பன் பரமேஸ்வரனும் இணைந்துள்ளது போல சீதையும், இராமனும் வீற்றிருக்கின்றனர்.

சீதையின் அழகு! அப்பப்பா! ஒரு முறை ஒரு பெரிய சர்ச்சை வந்தது. அன்னை மகாலட்சுமியின் அழகை யார் முழுமையாகப் பார்த்தது என்று. மானிடர்கள் எல்லாம். நமக்கு இரண்டு கண்கள்தாம். அவையும் தொடர்ந்து பார்க்கும் தன்மை படைத்தன அல்ல! எனவே தேவர்களைக் கேட்போம் என்றனர். தேவர்களே எங்கள் கண்கள் இமையாமல் இருந்தாலும் அன்னையின் அழகை முழுமையாக நாங்கள் தரிசித்தது இல்லை! எனவே சிவபெருமானிடம் கேட்போம்! அவருக்கு மூன்று கண்கள் உண்டே! என்றனர். சிவபெருமானோ, நான் மூன்றாவது கண்ணைத் திறந்தாலே நெருப்புக் கக்கும். எனவே நானும் உங்களைப் போல் தான் என்றார்! பிறகு பிரம தேவருக்கு எட்டுக் கண்கள் ஆயிற்றே அவரிடம் சென்றால் “போங்கப்பா! நான்கு திசையிலும் தானே எட்டுக் கண்கள் உள்ளன. நானும் உங்களைப் போல் தான்” என்றார். அடுத்து இந்திரனுக்கு ஆயிரம் கண்கள். அவனிடம் சென்று கேட்போம் என்றார்கள். அவனோ என்னுடைய சாபம் எனக்கு ஆயிரம் கண்கள். என்னைக் கேலி செய்யாதீர்கள்!

எப்போதும் அன்னையையே தரிசித்துக் கொண்டிருக்கும் ஆதிசேஷனுக்கு ஆயிரம் தலைகள். இரண்டாயிரம் கண்கள். அவனை கேளுங்கள் என்றார். ஆதிசேஷனிடம் சென்று அனைவரும் கேட்டனர். ஆதிசேஷன் அமைதியாகச் சொன்னான்.

“நான் எப்படி இருக்கின்றேன் பார்த்தீர்களா? தலையைக் குனிந்தபடி! என்னுடைய இரண்டாயிரம் கண்களாலும் எத்தனையோ யுகங்கள் அன்னையை தரிசனம் செய்தாலும் திருப்தி இல்லை. அதனால்தான் குனிந்தபடியே இருக்கின்றேன். அன்னையின் அழகை முழுமையாக தரிசித்த திருப்தி இருந்திருந்தால் என்றோ நிமிர்ந்திருப்பேனே” என்றாராம்! அப்படிப்பட்ட அழகு அன்னை மகாலெட்சுமியுடையது. அந்த மகாலெட்சுமி தானே சீதை!

திருமணம் சிறப்பாக நடைபெற்றது. அன்பைப் பரவச் செய்வதே திருமணம் ஆகும். அது வாழ்வொழுக்கம் ஆகும். குடும்பம் அமைத்து அனைவரும் சமூக வாழ்வை நடத்த முயலுவதின் தொடக்கம். அதன் மூலம் சமூகம் சீரடைகின்றது. அந்தத் திருமணத்தின் போது பல அர்த்தமுள்ள சடங்குகள். அம்மி மிதிப்பது என்று ஒரு சடங்கு. தன்னுடைய வாழ்க்கையில் ஏற்படும் கஷ்டங்களின்போது தன் மனத்தைக் கல்போல் ஆக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்பதை உணர்த்துவதற்காக! .

அருந்ததி பார்த்தல்! என்ற ஒரு சடங்கு. அருந்ததி கற்பிற் சிறந்தவள். அவளை உதாரணம் காட்டி அவள் போல் கற்பிற் சிறந்து விளங்க வேண்டும் என்று உணர்த்துவது. பெண்களின் ஒழுக்கத்தில்தான் இருக்கின்றது சமுதாயத்தின் ஏற்றமும், தாழ்வும்.

நல்ல மங்கல ஒலிகளுடன், பெரியோர்களின் மனம் நிறைந்த ஆசியுடனும் வாழ்க்கை துவங்குகின்றது. ஒரு

நல்ல மனைவி, மனைவி மட்டுமல்ல. அவள் நல்ல மந்திரி. நல்ல நண்பன். ஏன் நல்ல தாயும் கூட.

இராமனுக்கும் சீதைக்கும் திருமணம் நடந்த அதே நேரத்தில் இலக்குவனுக்கும்-ஊர்மிளைக்கும், பரதனுக்கும், மாண்டவிக்கும், சத்ருகனனுக்கும் சுருதகீர்த்திக்கும் திருமணம் முறையே சிறப்பாக நடைபெற்றது.

திருமணம் நிறைவு பெற்று சிறிது நாட்கள் கழித்து தசரதன் தன் குடும்பத்துடன் நாடு திரும்புகின்றான். வழியில் தூரத்தில் ஓர் அந்தணன் வில் பிடித்தபடியே நிற்கின்றான். அவனைப் பார்த்தவுடன் தசரதன் பயந்து, பக்கத்தில் சென்று வீழ்ந்து வணங்குகின்றான். இராமன் சிறியவன். அவனை ஒன்றும் செய்துவிடாதே! என்று கெஞ்சுகின்றான். இருப்பினும் அவன் கண்களில் கோபம் நெருப்புப் பறக்கின்றது. மயக்கமடைகின்றான் தசரதன். யார் அந்தக் கோபமுறும் மனிதன். அவனுக்கும் இவர் களுக்கும் என்ன சம்மந்தம்? பார்ப்போம் வாருங்கள்!

பரசுராமன்

இராமன் காவியத்திலே நம்மை எல்லாம் வெகுவாகக் குழப்பிக் கொண்டிருக்கும் இடம் இது. இராமனும் திருமாவின் அவதாரம். பரசுராமனும் திருமாவின் அவதாரம். இருவரும் ஏன் சண்டையிட்டுக் கொள்ள வேண்டும். திரைப்படங்களில் வரும் இரட்டை வேடக் கதாநாயகன் போல் அல்லவா இருக்கின்றது. யார் இந்தப் பரசுராமன்?

ஐமதக்னி முனிவரின் மைந்தன். தந்தை சொல் கேட்டுத் தாயின் தலையையே துண்டித்தவர். பின் தந்தையைக் குளிர்வித்து, வரம் வேண்டித் தாயை உயிர்ப் பித்தவர். தந்தையைக் கார்த்த வீரியன் என்பவன் கொன்ற காரணத்தால் சூரிய குலத்தின் 21 தலைமுறை களைக் கருவறுத்தவர். திருமணம் ஆன முதல் ஆண்டு மட்டும் அந்த மன்னரைக் கொல்ல மாட்டார். அதனால் தான் தசரதன் கூட வருடம் ஒரு திருமணம் செய்து கொண்டதாகக் கூறுவர். அப்படிப்பட்ட பரசுராமன், இப்போது ராமன் முன்னால்.

“பார்த்தால் அந்தணன் போல் இருக்கின்றாய்! ஆதலால் உனக்கு வணக்கம்”— ராமன்.

“ராஜகுமாரன் நீ! ஆதலால் உனக்கு ஆசி கூறு கின்றேன்”— பரசுராமன்.

“நீ ஒரு பெரிய வீரன் என்று சொல்கின்றார்களே! ஒரு பெண்ணைக் (தாடகையை) கொன்றதும், பழைய வில்லை ஒடித்ததும் (சிவதனுசு) வீரச் செயலானேன்?” —பரசுராமன் மீண்டும்.

114 □ நடையின் நிறுயர் நாயகன்

“தவறு செய்தவர்களைத் தண்டிக்க வேண்டியது தான் தாடகையைக் கொன்றேன். அரசன் கடமை. ஆகவே மேலும் தாடகையைவதம் செய்ததும். வில்லை உடைத்ததும் குருவின்கட்டளை ஆகும்” —இராமன்.

“மாதரையும், தூதரையும் கொல்வது பாவம் என்று உனக்குத் தெரியாதோ?” —பரசுராமன்.

“புல்லைக் களைந்தால் அன்றி நெல் விளையாது. மேலும் அவள் பெண்ணிற்கு உரிய குணங்கள் பெற்றவள் அல்ல! நீ வேதம் ஏந்த வேண்டியகையில், வில்லை ஏந்தி இருக்கின்றாயே! இது எந்த வகையில் நியாயம்?” —இராமன்.

..... —பரசுராமன்.

“நான் தாடகையைக் கொன்றதைப் பெரிது படுத்திக் கூறுகின்றனையே! நீ பத்து மாதம் சுமந்து பெற்ற தாயைக் கொன்றனையே! அது என்ன நியாயம்” —ராமன்.

“மனம் பிறழ்ந்த தாயைக் கொல்ல வேண்டித் தந்தையின் கட்டளை. “தந்தை சொல் மிக்க மந்திரம் இல்லை” என்ற சொல்படி தாயைக் கொன்றேன். அதுசரி. சிவதலுசுவை வளைத்து ஒடித்தனையே! என்னிடத்தில் உள்ள இந்தக் கோதண்டத்தை வளைக்க முடியுமா?” —பரசுராமன்.

இராமன் வாங்கிக் கோதண்டத்தை வளைக்கின்றான். வளைத்து நாண் ஏற்றிய வில்லிற்கு இலக்கு யாது? என்று கேட்கின்றான்! என் தவம் அனைத்தையும் இலக்காகப் பெற்றுக் கொள் என்று கூறுகின்றான் பரசுராமன். தவமனைத்தையும் பெற்ற இராமனை வாழ்த்தி விடை பெறுகின்றான் பரசுராமன்.

திருமாலின் இரண்டு அவதாரங்கள். நேருக்கு நேர் சந்திக்கின்றார்கள். கோதண்டம் இராவணன் வதைக் கென ராமன் கைக்கு வர வேண்டும். மேலும் திருமாலின்

சக்தி இராமன், பரசுராமன் என இரண்டாகப் பிரிந்து இருந்தது. இப்போது பரசுராமன் சக்தியை எல்லாம் இராமன் பெற்றுக் கொண்டான். முழு சக்தி பெற்று விட்டது இராமாவதாரம். அதற்கென ஆடிய நாடகமே இந்த இரட்டை வேடக் கதாபாத்திரங்கள்.

தசரதனை எழுப்பி, பரசுராமனை வென்று விட்ட செய்தியைக் கூறியவுடன் மனம் மகிழ்ந்து மைந்தனைத் தழுவிக்கொள்கின்றான். நாடு திரும்புகின்றனர். கேசய நாட்டிலிருந்து தூதன் வந்து அழைத்ததன் காரணமாக பரதனையும், சத்ருகனையும் கேசய நாட்டிற்கு அனுப்பி வைத்தார் சக்ரவர்த்தி!

எவ்வளவு பெரிய வித்தை பெற்றிருந்தாலும், எவ்வளவு செல்வம் படைத்திருந்தாலும், எவ்வளவு பெரிய பதவி வகித்தாலும் அதனைப் பெருமைப் படுத்துவதில் தலையாய ஒன்று பணிவு. பணிவுடன் இருந்தால் எல்லாவகையிலும் பெருமை. நெற்றியைக் காயப்படுத்திக் கொள்வதைவிட, முதுகை வளைத்துக் கொண்டால் தவறில்லை என்று கூறுவார்கள். பெரிய நாட்டின் மன்னன், ஒரு ஏழை தன் குழலை எவ்வாறு பராமரிப்பானோ, அதுபோல சிறப்பாக பராமரிக்கின்றான். ஆச்சரியமாக இல்லை. அந்தப் பெருமை மிக்கவரைப் பற்றி விரிவாய்க் காண்போம்.

தசரதன்

தசம்— பத்து; ரதம்— தேர். கிழக்கு, மேற்கு, வடக்கு, தெற்கு, ஈசானம், அக்னி, நிருதி, வாயு, ஆகாயம், பாதாளம் என்ற பத்துத் திசைகளில் இருந்து வரும் ரதங்களை வென்றவன். இன்னும் சற்று விளக்கமாக ஆராய்ந்தால் மெய், வாய், கண், நாசி, செவி, வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயு, உபத்தம் என்ற பத்து இந்திரியங்களை வென்றவன். சுருக்கமாகச் சொன்னால், மனதை அடக்கி வென்றவன். மனதை வென்ற பின்னர் ஒருவன் உலகில் எதை வேண்டுமானாலும் வெல்லலாம். அன்று மட்டுமல்ல, இன்றும், என்றும் நாம் ஆசைக்கு உட்பட்டு சலாம் போட்டால் துன்பம் அநுபவிக்க வேண்டியதுதான்.

தசரதன் உலகில் வெல்ல வேண்டியது எதுவும் இல்லை. ஆகவே, அவன் கோசல நாட்டை; ஒரு ஏழை தன் சிறிய வீட்டை எப்படிப் பாதுகாப்பாக வைத்துக் காப்பானோ, அதுபோலக் காக்கின்றான். தலைவன் என்றால் தசரதன்தான் தலைவன். அன்பிலே தாய். அறிவிலே யாரேனும் சந்தேகித்தால் அறிஞர்க்கு அறிஞன். குற்றம் புரிபவர்க்குக் கூற்றுவன் போலாவான். தவம் புரிவதிலோ தேவரும் தோற்றுவிடுவர்.

அழகிற்கு இன்று வரை எந்த அகராதியிலும் அர்த்தம் கிடையாது. ஒருவன் கண்களுக்கு ஒரு பொருள் அழகென்றால், மற்றவன் கண்களுக்கு அது நேர்மாறாக இருக்கும். அஷ்ரவரின் மனதைப் பொறுத்ததே அழகு. ஒருவன் அழகாக இருக்கின்றானோ இல்லையோ, அழகு

படுத்திக் கொள்வதில் ஒருவருக்கொருவர் சளைத்தவர் அல்லர்.

ஒவ்வொரு நண்பர்கள் (ஏன் ஆண் மட்டும் தானா?) கண்ணாடி முன் நின்று விட்டால் எளிதாக அவர்களை அங்கிருந்து மீட்க முடியாது. பெண்களோ? ம.....பேசவே முடியாது. ஒரு நாள்,

தசரதனும் கண்ணாடி முன் நிற்கின்றான். காதுக் கருகில் ஒரு நரை முடி. ஞானம் வருகின்றது. நாமெல்லாம் ஒரு நாள் இறக்கப் போகின்றோம் என்று நன்றாகத் தெரிந்திருந்தாலும் அதை மறந்து, உலக இன்பங்களிலே மனம் வைத்து, ஓடி ஆடுகின்றோம். இறைவனிடம் கடன் பெற்று வந்த இந்த உயிரைத் திருப்பிச் செலுத்த வேண்டும் என்பதே மறந்து போகின்றது. அதை நினைவு படுத்தி அனுப்பும் வக்கில் நோட்டீஸே நரை என்று வாரியார் சுவாமிகள் கூறுவார்.

(இப்போது சிலருக்கு இளம் வயதிலேயே நரை வருகின்றது. அதைக் கொள்ளாமல் 40, 45, 50-ல் வரும் நரையையே மனதில் கொள்ள வேண்டும்) தசரதன் அரசியல் வாழ்க்கையில் இருந்து விடுதலை பெற்று, துறவு மேற்கொள்ள நினைக்கின்றான்.

அரசவை மந்திரிகளின் கூட்டம். தசரதன் தான் துறவு கொள்ளப் போவதையும், ராமனுக்கு முடிசூட்ட நினைப்பதையும் சொல்ல நினைக்கின்றான். ஆனால், அதற்கு முன்னர் ராமனைப் பற்றி மந்திரிகளிடம் விசாரிக்கின்றான். நம்மை விட அயலார் நம் பிள்ளைகளைப் பற்றிக் கூறினால்தானே பெருமை. மந்திரிகளும், குலகுரு வசிஷ்டரும் இராமனைப் பற்றிப் பலவாறு புகழ்ந்து கூறினர்.

தசரதனுக்கு சந்தோஷம் அளவு கடந்து விட்டது. எதை எல்லாம் விடத் தெரியுமா? தாடகையை வதம்

செய்த செய்தியைக் கேட்ட போது ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சியைவிட, அகலிகைக்குச் சாப விமோசனம் கொடுத்த செய்தியைக் கேட்டபோது ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சியை விட, ஜனகனின் சபையில் வில்லை ஒடித்த நிகழ்ச்சியைக் கேட்டபோது ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சியைக் காட்டிலும், பரசுராமனை வெற்றி கொண்டபோது ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சியைக் காட்டிலும், பெரியோர்கள் வாயினால் இராமன் புகழப்படுவதைக் கேட்கும்போது ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சிக்கு அளவே இல்லை. பெற்றபோது ஏற்படும் மகிழ்ச்சியை விட, உங்கள் மகன் நல்லவன், பெருமையுடையவன் என்று கூறும் பொழுது கேட்கும் மகிழ்ச்சியே உயர்ந்ததல்லவா? நம்மைவிட நம் மக்கள் அறிவில், ஆற்றலில், பெருமையில் சிறந்து விளங்கினர் என்றால் பெருமையல்லவா?

தான் துறவு மேற்கொள்ளப் போவதையும், ராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்விக்க எண்ணுவதையும் சபையில் தெரிவிக்கின்றார் சக்ரவர்த்தி. சபையில் இருப்பவர்களுக்கு ஒருபுறம் மகிழ்ச்சி. மறுபுறம் வருத்தம். ஏன்? ராமன் மன்னனாக வந்தால் இன்னும் மிகச் சிறப்பாக நாடு அமையும் என்ற மகிழ்ச்சி.

ஒரு அருமையான மன்னன், தசரதன் பதவியை விட்டு விலகுகின்றானே என்ற வகையில் வருத்தம். எப்படி இருப்பினும் இராமன் மன்னனாவதில் எல்லோருக்கும் மிகுந்த மகிழ்ச்சியே! தசரதன் இராமனை அழைத்து வரச் சொல்லுகின்றான். ராமன் வருகின்றான். மைந்தனைத் தழுவிக்கொள்ளுகின்றான் சக்ரவர்த்தி!

மைந்தன் வேறு. மகன் வேறு. பிள்ளை வேறு. எல்லாம் ஒரே அர்த்தம் கொண்டது அல்ல. தந்தை சம்பாத்தியத்தில் சாப்பிடுபவன் பிள்ளை. தன் குடும்பத்தை மட்டும் காப்பாற்றுபவன் மகன். தன் சொந்தம், பந்தம், அனைவரையும் காப்பாற்றுபவனே மைந்தன்.

இராமன் நாட்டு மக்கள் அனைவரையும் காப்பதால் மைந்தன் எனப்பட்டான்.

தசரதன் இராமனை நோக்கி “மகனே நாளை முதல் இந்நாட்டை உன் வசம் ஒப்படைக்கப் போகின்றேன். நாளைக்கு உனக்கு பட்டாபிஷேகம்” என்றார். இராமன் அது கேட்டு எந்த மறுப்பும் சொல்லாமல் அமைதியாக ஏற்றுக் கொண்டான். மன்னனாவது கடமை என்று கருதினானே தவிர மகிழ்ச்சியால் துள்ளவில்லை. இன்பம் வரும் போது மகிழ்ச்சியால் துள்ளுபவன், துன்பம் வரும் போது சோகக் கடலில் மூழ்குவான். இராமன் எப்போதும் ஒரே மாதிரியான மனநிலை கொண்டு இருந்தான்.

நாடு முழுவதும் பட்டாபிஷேகச் செய்தி அறிவிக்கப் பட்டது. மக்களுக்கு ஒரே மகிழ்ச்சி. எல்லோரும் இரவெல்லாம் ஆடிப் பாடுகின்றார்கள். அந்த இரவில் ஒருத்தி மனம் மட்டும் குமுறுகின்றது. உள்ளம் கொதிக்கின்றது. அவள் மனதில் ஏனோ பழி வாங்க வேண்டும் என்ற எண்ணம். யாரை? ராமனைத்தான். ராமனுக்கு ராச்சியம் கிடைக்காமல் செய்ய வேண்டும் என்பதே அவள் நோக்கம். யார் அவள்?

அவள் தான் மந்தரை! முதுகு கூனலாக இருப்பதால் எல்லோரும் கூனி என்று அழைத்தார்களே தவிர, மந்தரை என்கின்ற பெயரே வெகு பேருக்குத் தெரியாது. அவள், கேசய நாட்டில் தசரதனுக்கும் கைகேயிக்கும் திருமணம் நடந்து முடிந்து, கைகேயி வரும் பொழுது, கைகேயியுடன் வந்தவள். அப்போதுமுதல் கைகேயியின் அரண்மனையில் தான் வேலை பார்க்கின்றாள்.

சிறு வயதில் இராமன் மற்றவர்களுடன் விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது, கூனி அந்த வீதி வழியாக நடந்து சென்றாள். இராமன் கருணை மனம் காரணமாக

தன்னுடைய வில்லை எடுத்து அவளின் கூனை நிமிர்த்து விடலாம் என்று எண்ணி ஒரு களிமண் உருண்டையை அவள் முதுகில் மெல்ல எய்தான். கம்பன் தன் பாடலில் சொல்லும் போது கூட “வில்லிலிருந்து அம்பை உமிழ்ந்தான்” என்றே கூறுகின்றார். ஆனால் அக்களிமண் உருண்டை பட்டவுடன் அவளின் கோபம் எல்லை மீறியது.

அவளின் உடல் கோணலை நிமிர்க்க எண்ணினான் இராமன். ஆனால் அவள் உள்ளம் கோணலாகி விட்டது. அச்சிறு சம்பவமே இன்று பட்டாபிஷேகத்தையே நிறுத்த வேண்டும் என்று எண்ணுமளவிற்குக் கொண்டு வந்து விட்டுவிட்டது. விளையாட்டு வினையானது.

யாரை வைத்துப் பட்டாபிஷேகத்தைக் கலைக்கலாம் என்று எண்ணினாள் கூனி. அதற்கு அவளுக்கு எஜமானியாக இருக்கும் கைகேயியைத் தேர்ந்தெடுத்தாள். நல்ல இரவு. பட்டாபிஷேக ஏற்பாடுகள் காரணமாக இவள் மனம் தவிர எல்லா இடங்களிலும் விளக்குகள் பிரகாசித்தன. கைகேயியின் அரண்மனைக்குச் சென்றாள்! கைகேயியை மெல்ல எழுப்பினாள். “உனக்கு செய்தி தெரியுமா கைகேயி! நாளை ராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகம்!” என்றாள் கூனி.

கைகேயி மகிழ்ச்சியால் துள்ளி எழுந்தாள். “ராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகமா! என் ராமனுக்கா! இந்தா! இந்த நல்ல செய்தி சொன்ன உனக்கு என்ன கொடுக்கலாம்” என்று மகிழ்ச்சியில் துள்ளினாள். பின்னர் தன் கழுத்திலிருந்த முத்து மாலையைக் கழற்றி கூனிக்குப் பரிசாக அளித்தாள்.

“காரியம் கெட்டது போ! நான் ராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் என்கின்றேன்! நீ மகிழ்ச்சி என்கிறாய்!

பரிசுகள் கொடுக்கின்றாய்! உன்னிடம் பரிசு வாங்கவா நான் இங்கு வந்தேன்? உன் நிலையைப் பற்றி யோசித்தாயா?" என்றாள் கூனி.

“என் நிலை என்ன?” என்று கேட்டு கோபமுற்றாள் கைகேயி. “என் நிலைமை என்ன? என்ன உளறுகிறாய் கூனி. ராமனைப் பெற்ற எனக்கு ஒருகாலும் ஒரு இடரும் வராது!” என்றாள் கைகேயி மீண்டும்.

கூனி சற்று மெதுவாக, “ராமனுக்குப் பட்டம் சூட்டி விட்டால் பின்னர் கோசலைதான் ராஜ மாதா. பிறகு நீ வெறும் பொம்மை போலத்தான் தெரியுமா?” என்று கூறினாள். கைகேயியின் கோபம் மேலும் அதிகரித்தது.

“எப்படி உனக்கு இப்படி இந்தத் தீய சிந்தனை களெல்லாம் வந்தது? நீ வெகு நாட்களாக என்னிடம் வேலை பார்க்கின்றாய் என்ற காரணத்தில்தான் உன்னைச் சும்மா விடுகின்றேன். வெளியே போ...” என்று கத்தினாள் கைகேயி.

கூனி மெதுவாக அசட்டுச் சிரிப்புச் சிரித்தவாறே “நான் வந்து என்ன சொல்றேன்னா...” என்று இழுத்தாள். உன்னை வெளியே போகச் சொல்லி விட்டேன்! இன்னும் போகவில்லையா! என்றாள் கைகேயி. கூனி மேலும் தொடர்ந்தாள். “கைகேயி... நான் என்ன சொல்றேன்னா... உங்க அப்பா வீட்டுக்குத்தான் ஆபத்து! இராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடந்தா...” என்றாள்.

இவ்வளவு நேரம் கைகட்டி வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்த விதி சிரித்தவாறே அவள் நல்ல மனதில் குடி புகுந்தது. உடனே கைகேயி சற்று நிதானமாக “மந்தரை என்ன சொல்கின்றாய்” என்று கேட்டாள்.

உடனே கூனி “உன் தந்தைக்கும், ஜனக ராஜா விற்கும் நீண்ட நாட்களாக பகை உண்டு அல்லவா?

இத்துணை நாட்கள் சக்ரவர்த்தி தசரதன் உன் தந்தைக்கு மாப்பிள்ளையாக இருப்பதால், ஜனகனால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. ஆனால் இப்போது? இராமன் மன்னனாகி விட்டால் தன் மாப்பிள்ளையை ஜனகன், தன் வசமாக்கிக் கொண்டு, உன் தந்தை மேல் படையெடுக்க மாட்டான் என்பதில் என்ன ஆச்சரிய மிருக்கின்றது. அதனால்தான் கூறினேன். நீ கோபித் தாலும், உன் நன்மைக்காகவே கூறினேன். என்னைத் தவிர உன் மேல் அன்பு கொண்டவர் எவர் கூறு!” என்றான்.

பொதுவாகவே பெண்களுக்குத் தாய்விடு என்றால் தனி மதிப்புத்தான். தன்னைப் பெற்றுப் பேணி வளர்த்து, நல்ல ஒரு கணவன் வசம் ஒப்புவித்தவர்கள் அல்லவா? அவர்களை யாராவது குறை கூறினால் கூடக் கோபம் வரும். தன் குழந்தைகளுக்குத் தாலாட்டு பாடுகையில் கூட அதை அடித்தாளோ அரளிப்பூத் தண்டாலே எனக் கேட்டுவிட்டு, மாமன் மல்லிகைப்பூச் செண்டாலே அடித்தாரோ எனக் கேட்பதாகக் கூறுவர். அப்படிப் பெண்கள் இருக்கும்போது, தன் தாய் வீட்டிற்கே ஆபத்து எனக் கேட்டவுடன் கைகேயி மனம் மாறியதில் வியப்பு என்ன? உடனே கூனி பட்டாபி ஷேகத்தைக் கலைப்பதற்கான சூழ்ச்சிகளைக் கூறினாள்.

கைகேயி மாளிகை மட்டும் அயோத்தியில் இருளாகக் கிடக்கின்றது, சற்று நேரத்திற்கு முன்பு மாறிய அவள் மனம் போல். அழகான பட்டு மெத்தை முதலான விட்டு, தரையில் படுத்துக் கிடக்கின்றாள். பூவையும், மற்ற அணிகலன்களையும் பிரித்து மூலையில் வீசியிருக்கின்றாள். பொட்டு நெற்றியில் அழிக்கப்பட்டு இருக்கின்றது. கண்களில் சோகமா? இல்லை. அது ஒரு பழிவாங்கும் உணர்வு போல் தெரிகின்றது. அந்த நேரத்தில்தான்.....

தசரதன் கைகேயி மாளிகை நோக்கி வருகின்றான். ஏன்? ராம பட்டாபிஷேகத்தைப் பற்றி கைகேயியிடம் கூற ராமனை ஈன்ற கோசலையிடம்தானே முதலில் கூற வேண்டும்? கோசலையைவிட கைகேயிதான் ராமன் மேல் அன்பு மிக்கவள். எனவே கைகேயி அது கேட்டு மிகுந்த சந்தோஷமடைவாள் என்பதற்காகத்தான். மாளிகையைப் பார்த்துத் திகைக்கின்றான் தசரதன்.

மாளிகை எங்கும் ஒரே இருள். “கைகேயி” “கைகேயி” என்றழைத்தவாறே இருளில் தட்டுத் தடுமாறி நுழைகின்றான். அவன் மனதில் ஏதோ ஒரு பயம் தோன்றிய மாதிரி, முகம் மாறுகின்றது. கைகேயி தரையில் படுத்திருப்பதைப் பார்த்தவுடன் அது மேலும் அதிகரிக்கின்றது. “கைகேயி உனக்கு என்னம்மா நிகழ்ந்தது” எனக் கேட்டவாறே தன் இரு கைகளாலும் கைகேயியைத் தூக்குகின்றான். அவள் மன்னன் கைகளைத் தள்ளிவிட்டு மீண்டும் கீழே விழுகின்றாள்.

“கைகேயி மருத்துவரை அழைக்கட்டுமா” என்று மீண்டும் ஒரு பதட்டத்துடன் மன்னன் கேட்கின்றான்.

“உடம்புக்கெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. நீங்கள் போகலாம்” என்கின்றாள் கைகேயி.

மன்னன் உடனே “பின் மனதில்தான் என்னம்மா? சொல்லு. சரி. சொல்லா விட்டாலும், மனதில் என்ன வாக இருந்தாலும், இப்போது உனக்கு ஒரு மகிழ்ச்சியான செய்தி சொல்லப் போகிறேன். அதைக் கேட்டவுடன் எப்படிப்பட்ட கவலையாக இருந்தாலும் அது பறந்து விடும்” என்றான். கைகேயியிடம் இருந்து பதில் ஒன்றும் வரவில்லை.

“கைகேயி! உன் மகன் இராமனுக்கு நாளை பட்டாபிஷேகம் தெரியுமா? எழுந்து உட்கார். நாளை பட்டாபிஷேகத்தின் போது வளர்த்த உன்னையே எல்லோரும்

பெருமையாகப் பாராட்டுவார்கள் தெரியுமா? எழுந்து உட்கார் கைகேயி” என்று மீண்டும் சொன்னான் மன்னன்.

தசரதன் குரல் சற்று உயருகின்றது. “கைகேயி என்ன ஆயிற்று உனக்கு? ம்.....” எனச் சற்றுக் கோபப்பட்டவன் போல் கேட்கின்றான். மெதுவாகப் பேச ஆரம்பித்திருக்கிறாள் கைகேயி.

“சம்பராசுரனுடன் தாங்கள் போர் புரிந்த போது நான் தேரோட்டியாக இருந்தேன் அல்லவா? அப்போது போரில் ஒரு சமயத்தில் நான் உங்களைக் காப்பாற்றியதற்காக எனக்கு நீங்கள் இரண்டு வரங்கள் தருவதாகக் கூறினீர்களே! நினைவிருக்கின்றதா?” எனக் கேட்டாள்.

“ஆமாம்! எப்போது கேட்டாலும் தருவேன் என்றேனே! அதற்கு இப்போது என்ன?” என்றான் தசரதன்.

“அவ்விரண்டு வரங்களும் இப்போது எனக்கு வேண்டும்” எனக் கேட்டாள் கைகேயி.

பலமாகச் சிரித்தான் தசரதன். “அப்பாடா! இது தானே. நாளை ராமன் சக்ரவர்த்தி ஆனதும் ஆயிரம் வரங்கள் அளிப்பானே! உன்னுடைய இரண்டு வரத்திற்கா பஞ்சம்!”

கைகேயி உடனே, “நான் உங்களிடம்தான் கேட்கின்றேன்” என்றாள்.

“சரி! என்ன வேண்டுமானாலும் கேள்! தருகின்றேன்.” என்றான் தசரதன்,

உடனே கைகேயி மெதுவாக, “நீங்கள் மகாராஜா. சொன்ன சொல் தவற மாட்டீர்கள்! எனக்குத் தெரியும், இருந்தாலும்.....” என்று சற்று இழுத்தாள். “இருந்தாலும்... என்ன கைகேயி. நாம் இருவரும் வேறல்ல. உனக்கா வரம் கொடுக்க மறுக்கப் போகின்றேன். தாராளமாகக் கேள்” என்றான் தசரதன் அன்புடன்.

ஆரம்பமானது ராமாவதாரத்தின் உண்மையான நோக்கம் நிறைவேறுவதற்கான சம்பவம். கைகேயி மீண்டும் கேட்டாள், “மகாராஜா, கோபிக்க மாட்டீர்களே! எது கேட்டாலும் தருவீர்களா?” என்றாள்.

“கைகேயி பொறுமையைச் சோதிக்காதே! என் மைந்தன் இராமன் மேல் ஆணை! எது கேட்டாலும் தருகின்றேன்” என்றான் தசரதன். அந்த வார்த்தைக்கே காத்திருந்தவள் போல, “மகாராஜா என் மகன் நாடாள் வேண்டும்” என்றாள் வேகமாக!

“அடி பைத்தியமே! இவ்வளவு நேரம் என்ன சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்றேன். உன் மகன் ராமன் தானே நாளை முதல் நாட்டை ஆளப் போகின்றான். அது உன் காதில் விழவில்லையா” என்று ஆச்சரியமாகக் கேட்டான். பாவம்! கைகேயியின் மனதை எவ்வாறு அறிவான் தசரதன்.

கைகேயி தன்னை திடப்படுத்திக் கொண்டாள் தீமையின் வலிமை சேர்ந்த நாவினால் உறுதிபடக் கேட்டாள். “என் மகன் பரதன் நாடாள் வேண்டும். வரம் ஒன்று. ராமன் பதினான்கு ஆண்டுகள் கானகம் செல்ல வேண்டும்—வரம் இரண்டு. இதுதான் நான் கேட்கும் வரங்கள்” என்றாள் கடுமையான குரலோடும், முகத்தோடும்.

தசரதன் அதனைக் கேட்டவுடன் மயக்கமுற்று வீழ்ந்தான். சிறிது நேரம் கழித்துத் தட்டுத் தடுமாறி எழுந்து, “கைகேயி! உன்னைக் கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொள்கின்றேன் நாட்டை மூத்த மகன் ஆள்வதுதானே முறை. முறை மீறி நடக்கலாமா!”

“பரவாயில்லை. பரதனே நாடாளட்டும். ஆனால் ராமன் மட்டும் காட்டுக்குச் செல்ல வேண்டாம்! என்ன கைகேயி” என்று கெஞ்சினான்.

“நான் உங்களிடம் திரும்பத் திரும்பக் கேட்டுக் கொண்டுதான் வரம் கேட்டேன். நீங்களும் இராமன் மேல் ஆணை என்று சொல்லித்தான் தந்தீர்கள். இப்போது மீறலாமா?” எனக் கேட்டாள் கைகேயி. தசரதன் மிகுந்த மன வருத்தத்துடன் தளர்ந்து,

“கைகேயி நான் உன் கணவன். இந்நாட்டுச் சக்ரவர்த்தி என்பதை எல்லாம் விடுத்து யாசகம் கேட்பவன் போல் கேட்கின்றேன். இந்த நாட்டை நீயும், உன் மகனுமே எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். எனக்கோ, என் ராமனுக்கோ இந்த நாடு வேண்டாம். ஆனால் ராமனை மட்டும் காட்டுக்குப் போகச் சொல்லாதே! கைகேயி.”

“கைகேயி உனக்கு நினைவிருக்கின்றதா? விஸ்வாமித்திர முனிவர் வேள்வி காக்கும் பொருட்டு இராமனை வந்து கேட்டாரே! அப்போதே என உயிர் எவ்வளவு துடித்தது தெரியுமா? கைகேயி!.....” பேச்சு முடிவதற்குள் மயக்கமடைகின்றான்.

கொஞ்ச நேரம் கழித்து எழுந்து எந்த ஒரு மன்னனுமே, ஏன் எந்த மனிதனுமே செய்யத் தயங்குகின்ற காரியத்தைப் புத்திர பாசத்தால் செய்கின்றான். என்ன? கைகேயியின் கால்களில் வீழ்கின்றான். கெஞ்சுகின்றான். அவள் பிடித்த பிடியிலேயே இருக்கின்றான். அப்போதுதான் விதி தன் விளையாட்டில் வெற்றி சேர்க்கின்றது.

சத்திய நாவினான் தசரதன். தன் உயிரைப் பணயம் வைத்து, வரங்களைக் கொடுக்கின்றான். பரதன் நாடாள. ராமன் காடாள. அறம் வெல்லவும், மறம் மடியவும் விதி செய்த சூழ்ச்சி என்பர் பெரியோர். நட்சத்திரங்களும், விளக்கொளிகளும் மங்கின. அந்நேரம் கைகேயியின் முகம் பிரகாசமடைந்தது. நினைத்ததைச் சாதித்து விட்டோம் என்ற பெருமிதத்தில் திளைக்கின்றாள்.

தசரதன் மயக்கமுற்றுக் கிடக்கின்றான். இரவு மகிழ்ந்திருந்த மக்கள் தூக்கத்தில் ஆழ்ந்தனர், விடிந்ததும் தூக்கத்தில் ஆழப்போவது தெரியாமல்.

சூரியன் உதிக்கின்றான். அவன் ஒளி பரவுவது போல, மக்கள் மனதில் துயரம் பரவப் போவதையார் அறிவர்? கோசலை ராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகச் செய்தி கேள்வியுற்று மகிழ்ந்தாள். கோவிலுக்குச் சென்று இறைவனை வழிபாடு செய்கின்றாள். ராமன் பட்டாபிஷேகம் மகிழ்ச்சியைத் தந்தாலும், தசரதன் துறவறம் ஏற்பது அவளுக்குக் கவலையைத் தருகின்றது. இராமனுக்கு மங்கள நீராட்டுகின்றாள். ஒரு பணியாள் வந்து இராமனைக் கைகேயி அழைப்பதாகக் கூறுகின்றாள்.

ராமன் கைகேயியைக் காண வருகின்றான். வந்து அன்னையை வணங்குகிறான். கைகேயி மாறுபட்ட நிலையோடு ராமனைப் பார்த்து “கடல் சூழ்ந்த இவ்வுலக நிலப்பரப்புக்களை எல்லாம் பரதன் ஆள, நீ கானகம் சென்று, தவம் புரிந்து, புண்ணிய நதிகளில் நீராடி, பதினான்கு ஆண்டுகள் கழித்துத் திரும்பி வருவாயாக! இது மன்னன் கட்டளை!” என்றாள்.

ராமன், நாளை உனக்குப் பட்டாபிஷேகம் என்று சொன்ன போதும் மகிழ்ச்சியில் துள்ளவில்லை. இன்று உனக்கு நாடு கிடையாது! காட்டுக்குப் போ! என்று சொன்ன போதும் வருந்தவில்லை. இரண்டையும் சமமாகப் பாவிக்கும் நிலைமை மட்டும் ஒரு மனிதனுக்கு வந்து விட்டால் அவனே ஞானி.

இராமன் முகம் இப்போது எப்படி இருக்கின்றதாம். அப்போது பூத்த செந்தாமரை மலர் போன்று மலர்ச்சியாக உள்ளது எனக் கவிச்சக்ரவர்த்தி கூறுகின்றார்.

ராமன் சொல்லுகின்றான் “அம்மா! மன்னர் சொல்லித்தான் நான் போக வேண்டுமா? நீங்கள் சொன்

னால் நான் கேட்க மாட்டேனா? பரதன் நாட்டை ஆட்சி செய்தால் என்ன? நான் ஆட்சி செய்தால் என்ன? பரவாயில்லை. நான் கானகம் போகின்றேன் என்றான்'' அமைதியாக. அன்று பட்டாபிஷேகம் செய்து கொள்ளப் பட்டிருந்த மன்னன் தனியாக நடந்து வருகின்றான். எப்படி?

கவரிகள் வீசுவதற்கு ஆட்கள் இல்லை. வெண்கொற்றக் குடை இல்லை. அங்கே இராவணன் செய்யும் பாவங்கள் இழைக்கின்ற விதி முன் செல்ல தருமம் பின்னே சென்று கொண்டிருக்கின்றது. கவிச்சக்ரவர்த்தியின் கற்பனை இது. மன்னனாக இராமன் ஆகியிருந்தால் கவரிகள் வீச, வெண்கொற்றக் குடை பிடிக்கச் சென்றிருப்பான் அல்லவா? இப்போது அது இல்லாமல் அவனைத் தனியே அனுப்புவது என்பது கம்பருக்குப் பிடிக்கவில்லை. எனவே விதியை முன்னாலும் தர்மத்தைப் பின்னாலும் அனுப்புகின்றார்.

இராமன் கோசலையின் மாளிகைக்கு சென்றான். கோசலை நடந்தது என்ன என்று வினவுகின்றாள். "அம்மா! தந்தை என்னைக் கானகம் சென்று தவம் செய்து, புண்ணியத் துறைகளில் நீராடி வரச் சொல்லி இருக்கின்றார்." என்றான் இராமன். கோசலையால் ஒன்றும் கூற இயலவில்லை.

"மகனே! வெகு தூரம் செல்லும் பிள்ளைக்குத் தர வேண்டிய கட்டமுது தர்மம் ஒன்றுதான். எனவே அதைப் பெற்றுக் கொண்டு தர்மத்தின் வழியாகச் செல்வாயாக!" என்றாள் கோசலை.

கோசலை உடனே கைகேயியின் மாளிகைக்கு விரைகின்றாள். மயக்க முற்றிருக்கும் தசரதனைக் கண்டு கலக்க முறுகிறாள். நடந்தது என்ன எனக் கைகேயியிடம் கேட்கின்றாள். கைகேயி அனைத்தையும் கூறுகின்றாள்.

நிலைமை அறிந்து, அவரும் கைகேயியிடம் கெஞ்சுகின்றார்.

“அம்மா! பரதன் நாடாள்வதில் எனக்கும் ஒன்றும் ஆட்சேபணை இல்லை. ஆனால் தயவு செய்து இராமனை மட்டும் கானகம் போகச் சொல்லாதே!” என்கிறார்.

“மன்னவர் வரம் கொடுத்து விட்டார். என்னால் மாற்றிக் கொள்ள இயலாது” என்கிறாள் கைகேயி.

தசரதன் சற்று மயக்கம் தெளிந்து, “பரதன் எனக்கு மகனும் இல்லை. இவள் எனக்கு மனைவியும் இல்லை. எனவே, கொடியவளான இந்தக் கைகேயியிடம் யாரும் கெஞ்ச வேண்டாம்” என்றார் சோகமும், கோபமும் கொண்ட உள்ளத்தினின்று வெளிப்பட்டது அது. பின் கோசலையை அருகில் அழைக்கின்றார்.

“கோசலையே! என் நிலைமையைப் பார்! கைகேயிக்கு அடிமை ஆகி என்னையும், என் உயிர் இராமனையும் இழந்து நிற்கும் என்னைப் பார்” எனத் துயரத்துடன் கூறினான் தசரதன்.

கோசலை அவரைத் தேற்றினாள். எல்லாம் சரியாகி விடும் என்று சமாதானம் கூறினாள். உடனே தசரதன், “இல்லை கோசலையே! இது வாழ் வினைப்பயன். வெகு நாட்களாகப் பூட்டி வைத்திருந்த ரகசியத்தை உன்னிடம் சொல்கின்றேன்” என்று சொல்ல ஆரம்பித்தான்.

“கோசலையே! உனக்குத் தெரியுமல்லவா! ஒரு காலத்தில் நான் வேட்டையாடுவதில் மிகவும் வெறியனாய் இருந்தேன் என்பது. அப்போதுதான் அந்தச் சம்பவம் நடந்தது. ஒருநாள் வேட்டையாடக் கானகம் சென்றேன். ஒரு விலங்கு கூடக் கிடைக்கவில்லை. என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை கோசலையே! நெடுநேரம் ஆர்வத்துடன் காத்திருந்தேன். தூரத்தில் ஒரு மடுவில்

யானை தண்ணீர் குடிக்கும் சப்தம் கேட்டது. என் மனத்தில் வெறியும், ஆர்வமும் ஒரு சேரக் கிளம்பின. மறைந்திருந்தேன். சப்தம் வந்த திசை நோக்கி அம்பு எய்தேன். என் வில்லாற்றல்தான் உனக்குத் தெரியுமல்லவா? கோசலையே! நான் எதிர்பார்த்ததற்கு மாறாக அங்கிருந்து “அம்மா” என்ற அலறல் கேட்டது கோசலையே! ஒன்றும் புரியாமல் திடுக்கிட்டேன். சப்தம் வந்த திசையை நோக்கி ஓடினேன். அங்கே... அங்கே ஒரு அந்தணச் சிறுவன் என் அம்புக்குப் பலியாகிக் கிடந்தான்.”

“எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. நான் திடுக்கிட்டேன். சிந்தை நொந்தேன். உயிர் பிழைக்க வைக்க முடியுமானால் தேவலை என்றெண்ணி, “வாப்பா! சீக்கிரம் வா! மருத்துவரிடம் செல்லலாம்” என்றேன். அவன் மறுத்து விட்டான். கோசலையே!”

“நீ யாரப்பா? என்றேன். அவனால் பேச முடியவில்லை. இருந்தாலும் முயன்றான் ”

“என்... என... தந்தை பெயர் சல போசன முனிவர். என் தாயும் தந்தையும் கண் தெரியாதவர்கள். அவர்கள் இருவருக்கும் தண்ணீர்தான் உணவு. அவர்களால் நடக்க முடியாது. நான்தான் என்னிரு தோள்களிலும் சுமந்து செல்வேன். இப்போது அவர்கள் மிகவும் தாகத்தோடு இருக்கின்றார்கள். நீங்கள் எனக்கு ஏதேனும் செய்ய வேண்டுமென்று பிரியப்பட்டால், தயவு செய்து இந்தத் தண்ணீரை அவர்களிடம் சேர்த்து விடுங்கள். இனி நான் பிழைக்க மாட்டேன். தாமதிக்காதீர்கள் என்று கூறியவாறே இறந்து விட்டான். எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை.”

“அந்தச் சிறுவன் தண்ணீர் எடுக்கும் குடுவை வாய் சிறியதாய் இருந்ததால் யானை தண்ணீர் குடிப்பது போன்ற ஒலி எனக்குக் கேட்டிருக்கின்றது. தண்ணீரை

எடுத்துக் கொண்டு அவர்களை நோக்கி நடந்தேன். அந்த வயதானவர்களைப் பார்த்தவுடன் என் மனம் பதறியது.”

“அந்தத் தந்தையும், தாயும் ‘என்னப்பா! எப்போதும் சீக்கிரம் வந்து விடுவாயே! ஏன் இவ்வளவு நேரமப்பா!’ என்று சற்றுப் பதறியவாறு கேட்டார்கள். சற்று நேரத்தில் ம்..... சந்தன வாசனை அடிக்கின்றதே! நாங்கள் இங்கே தண்ணீர் தாகத்தால் தவிக்கும்போது நீ மட்டும் நாட்டிற்குச் சென்று சந்தனங்கள் பூசி வந்தனையோ?’ என்று கேட்டார்கள். நான் என்ன செய்வது?”

“நான் உங்கள் மகன் இல்லை. இந்த நாட்டு மன்னன் தசரதன் என்றேன். ஆ..... எங்கள் மகன் எங்கே? என்று சேர்ந்தவாறு கதறினார்கள். என்ன பதில் சொல்வது?”

“தங்கள் மகன் தண்ணீர் முகந்து கொண்டிருந்த ஒலி, யானை தண்ணீர் அருந்தும் ஒலி என்று கருதி, அம்பெய்து தவறுதலாக தங்கள் திருக்குமாரன் ஆவி பிரியக் காரணமாகி விட்டேன் என்றேன். நீங்கள் இருவரும் என் நாட்டிற்கு வாருங்கள். நான் உங்கள் மகன் போல, உங்களைச் சிறப்பாக வைத்துக் காப்பாற்றுகிறேன் என்றும் சொன்னேன். அவர்கள் இருவரும் ஒன்றும் பேசவில்லை. ஒரே அமைதி. அந்த முனிவர் கண்களில் நீர் பெருக எழுந்து நடக்க முயன்றார். முடியவில்லை. தட்டுத் தடுமாறிக் கீழே விழுந்தார். அந்தத் தாயின் முகம் கண்ணீரிலேயே மிதந்தது.”

“அப்போது அந்த முனிவர் கூறினார். ‘கோசலையே! அந்த வார்த்தை இப்போது உயிர் பெற்று விட்டது. என்ன கூறினார் தெரியுமா? “நாங்கள் இருவரும் எப்படி புத்திர சோகத்தால் துடிதுடித்து இறக்கின்றோமோ அவ்வாறே நீயும் இறப்பாய்” என்று கூறியவாறே இருவரும் இறைவனுடன் கலந்தனர்.”

“விஸ்வாமித்திரர் சபையில் வந்து ராமனை அழைத்த போதே எங்கே அந்த சாபம் பலித்து விடுமோ? என்று அஞ்சினேன். ஆனால் இப்போதுதான்.....” மயக்க முற்றான் தசரதன்.

ஒரு திறமை வாய்ந்த சக்ரவர்த்தி ஒரு பெண்ணின் வஞ்சனையால், இல்லை! இல்லை! முனிவர் சாபத்தால்! இல்லை! இல்லை! ஊழ்வினைப் பயனால், இல்லை! இல்லை! புத்திர பாசத்தால் வீழ்ந்து விட்டான். ஒரு மத யானை கீழே வீழ்ந்து கிடப்பது போல் கிடக்கின்றான் அரசன்.

விதி தனது விளையாட்டை ஆரம்பிக்கின்றது எனலாம். இராமன் மட்டுமா கானகம் செல்லப் போகின்றான்? இவனுடன் அவனின் நிழலான சீதையும், இலக்குவனும் தான்! இலக்குவன்! ஒருசிறந்த தம்பி! நமக்கு ஒருவர் மேல் அதிகம் பிரியமிருந்தால், அவர்களுக்கு ஒரு துயர் ஏற்படும் போது, அதற்குக் காரணமானவர்கள் மேல் மிகுந்த கோபம் ஏற்படுகின்றது. இலக்குவனும் அப்படித் தான்! வாருங்கள்! விரிவாகக் காண்போம்.

இலக்குவன்

இலக்குவன். ஒரு சிறந்த சகோதரனுக்கு எடுத்துக் காட்டு. “தம்பி உடையான் படைக்கு அஞ்சான்” என்பது இலக்குவனை வைத்தே வந்தது என்று சொல்லலாம்.

இராமனை விட்டு, இலக்குவனைப் பிரிக்க முடியாது. கோபம் எல்லா மனிதருக்குமே பொதுவாக வரும் ஒன்று. ஆனாலும் இலக்குவனுக்கு மட்டும் கோபம் அதிகமாகவே வரும். காரணம் முன் ஜென்ம வாசனை. இலக்குவன் திருமால் சயனித்திருக்கும் ஆதிசேஷனின் அவதாரம். எனவே, பாம்பு அடிக்கடி சீறும் தன்மை உடையது என்பது நாம் அறிந்த ஒன்றே.

இராமனைக் காட்டுக்குப் போகச் சொன்னது காட்டுத் தீ போல பரவியது நகரில். இலக்குவன் செவியிலும் இதீ புகுந்தது. அவன் கண்களில் நெருப்புப் பொறி பறக்க இராமனிடம் வந்தான்.

“அண்ணா உங்களைக் காட்டுக்குப் போகச் சொன்னார்களாமே? யார் சொன்னது; அவர்களை என் அம்பிற்கு இரையாக்குகின்றேன். கைகேயி காட்டுக்குப் போகச் சொன்னார்களா? இல்லை அவர்களின் மகன் பரதன் சொன்னானா? இல்லை. மாதர் சொல் கேட்டு மன்னன் செய்த சதியா? யாராய் இருந்தால் என்ன? யாராகிலும் அவர்கள் என் வில்லின் அம்புகளுக்கு இரையா கட்டும்” எனக் கோபத்தால் கொதித்தான்.

இராமன் பொறுமையாக பதில் சொன்னான். “தம்பி! இலக்குவா! ஆற்றில் தண்ணீர் ஓடுவதும், ஓடாத

தும் ஆறு செய்த குற்றமில்லை. அது போல் இது கைகேயி அன்னையின் குற்றமோ, பரதனின் குற்றமோ அன்றி மன்னரின் குற்றமோ இல்லை. இது விதியின் குற்றம். யாரையும் நொந்து கொள்ளக் கூடாது!" என்றான் இராமன்.

உடனே இலக்குவன் சீறி இது விதிபின் செயலானால், நான் ஒரு விதி செய்கின்றேன் என் வில்லாற்றலால் என்றான். இராமன் சமாதானப்படுத்தினான். இராமன் அறிவுரை பல கூறி இலக்குவனைச் சமாதானப்படுத்தினான். இருவரும் இலக்குவனின் தாய் சுமித்திரையின் மாளிகை நோக்கிச் சென்றனர்.

சுமித்திரை செய்திகளைத் தெரிந்து கொண்டு மிகவும் வருத்தமுற்றாள். இலக்குவனும், இராமனுடன் கானகம் வருவதாகக் கூறுகின்றான். இராமன் முதலில் மறுக்கின்றான். பின்னர் ஒருவாறு ஏற்றுக் கொண்டான்.

இலக்குவன் தன் தாயிடம் இராமனுடன் கானகம் போவதற்கு சொல்லிக் கொள்ளுகின்றான். சுமித்திரை சொல்லுகின்றாள்,

"மகனே! இராமனுடன் கானகம் செல்லும் போது யாராவது நீ யாரென்று கேட்டால் தம்பி என்று சொல்லாதே! வேலையாள் என்று சொல்வதிலே பெருமை கொள்! மேலும் இராமன் திரும்பி வந்தால் நாட்டிற்கு வா! இல்லையெனில் அவனுக்கு முன்னால் நீ இறந்து விடு" என்று கூறினாள். இப்படியும் ஒரு தாய்!

கைகேயியிடம் இருந்து மரவுரி வருகின்றது. ராஜ உடையை நீக்கி மரவுரி தரிக்கின்றார்கள். சீந்தயிடம் சொல்வதற்காக இராமன் செல்கின்றான். அங்கே சீதை கதவோரமாக நிற்கின்றாள். "இராமன் நான் தந்தையின் கட்டளைப்படி கானகம் போகின்றேன்." என்றான். "கானகம் சென்று என்ன செய்யப் போகின்றீர்கள்" என கேட்டாள் சீதை.

கானகம் சென்று என்ன செய்வது? முனிவர்கள், தவ சீலர்கள் இவர்களைச் சந்தித்து, நல்ல விஷயங்களைக் கேட்டு, பரம் பொருளைப் பற்றிச் சிந்தித்து, தவம் செய்வதுதான் வேலை! என்றான் இராமன். உடனே சீதை அப்படியா நான் இங்கிருக்க, தாங்கள் அங்கு இருந்தால் என்னைப் பற்றிய நினைவே தங்களுக்கு எழாதா என்ன?

கோவிலுக்குச் செல்லும் ஒருவன் விலை உயர்ந்த செருப்பை வெளியே விட்டு விட்டுச் சென்றால் அவன் மனம் பூஜையில் எவ்வாறு ஈடுபடும்! மேலும் கணவனின் இன்ப, துன்பங்களில் பங்கு கொள்வது மனைவியின் கடமையும், உரிமையும் அல்லவா? எனவே என்னால் தங்களை பிரிந்திருக்க முடியாது! எதிர்த்துப் பேசுவதாக எண்ண வேண்டாம். மன்னியுங்கள்! என்றான் சீதை.

அதற்கு இராமன், சீதே! அங்கே உள்ள கல், முள்ளி எல்லாம் உன்னால் நடக்க முடியாது! மேலும் மண் கூட அறியாத உன் பாதங்கள் நோகும். விலங்கினங்களை விட இயற்கை மிகவும் கொடுமை செய்யும். ஆகவே... பேசிக் கொண்டிருக்கும் போதே சீதை குறுக்கிட்டு, உங்களின் பிரிவை விட அந்தப் பெருங்கானகம் சுடுமோ? என்று கேட்டாள் இராமன் அதற்கு மேல் பேசவில்லை.

சீதையும் மரவுரி தரித்துக் கொண்டாள். இரதம் வந்தது. மூவரும் இரதத்தில் ஏறினார்கள். நகர எல்லையை நோக்கி நகர்ந்தது இரதம். மக்கள் அனைவரும் துயரத்தில் ஆழ்ந்தனர். அயோத்தியில் உள்ள கிளிசன், புறாக்கள், எல்லாம் கூட இராமன் வனம் புகுவது கண்டு அழுதன. இன்னும் ஏன். அந் நாட்டுப் பெண்களின் வயிற்றில் இன்னும் உருவாகாத குழந்தையின் கரு கூட அழுதுது எனக் கவிச் சக்ரவர்த்தி கூறுகின்றார். அப்படியானால் பெரியவர்களின் சோகத்தைப் பற்றி என்ன சொல்வது?

நகரஎல்லை வந்ததும் மூவரும் கானகத்திற்குள் செல்ல முயலும் போது பின்னாலே ஒரு பெருங் கூட்டமே நின்று கொண்டிருந்தது. மேலும் அவர்களும் இராமன் கூடவே வருததாகக் கூறினார்கள். என்ன செய்வது? இரவு வந்தது. எல்லோரும் அவ்விடத்திலேயே தங்கினார்கள். விடியலில் யாரும் எழா முன்னமே மூவரும் எழுந்து தேர்ப்பாகனிடம் விடை பெறுகின்றனர். தேர்ப்பாகன் மிகவும் வருத்தமுற்று அழுகின்றான். இராமன் அவனைத் தேற்றுகின்றான்.

பின்னர் தேர்ப்பாகன் சுமந்திரன், “நாட்டில் கூற வேண்டிய செய்தி ஏதேனும் உண்டா?” எனக் கேட்கின்றான்.

இராமன், தந்தை தாய்களுக்கும், குருவிற்கும் வணக்கம் சொல்லச் சொல்கின்றான்?

சீதையை நோக்க, சீதை தன் மூன்று மாமியாருக்கும் (கைகேயியிக்கும் சேர்த்துத்தான்! அந்தக் கால மருமகள்) வணக்கத்தைத் தெரிவிக்கவும். மேலும் நான் வளர்த்த பொன்னிறப் புறாவையும், கிளியையும் என் தங்கைகளிடம் சொல்லி பத்திரமாகப் பாதுகாக்கச் சொல்லுங்கள். அன்பாக வளர்க்கச் சொல்லுங்கள் என்கின்றான். (இதிலிருந்து சீதையின் குழந்தைத்தனம் கூட இன்னும் மாறவில்லை எனத் தெரிகின்றது.)

இலக்குவனை நோக்கினான் சுமந்திரன். இலக்குவன், கோபமாகக் கூறினான். “நாட்டிலே யாருக்கு என்ன செய்தி சொல்வது? மனைவி பேச்சுக் கேட்டு மதியிழந்து மகனைக் கானகம் அனுப்பிய மன்னருக்கா? இல்லை. இராமன் என் மகன் என் மகன் என்று, சொல்லி கொண்டு திரிந்து விட்டு, நாடாளப் போவதற்கு மட்டும் தன் மகன் பரதன் என்று மாற்றிக் கொண்ட கைகேயியிக்கா? அங்கே மனிதர்கள் வாழ்ந்தால்தானே செய்தி சொல்லி அனுப்புவ

தற்கு! மேலும் நீ நின்றால் என் கோபம் அதிகரிக்கும்! போய் விடு!” என்று சீறினான் இலக்குவன்.

தேர்ப்பாகன் சென்றான். தசரதனிடம் சென்று நின்றான். மூவரும் கானகம் நுழைந்த செய்தியைச் சொன்னான். கூற்றுவன் வந்தான். ஒரு திறமை மிக்க மன்னவனைத் தன் உலகிற்குக் கொண்டு சென்றான். இராமன் கானகம் புக, தசரதன் வானகம் புக, அயோத்தியே மயானமாய்க் காட்சி தந்தது. கேகய நாட்டிற்கு பரதனுக்கும், சத்ருகனனுக்கும் ஓலை அனுப்பினார்கள். அங்கே!

இராமனின் அவதார நோக்கம் தொடங்குகின்றது. இராமன், இலக்குவன், சீதை மூவரும் நடக்கின்றார்கள். கானகத்தில் பாதம் தேய்ந்து நடை வளருகின்றது. எவ்வளவோ இடர்பாடுகளைக் கடக்கின்றனர்.

நிழலின் அருமை வெயிலில் தெரிவது போல், அரண்மனையிலேயே வளர்ந்த சீதை, இப்போது கானகத்தின் இடர்பாடுகளில். பஞ்சினும் மெல்லிய அவளது பாதங்கள் நோகுகின்றன. மகாராணி ஆக வேண்டியவள். ஒருக்காலும் இப்படி நடக்கும் என்று எண்ணியிருக்க மாட்டாள். நம் வாழ்வும் அப்படித்தான்.

எத்தனையோ திட்டங்கள் தீட்டுகின்றோம். எப்படி, எப்படியோ நடக்கின்றது. அதை அறியாமல் நாம் போடும் ஆட்டங்கள்! இதிகாசங்களே நமக்குப் பாடங்கள் தான். எப்படி எல்லாம் நடந்தால் வாழ்வின் இடர்பாடுகளைச் சமாளிக்கலாம் என்று நாம் சரி பார்த்துக் கொள்ள உதவும் பொக்கிஷங்கள் !

ஒரு பெரிய மாபெரும் சாம்ராஜ்யத்தை (இராவணனை) எதிர்க்கப் போகின்றான் இராமன். என்ன என்ன கொண்டுசெல்கின்றான். கோடிக்கணக்கான படைகளா? இல்லை பொற் குவியல்களா? இல்லை ஆயுதத்.

குவியல்களா? இது ஒன்றும் இல்லை. பின் என்னதான் எடுத்துச் சென்றான்?

சீதா தேவியின் கற்பும், தன்னுடைய தன்னம்பிக்கையும், வாள் கொண்டு பிளந்தாலும் மாறாத நெஞ்சுறுதி கொண்ட தம்பி இலக்குவனின் துணையும்தான். இம் மூன்றும் வாய்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. இம் மூன்றையும் கொண்டுதான் ஒரு மாபெரும் சாம்ராஜ்யத்தையே அழித்தான்! இதையே பின்பற்றி இதே போல் ஒரு சம்பவம் நமக்குத் தெரிந்தது! என்ன?

இராவணன் போல் ஆயுதபலம், பண்பலம், ஆணவம் கொண்ட பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்தை முக்கால் கால் வேட்டி மட்டும் கொண்ட காந்தி அடிகளால் எவ்வாறு வெற்றி கொள்ள முடிந்தது. இராமனின் வழிதான்.

சத்தியம், தர்மம், தன்னம்பிக்கை. அதற்குப் பலமாக கோடிக்கணக்கான நெஞ்சுறுதி படைத்த, தன்னையே அர்ப்பணித்துக் கொள்ளத் தயாராய் நின்ற வீரர்கள் இலக்குவன போல். இராமனும் வென்றான். காந்தி அடிகளும் வென்றார்.

கங்கைக் கரை ஓரமாக இராமன் நடந்து செல்கின்றான். முன்னால் ராமன் நடக்க பின்னால் தொடர்ந்து இலக்குவன். காலைக் கதிரவனின் ஒளிக் கதிர்கள் இராமன் மேனியில் பட்டு மறைகின்றன. ஞானிகளின் மேனியில் ஒருவகை ஒளி பிறக்கும். ஆனால் இராமனின் மேனி ஒளியோ, கதிரவனின் ஒளியையே சாப்பிட்டு விடுகின்றதாம். கம்பன் இச்சூழலில் இராமனை வருணிக்க எண்ணுகின்றான்.

இராமன் கருமை. ஆகவே என்ன உதாரணம் சொல்லலாம் என நினைக்கின்றான். ராமனின் நிறத்திற்கு மையோ? மை போன்ற கருமை நிறமோ? என்று வியக்கின்றான். இல்லை! இல்லை! மை வெறும் நிறம்

தான். ஆனால் இராமன் ஒளியும், குளிர்ச்சியும் பொருந்தியவன். ஆகவே மையை இராமனுக்கு இணையாகக் கூறக் கூடாது.

மரகதமோ? மரகதக்கல் போன்று இராமன் இருக்கின்றானோ? இல்லை. மரகதக்கல்லிடம் ஒளி இருக்கும் நிறம் இருக்கும். ஆனால் குளிர்ச்சி இருக்காது. மறி கடலோ? கடல் போன்றா இராமன். இல்லை! இல்லை. கடலிடம் ஒளி இருக்கும். நிறம் இருக்கும். குளிர்ச்சி இருக்கும். ஆனால் உப்பாக இருக்குமே! மழை முகிலோ? மழைக் கால மேகம் போல் இராமன் இருப்பானா? இல்லை. மழை பொழிந்தால் மேகம் மறைந்து விடும். ஆனால் இராமனின் அன்பு மழை முடிவில்லாதது! பின் எதைத்தான் இராமனின் மேனி அழகிற்கு உதாரணம் சொல்ல முடியும்? புரியவில்லை. திகைத்துப் போய் இவன் மேனி உவமை சொல்ல இயலாத அழகான மேனி! என்கின்றார் கம்பநாட்டாழ்வார். கம்பரே திகைத்தால் நாமெல்லாம்?

இராமன் மேனியிலிருந்து ஒளி பிறப்பதாகக் கம்பர் வருணிக்கின்றார். அறிவியல் உண்மையிது.

உலகிலுள்ள ஒவ்வொரு பொருளிலிருந்தும் ஒவ்வொரு வகையான ஒளி அலைகள் தோன்றுகின்றன. அவற்றை அலை வீச்சு (Radiation) என்பர். அவரவரின் மனநிலையை வைத்து அவை தோன்றும் என அறிவியல் அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர்.

ஒரு நல்ல செழுமையான செடி, ஒரு மனிதனைக் கண்டதும் வாடி விட்டதாம். காரணம்? அந்த மனிதன் மரங்களை வெட்டிக் கரி தயார் செய்பவனாம். அவனின் மரங்களைக் கொல்லும் தீய எண்ணங்களைச் செடிகள் உணர்ந்து கொண்டதே அதற்குக் காரணம். நடந்த உண்மை இது.

ஞானிகள் மேனியிலிருந்து நல்ல எண்ணங்கள் கொண்ட அலைகள் தோன்றுவதால் அவை நமக்கு மன அமைதியைக் கொடுக்கும் தன்மை வாய்ந்தது. கம்பனின் காவியத்தில் அறிவியலுக்குக்கூடப் பஞ்சமில்லை.

கங்கைக் கரையோரம் இருக்கின்ற முனிவர்கள் இராமனை அழைத்து விருந்தளிக்கின்றனர். இலக்கு வனை இனி நாம் இராமனுடன் சேர்த்துப் பேசுவோம். இந்தப் பகுதியுடன் அவனின் அத்தியாயம் முடியவில்லை. இது அவனின் அளவற்ற பாசத்திற்கு தொடக்கமே தம்பியாய் இருப்பதால் உடனேயே வந்து தொண்டு செய்கின்றான் இலக்குவன்.

யாரேன்றே தெரியாமல் அன்பாலேயே சகோதரனானான் ஒருவன் கங்கைக் கரையில். அன்பு என்ற சொல்லுக்கு அகராதியிலே அர்த்தம் தேடாதீர்கள். இந்த மனிதன்தான் அதற்கு அர்த்தம். யார் அந்த மனிதன்? தயவு செய்து அடுத்த பக்கம் திருப்பும் வரை பொறுமை யாய் இருங்களேன்.

குகன்

சும்பரின் இராமாயணப் படைப்பே ஒரு நாகரீகப் படைப்புத்தான். ஒவ்வொரு பாத்திரங்களிலும் நாகரீகம் மின்னுகின்றது.

குகன் ஒரு சாதாரணப் படகோட்டியல்ல. ஆயிரம் படகுகளுக்குச் சொந்தக்காரன். பல்லாயிரக் கணக்கான வேடர்களுக்குத் தலைவன். பணிவுடைமை மட்டும் மனிதனுக்கு வந்து விட்டால், தலைமைப் பதவி தன்னாலேயே அவனைத் தேடி வரும். இராமன் வந்துள்ள செய்தி அறிந்து குகன் இராமனைக் காண வருகின்றான்.

பின்னால் பெரிய கூட்டம். குகனின் தோளிலே ஒரு காவடி. அதன் ஒரு பக்கத்தில் மீனும், ஒரு பக்கத்தில் தேனும் உள்ளன. இடுப்பிலே வாள். கையிலே வில். நல்ல கட்டான தேகம். கருப்பு மேனி. பஞ்சு மனத்திற்கு நேர்மாறான தோற்றம். இதனால் தானோ உருவத்தை வைத்து ஒருவரை எடைபோடக் கூடாது எனப் பெரியவர்கள் சொன்னார்கள்?

பர்ண சாலையின் பத்தடிக்கு முன்னால் தன் கூட்டத்தை நிறுத்துகின்றான். இடுப்பில் உள்ள வாளைக் கழற்றி வைக்கின்றான். வில்லையும் சீழே வைத்து விட்டு அடக்கமாக முன்னே நடந்தான். இலக்குவனைப் பார்த்து வணக்கம் கூறி உள்ளே செல்ல அனுமதி கேட்கின்றான். இதுதான் நாகரீகத்தின் அம்சம்.

படிப்பறிவில்லாதவன். ஆனால் ஒழுக்கசீலன். (இன்றைய பட்டதாரிகள் கூட ஒரு அதிகாரியைச் சந்திக்கச் செல்லும் போது எத்தனை முறை சொல்லிக்

கொடுத்தாலும் “எக்ஸ்க்யூஸ் மீ! மே ஐ கம் இன்” எனக் கேட்பதில்லை) குகன் பாத்திரம் மூலம் கம்பர் பெருமான் சிறந்த நாகரீகத்தை, நாகரீக வாழ்வை சித்தரிக்கின்றான் என்று கருதலாம்.

இலக்குவன் உள்ளே சென்று இராமனிடம் குகன் வந்துள்ளதைத் தெரிவிக்கின்றான். குகன் என்று சும்மா சொல்லாமல் “தாயினும் நல்லவன் ஒருவன்” வாசலில் வந்து நிற்கின்றான். அவனை உள்ளே வரச் சொல்லட்டுமா?” எனக் கேட்கின்றான்.

இலக்குவனே தாயின் நல்லான் என்ற மிக உயர்ந்த அமை மொழியால் குறிப்பிட்டு, இராமனிடம் அறிமுகம் செய்து வைக்கின்றான் என்பதுவே குகனின் சிறப்புக்குச் சிறந்த சான்றாதாரம் ஆகுமல்லவா?

இராமனின் அனுமதி கிடைக்கின்றது. குகன் உள்ளே செல்கின்றான். இராமனைப் பார்த்து வணங்கி கை கட்டி, வாய் பொத்தி நிற்கின்றான். தான் கொணர்ந்த தேனையும், மீனையும் இராமன் முன் வைக்கின்றான்.

எல்லோரும் இராமனையே பார்க்கின்றனர். அவர்கள் மனதில் ஒரு சந்தேகம். இராமன் இதனை ஏற்றுக் கொள்வாரா என்று? குகன் கொணர்ந்த மீனை உண்பாரா? மறுப்பாரா? என்று. மீனை உண்பது மரபல்ல. மறுப்பது நாகரீகமல்ல. நஞ்சைக் கொண்டு வந்து சாப்பிடச் சொன்னால் கூட சாப்பிடுவதுதான் நாகரீகமென தெய்வ புலவர் கூறுகின்றாரே! அனைவரும் பார்க்கின்றனர். இராமன் புன்னகை பூத்து, அவற்றை ஏற்றுக் கொண்டு விளக்கம் அளிக்கின்றார்.

“குகனின் தேனிற்கும், மீனிற்கும் அர்த்தம் என்ன தெரியுமா? மீன் ஆழமான நீரில் இருப்பது. அது போல ஆழமான பக்தி என்பால் கொண்டுள்ளான் என்றுவிளக்குவது. தேன் உயர்ந்த மலையில் கிடைப்பது. அது போல் என்

மேல் உள்ள உயர்ந்த அன்புக்கு அடையாளம் தேன். எனவே, இவை அமுதினினும் உயர்ந்ததாகும்” என்றான் இராமன்.

குகன் இராமனின் உயர்நலப் பண்பை எண்ணி, ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்து தழுதழுத்த குரலில் கூறுகின்றான்.

“சக்ரவர்த்தியாகிய, தர்ம மூர்த்தியான தாங்களை இக் கோலத்தில் சந்தித்தது என் முன் ஜென்ம தீவினைப் பயன். இவ்வாறு பார்த்த கண்களைத் தோண்டிக் கொள்ளாமல் இருப்பதே தவறு! பரவாயில்லை. இப் பொழுதும் எனக்கு ஒரு பாக்கியம் கிடைத்திருக்கின்றது. இதையும், தங்களுக்கு அடிமையாக நின்று, பணிவிடை செய்வதற்கு, வாய்ப்பாகக் கொள்வேன்” என்று கூறினான்.

குகன் தனிப்பட்ட மனிதனன்று. ஒரு வீரன். ஒரு கூட்டத்தின் தலைவன். அவன் பணிவுடைமையால் அவன் குணம், புகழ், மேலும் மேலும் உயருகின்றது.

இரவு வந்தது. இராமனும் சீதையும் தர்பைப் பாயில் துயில் கொள்ளுகின்றனர். இலக்குவன் சிந்திய கண்ணீரோடு காவல் புரிகின்றான். இவர்கள் மூவரையும் குகன் வில்லூன்றிய கரத்தோடு, கண்ணை இமை காப்பது போல் காக்கின்றான். இலக்குவனின் அன்பை எண்ணிப் பெருமைப் பட்டவாறே காவல் புரிகின்றான்.

விடிகின்றது. இராமன் காலைக் கடன்களை முடித்து, (காலைக் கடன் என்றால் பல் விளக்குதல், குளித்தல் முதலியன அல்ல. இறைவன் பொருட்டுக் கடனாக வாங்கி வந்து, வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் இவ்வுயிர், ஆண்டவனுக்கு நன்றி செய்வதற்காக, அவனைப் பணிவதே கடனாகும். தன் கடன் அடியேனையும் தாங்குதல், என் கடன் பணி செய்துக் கிடப்பதே! என்பார் அப்பர்)

குகனைப் படகு கொண்டு வரச் சொல்லுகின்றான். படகு வருகின்றது. இராமன் முதலில் படகில் ஏறப் போனான். உடனே குகன், “சற்றுப் பொறுங்கள்!” என்று சொல்லி விட்டு படகில் உள்ள மணல், சிறு கற்கள் முதலானவற்றை சுத்தமாக நீக்கி விட்டு, படகை நன்றாகக் கழுவி விட்டு பின்னர் இராமனை படகில் ஏறச் சொல்கின்றான். இராமன் வியப்புடன் காரணம் கேட்கின்றான் குகனை நோக்கி.

அதற்குக் குகன் சற்றுக் குனிந்தவாறே “ஒன்றும் இல்லை. தங்களின் பொற் பாதங்களின் துகள் பட்டு கல் பெண்ணானது என்று அறிந்தேன். ஆகவே படகில் உள்ள கற்களை எல்லாம் சுத்தம் செய்தேன்” என்றான். இராமனால் தன் சிரிப்பை அடக்கவே முடியவில்லை.

மூவரும் படகில் ஏறி அமர்ந்தனர். படகு அக்கரை நோக்கிச் சென்றது. அக்கரையில் இறங்கினர். இராமன் குகனிடம் சித்திரக் கூடத்திற்கு வழி கேட்டான்.

குகன் கண் கலங்கினான். மேலும் இராமனை நோக்கி “நான் வழிசொல்லி விட்டு இங்கேயே இருப்பதை விரும்பவில்லை. தங்களுக்கு ஏவலாளாக, அடிமையாக இருப்பதையே விரும்புகின்றேன்” என்றான். தங்களைப் பிரிந்து என்னால் வாழ இயலாது எனக் கூறி கண்ணீர் உகுத்தான்.

இராமன் அமைதியாக, “என் - அன்பிற்கு இனிய குகனே! உலகிலே துன்பம் ஒருவருக்கு வந்ததென்றால், தொடர்ந்து துன்பமே வந்து கொண்டிருக்கிறது. இன்பமும் வரும். பகல் என ஒன்று இருந்தால், இரவு என ஒன்று உண்டு. ஏற்றம் இருந்தால் இறக்கம் உண்டு. அதுபோல கூடுதல் என்றால் பிரிவு நிச்சயம். எனவே நீ இங்கேயே இரு! மேலும் தசரதச் சக்ரவர்த்திக்கு இன்று முதல் ஐந்து பிள்ளைகள். நீயும் என் சகோதரன்” என்று கூறித் தழுவிக்கொண்டான்.

சுகன் நன்றிப் பெருக்கால் நனைந்த தன் கண்களுடன்
தானும் வருவதாக மீண்டும் கூறினான்.

இராமன் தொடர்ந்து கூறினான்: “அன்புள்ளம்
கொண்டவனே! நீயும் நானும் ஒன்று என்றால், இங்கு
உள்ள சுற்றம் அனைத்தும் நம் சுற்றம். ஆகவே இங்கு
உள்ள சுற்றத்தாரை எனக்குப் பதிலாக நீ பாதுகாக்க
வேண்டும்” என்று சுகனிடம் கூறி வேண்டுகின்றான்.

சுகனால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை. மூவரும் பிரி
கின்றனர். சுகன் தனியானான். அவன் கண்கள் ஒரு
கங்கையாயின.

மூவரும் கானகத்திற்குள்ளே நுழைகின்றனர். சுகனின்
பெருமையை மேலும் பரதனுடன் இருக்கும்போது அதிக
மாகக் காண்போம். அடுத்து பரதனைக் காணப்போகின்
றோம். பரதன் நாட்டிற்காக ஆசைப்பட்டவனா? அவன்
நிலையைச் சற்றுத் திருப்பிப் பார்ப்போமே!

பரதன்

படிப்பது என்பது வெறும் பாடங்களைப் படித்துப் பட்டம் பெற்று, வயிற்றுப் பிழைப்புக்காக வேலை பார்ப்பது மட்டும் அல்ல. இந்த சமுதாயத்தை உணர வைக்க வேண்டும் கல்வி. ஒழுக்கத்தை உணர வைக்க வேண்டும் கல்வி. நாம் யார் என்பதைத் தெரிய வைக்க உதவ வேண்டும் கல்வி. இது ஒருவகைக் கல்வி.

மற்றொரு வகை அநுபவக் கல்வி. இந்த அநுபவக் கல்வியின் மூலம் மனிதர்களைப் படிக்கலாம். அவர்களின் குண நலன்களை படிக்கலாம். இது பொதுவாக எல்லோரையும், எல்லோரும் புரிந்து செயல்பட முடியாது. ஆனாலும் ஒரு தாய் தன் மகனைப் புரிந்து வைத்திருப்பாள். பரதன் விஷயத்தில் இதுகூடத் தோல்வி ஆகி விட்டது.

பரதன். சிறந்த தம்பிக்கு மற்றொரு உதாரணம். ஆயிரம் இராமர்களுக்குக்கூட ஈடு இணை சொல்ல முடியாத ஒருவன் என்று குகன் வாயிலாக கவிச் சக்ர வர்த்தி கூறுகின்றார் பரதனைப் பற்றி.

கோசலத்திலிருந்து தூதுவர்கள் பரதனையும், சத்ருகனனையும் அழைக்கச் செல்கின்றார்கள். ஓலையில் உடனே "புறப்பட்டு வரவும்" என்றே உள்ளது. சில விஷயங்களைக் கூறினால் உடனே தாங்கிக்கொள்ள இயலாது என்பதற்காக கையாளப்படும் உத்தி இது. இன்று கூட சில பேருக்கு Start Immediately என்று தானே தந்தி கொடுக்கின்றார்கள்.

பரதனும் சத்ருகனனும் விரைந்து வருகின்றார்கள். நாட்டிற்குள் நுழையும்போதே ஒரு குழப்பச் சூழல். ஜடப் பொருள்களில் கூட ஒரு சோகம் தெரிந்தது. மக்களிடத்தில் துயரம் தோய்ந்த நடைகள். பரதன், சத்ருகனனை நோக்கி “தம்பி! திருமகள் தம் வாசமில்லாத நாடாகத் தெரிகின்றதே!” என்கிறான். ஆம். உண்மைதான். சீதை தான் காட்டிற்குப் போய்விட்டாளே!

அரண்மனைக்குள் நுழைகின்றான் பரதன் பதட்டத் தோடு. நேராக தந்தையின் மாளிகை சென்றான். தந்தையை அங்கு காணாது பதட்டத்தோடு இருக்கும் போது, கைகேயியின் வேலையாள் வந்து அழைப்பதாகக் கூறுகின்றான். கைகேயியின் மாளிகை நோக்கி பரதன் செல்கின்றான். அங்கு அவளைக் கண்டு தொழுது தந்தையைப் பற்றி விசாரிக்கின்றான்.

கைகேயி மிகவும் நிதானமாக, “உன் தந்தை வானுலகம் சென்று விட்டார்” என்றாள்.

பரதன் அது கேட்டு துயரமுற்று, மயங்கி அரற்றி, அழுது விம்மி மயங்கி விழுகின்றான்.

பின்னர் ஒருவாறு தெளிந்து கைகேயியைப் பார்த்து “அண்ணா எங்கே? அவரைப் பார்த்தால்தான் என் மனம் நிம்மதி அடையும்” என்றான்.

இதற்கும் சாதாரணமாக “உன் அண்ணா சீதையுடனும், இலக்குவனுடனும், கானகம் சென்று விட்டான்” என்று நடந்தவற்றை விளக்கிக் கூறி, “நீ கவலைப்படாதே. உனக்காக நாடு வாங்கி வைத்திருக்கின்றேன்” என்றாள். பரதனுக்குக் கையும் ஓடவில்லை. காலும் ஓடவில்லை.

ஒரு பக்கம் தந்தையின் மரணம்—மறுபக்கம் தமையன் கானகம் அகன்றது. இதில் வேடிக்கை என்ன வென்றால் இரண்டு செயலுக்கும் தான் பகடைக் காயாகப் பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பதை நினைக்க நினைக்க

மாளிகையே கண்முன் சுழன்றது. மயங்கி விழுந்தான். சிறிது சிறிது சுவாசம் வந்து உயிர்ப்புப் பெற்று எழுந்தான்.

அவன் கண்கள் சிவந்தன. தாயை நோக்கினான். கதறினான். கைகேயியைப் பார்க்கவே வெட்கப்பட்டான். கோபமாகக் கூறினான். “உன்னை என் தாய் என்று கூறவே நான் வெட்கப்படுகின்றேன். நீ தாயா? இல்லை நோய். என் தந்தைக்கு வந்த நோய். இல்லை. இல்லை, நோய்கூட, கூடவே இருந்து கொண்டு விட்டுத் தானும் அழிந்து விடும். ஆனால் நீதான் இன்னும் உயிருடன் இருக்கின்றாயே! ஆகவே நீ நோயும் இல்லை. நீ பேய். பேய்தான் ஒருவரைக் கொண்டு விட்டு அடுத்தவருக்காகக் காத்திருக்கும். உன்னை இப்பொழுதே என் வாளிற்கு இரையாக்கி விடுகிறேன்.”

“ஆனால் என் அண்ணா மனம் வருந்துவாரே என்று தான் விடுகின்றேன். இல்லையென்றால் பெற்ற தாயைக் கொன்ற பழி எனக்கு வந்தாலும் பரவாயில்லை என்று உன்னைக் கொன்று விடுவேன்.”

ஐயோ தாத்தா வீட்டிலிருந்து கொண்டு, தாயைத் தூண்டி விட்டு, தந்தையைக் கொண்டு, தமையனைக் காட்டுக்கு அனுப்பி விட்டு, நாட்டைக் கைப்பற்றிக் கொண்டான் என்றல்லவா உலகம் என்னைப் பழிக்கும்! நான் என் செய்வேன். சிறு வயதில் எனக்குப் பால் கொடுத்தாய்! இப்போது பழி கொடுத்தாய்! இன்னும் என்னென்ன கொடுக்கப் போகின்றாயோ! என் செய்வேன்!” என்று புலம்பினான்.

பின்னர் அங்கிருப்பது பிடிக்காமல் கோசலை மாளிகைக்கு விரைந்து சென்றான்.

கோசலை முன் பரதன் நின்றான். கோசலை பரதனைப் பார்த்தாள். முதலில் பரதனையும் தவறாக

நினைத்திருந்தாள். இப்போது அவன் கண்ணீர் அவனை நிரபராதி என்றது. ஒப்புக்கொண்டாள். தேற்றினாள்.

பரதன் சொன்னான். “அம்மா, அண்ணா இல்லாத இந்த நாடு எனக்கு வேண்டாம். நான் இப்போதே சென்று அண்ணனை அழைத்து வந்து, நாட்டை அவர் வசம் ஒப்படைக்கின்றேன். நீங்களும் வாருங்கள்! நான் சொல்வதைக் கேட்காவிட்டால்கூட, நீங்கள் சொல்வதை அண்ணா கேட்பார்” என்றான்.

கோசலையின் மனம் குளிர்ந்தது. ஒரு உத்தமனைத் தவறாக எண்ணி விட்டோமே என்று வருந்தினாள். பின்னர் பரதனுக்கு ஆறுதல்கள் கூறி, முதலில் தந்தைக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமைகளைச் செய்வதற்கான ஏற்பாடு செய்யச் சொன்னாள் கோசலை.

தசரதனின் இறுதிச் சடங்குகளுக்கான ஏற்பாடுகள் நடந்தன. எல்லோரும் அங்கு வந்தனர். பரதன் சடங்குகளில் பங்கு கொள்ளத் தயாரானான்.

வசிட்டர் மறுத்துக் காரணம் கூறினார். “உன் தந்தை இறக்கும்போது, பரதன் எனக்கு மகனும் இல்லை. கைகேயி எனக்கு மனைவியும் இல்லை என்று கூறி விட்டார்” என்றார்.

மீண்டும் அவனுக்குச் சோதனை. என்ன செய்வது? துன்பம் வந்தால் அடுக்கடுக்காகத்தானே வரும். அடிபட்ட இடத்திலே அடிபடுவது தானே வழக்கம். தசரதனுக்கு சத்ருகனன் இறுதிச் சடங்குகளைச் செய்தான்.

பரதன் கானகம் புறப்படத் தயாரானான். சத்ருகனனும் மூன்று தாயாரும், அமைச்சர்களும் கூடவே புறப்பட்டனர். நகர மக்களும் வந்தனர். நடந்தே சென்றார்கள். மக்கள் பரதனின் உயர்குணத்தை எண்ணி மனமார வாழ்த்தினர்.

கங்கையின் கரையை அடைந்தனர். தூரத்திலே இருந்த குகன் பெரும்படையுடன் இவர்கள் வருவதை நோக்கினான். நாட்டிலே இருந்து இராமனை விரட்டியது போதாது என்று, காட்டிலேயும் விரட்ட வந்து விட்டதாக எண்ணினான்.

“என் இராமனை எதிர்த்து வருபவர் எவராயினும் சரி! அவர்கள் இந்த ஆற்றைத் தாண்டிவிட முடியுமா?” என்று கத்தினான். போருக்குத் தன் படைகளைத் தயார்ப்படுத்தினான்.

தூரத்திலிருந்து பார்த்த பரதன், “நம்மிடம் போருக்குத் தயாராக வரும் இவர் யார்?” எனக் கேட்டான்.

அதற்குச் சுமந்திரன், “கங்கை ஆற்றிலே ஓடக் கூடிய ஆயிரமாயிரம் படகுகளுக்குச் சொந்தக்காரன். நம் குலத்து நாயகன் இராமன்பால் மிகுந்த அன்பு பூண்டவன். இராமனின் அன்பிற்கும் பாத்திரமானவன். முரடனாக இருப்பினும் உயர்ந்த உள்ளம் கொண்டவன். குகன் என்பது இவன் பெயர்” என்கிறார்.

அருகே பரதன் வர வர குகன், அவர்கள் போருக்கு வருபவர்கள் போல் தோன்றவில்லை என்று எண்ணுகின்றான். அழுது, அழுது அழிந்த கண்களோடும், கூப்பிய கரங்களோடு வருபவனும், எம் நாயகன் போலவே இருக்கின்றான். பக்கத்தில் வருபவனும் இலக்குவன் போலவே இருக்கின்றான். நான் என்ன மடத்தனம் செய்து விட்டேன். குற்றமற்ற எம்பெருமான் பின்னால் பிறந்தவர்கள் தவறிழைப்பார்களா? மாட்டார்கள் என்று குகன் முடிவு செய்கின்றான்.

பரதன் அருகில் வருகின்றான். குகனும், பரதனும் ஒருவரை ஒருவர் பார்க்கின்றனர். வணங்குகின்றனர். தழுவிக் கொள்கின்றனர்.

பரதன் கூறுகின்றான். “என் அண்ணனின் அன்பிற்கினியவரே! இந்த நாட்டை என் அண்ணன் வசம் ஒப்படைப்பதற்காகவே நான் வந்தேன். அவர் எங்கே?” என்று கேட்கிறான்.

குகன் வியக்கின்றான். ஏன்? இங்கே அவனவனுக்குப் பதவி கிடைப்பதே பெரிதாக இருக்கிறது. எவனாவது கிடைத்த பதவியை வேண்டாம் என்பார்களா? அப்படி வேண்டாம் என்று சொல்லும் பரதனின் குணநலம் கண்டு உவகை கொள்ளுகின்றான் குகன். தொடர்ந்து அவர்கள் கங்கை கடந்து விட்டதையும் வருத்தத்துடன் தெரிவிக்கின்றான்.

பரதன் அவர்கள் எங்கே தங்கி இருந்தனர் என்று கேட்டான்.

குகன் அவர்கள் தங்கி இருந்த இடத்தைக் காட்டி “அழகிற் சிறந்த இராமன் இங்கே தூங்கினான். தேவி இங்கே இருந்தாள்” என்றான். நாகரீகம் அது.

இராமனை அழகிற் சிறந்தவன் என்றவன், சீதையை மட்டும் தேவியும் அருகில் இருந்தாள் என்று கூறுவதன் மூலம் தேவியைப் பெண் என்று அறிந்தானே அன்றி, முழுமையாகக் காணவில்லை. என்ன ஒரு பண்பு. இலக்குவனைப் பற்றிக் கூறுகையில் இமையாபல் இருந்து காத்தான் என்றவுடன் பரதன் மெய்சிலிர்த்து, தனக்கு அப்படி ஒரு வாய்ப்புக் கிடைக்கவில்லையே என்று வருந்தினான்.

பின்னர் அனைவரும் படகுகளில் ஏறி ஆற்றைக் கடக்கின்றனர். குகனைத் தாயார்களிடம் அறிமுகப்படுத்தினான். பின்னர் குகன் கோசலையை நோக்கி யாரென்று வினவுகின்றான். பரதன் கூறுகின்றான். கோசலை எப்படி நிற்கின்றாளாம். சுற்றத்தாரும் தேவரும் தொழுகின்ற நிலையில் நிற்கின்றாளாம். ஏன்?

“அம்மா ராமன் இல்லாத நாடு சூரியன் இல்லாத வானம் போல. பரதன் அழைத்து இராமன் மறுத்தாலும், உங்கள் சொல் தட்டமாட்டான். எனவே ராமனை நாட்டிற்கு அழைத்து வந்து நல்லாட்சிதாருங்கள்” என்று சுற்றத்தார் தொழுகின்றனர்.

ஆனால் தேவர்களோ “அம்மா இராமன் இப்போது தான் கானகம் வந்துள்ளார். தயவு செய்து இராவண சம்ஹாரம் நடப்பதற்கு முன்னால் இராமனை நாட்டிற்கு அழைத்துப் போய் விடாதீர்கள்” என்று கூறுகின்றார்கள். இப்படி இருவரும் முறையிடும்போது கோசலையின் நிலை? ஒரு சிறு உதாரணம்.

ஒரு கோவிலுக்கு கூத்தாடி வருகின்றான். “சாமி! இன்றைக்கு ஒரே மழை மேகமாக இருக்கின்றது. மழை பெய்தால் என் பிழைப்பு போய் குடும்பம் பட்டினி கிடக்க வேண்டியதுதான்! ஆகவே மழை பெய்யாமல் இருந்தால் உனக்குத் தேங்காய் உடைக்கின்றேன்” என்று சொல்லி விட்டுப் போனான்.

அவன் போன பிறகு ஒரு விவசாயி வந்தான்.

“ஆண்டவனே! இன்றைக்கு ஒரே மழை மேகமாக இருக்கின்றது. பயிர்கள் தண்ணீர் இல்லாமல் வாடுகின்றன. கிணற்றிலும் நீர் இல்லை. ஆகவே மழை பெய்தால் நான் உனக்குத் தேங்காய் உடைக்கின்றேன்” என்றான்.

இந்த இருவரில் இறைவன் யாருக்குக் கருணை செய்வது. இதே நிலைதான் கோசலைக்கும் எனக் கவிச் சக்ரவர்த்தி கூறுகின்றார்.

பரதன் சொல்லுகின்றான். குகனே! இவ்வுலகைப் படைத்த பிரம தேவனைப் படைத்த திருமாலைப் பெற்றவள் இவள். தெய்வத்தாய். இந்தப் பரதனாகிய பாவி பிறந்ததால் அனைத்துச் செல்வங்களையும் துறந்தவள்” என்றான்.

பின்னர் சுமித்திரையைக் கூறும் பொழுது, “எம் பிரான் இராமனுக்குப் பின்னாலேயே நிழல் போலத் தொடரும் இலக்குவனைப் பெற்ற பாக்கியவதி” என்றான்.

கைகேயியை நோக்கி யாரென்று வினவ, பரதனுக்கு உள் மனதில் கோபம் கிளம்புகின்றது. இருப்பினும் கூறுகின்றான். “இவள் தன்னுடைய கணவனை மயானத்திற்கு அனுப்பி, மகனைக் காட்டிற்கு அனுப்பியவள். கொடுமையானவள். இவளின் முகத்திலே துயரத்தை நீகாண்கிறாயா? இவளின், இந்தக் கொடுமையான குணத்தைக் கொண்டவளின் வயிற்றில்தான் பாவியாகிய நான் வந்தேன்” என்றான்.

முவரையும் வணங்கினான் குகன். கைகேயியை மட்டும் சிறப்பாக வணங்கினான். காரணம் அவள் இல்லா விட்டால் இராமனின் அன்பு குகனுக்குக் கிடைத்திருக்காது அல்லவா? படகு கரை சேர்ந்தது.

அனைவரும் இறங்கினர். முனிவர்கள் இருக்கும் பகுதிக்குச் சென்றனர். முனிவர்கள் வரவேற்றனர். தவ வலிமையை உடைய முனிவர்கள், அனைவருக்கும் விருந்தளித்தனர் தன் தவ வலிமையால். பரதன் மட்டும் காய்கனிகள் உண்டு புழுதியில் படுத்திருந்தான். மாபெரும் கூட்டம் முழுவதும் அந்த இரவை அங்கேயே கழித்தனர். விடிந்தது. தாய்மார்கள் பல்லக்கில் வர பரதன் இராமன் இருக்குமிடம் நோக்கி நடந்தான்.

இலக்குவன் பரதனும், படைகளும் வருவதைக் காண்கிறான். இராமனிடம் சென்று “இந்த பரதன் நம்மைச் சண்டைக்கு அழைக்கக் கானகம் வரை வந்து விட்டான்” என்று கோபத்தோடு கூறினான்.

குகனும், இலக்குவனும் பரதன் வருவதைக் கண்டு அவனைச் சண்டைக்கு வருவதாகக் கூறுகின்றனர்.

காரணம்? ஒருவர்பால் நாம் கொண்ட அன்பில் இப்படி மற்றவர் பால் எதிர் மறையான உணர்வை உண்டாக்குவது மனித இயற்கை தானே!

இராமன் அமைதியாக புன்முறுவலோடு பரதன் வருஷதைப் பார்த்துக் கூறுகின்றான்.

“தம்பி! அதோவரும் பரதனைப் பார்! அழுக்கடைந்த மேனி! கூப்பிய கைகள்! அழுது அழுது அழிந்து போன கண்கள். அவலம் என்பதற்கு உவமை சொல்ல வேண்டுமானால் இவனை வரைந்து வைக்கலாம்! இவனா நம்முடன் போருக்கு வருபவன். கூறு” என்று இராமன் சொன்னவுடன் சமாதானம் அடைகின்றான். இருவரும் வருபவர்களை வரவேற்கின்றனர்.

பரதன் இராமனைக் கண்டவுடன் கண்களில் நீர் பெருக, கால்களில் வீழ்கின்றான். பரதனை எடுத்து, தேற்றி, தழுவிக் கொள்கின்றான் இராமன். இராமன் நாட்டில் தந்தையின் நிலை பற்றி விசாரிக்கின்றான். தசரதன் இறந்தது முதல் அனைத்து நிகழ்ச்சிகளையும் பரதன் கூறுகின்றான்.

தசரதச் சக்ரவர்த்தி இறந்தது கேட்ட இராமன் பெரிதும் வருத்தமுற்று அழுகின்றான். மேலும் வெள்ளைப் புடவை உடுத்தி இருக்கும் தாயார்களைப் பார்த்தவுடன் துக்கம் மேலோங்குகின்றது. வசிட்டர் ஒருவாறு தேற்றுகின்றார். பின்னர் முதல் மகன் என்னென்ன சடங்குகள் செய்ய வேண்டுமோ, அவற்றையெல்லாம் செய்து முடிக்கின்றான் இராமன்.

பரதன் இராமனை வீட்டிற்கு வருமாறு அழைக்கின்றான். வசிட்டரும் மிகவும் வேண்டுகின்றார். இராமன் மறுத்து விடுகின்றான். பரதனோ “எனக்கு நாடு வேண்டாம். அயோத்திக்கு தசரதச் சக்ரவர்த்திக்குப் பிறகு மன்னர் என்றால் தாங்கள்தான்” என உறுதியாகக் கூறுகின்றான்.

அதற்கு இராமன் “தந்தை சொல்லை மதித்து, அதனை நிறைவேற்ற கானகம் புகுந்தேன். அதைப் பாதியில் நிறுத்தி, உங்களின் வேண்டுதலுக்காக நான் நாட்டிற்கு வரக்கூடாது. தந்தையின் சொல்படி நீ தானே மன்னன். நீ ஆண்டால் என்ன! நான் ஆண்டால் என்ன! நீயே ஆட்சி செய்” என்கின்றான் இராமன்.

பரதன் பின்னர் மேலும் வருத்தமுற்று, “நீங்கள் வராவிட்டால் பரவாயில்லை. உங்கள் பாதுகையை யாவது கொடுங்கள். அதை வைத்து ஆட்சி நடத்து கின்றேன்” என்றான்.

இராமன் ஒருவாறு ஒப்புக்கொண்டு பாதுகையைக் கொடுக்கின்றான். பெற்றுக் கொண்ட பரதன் அழுத கண்களோடு, “அண்ணா! தாங்கள் பதினான்கு ஆண்டுகளில் திரும்பி வராவிட்டால் எரியிடை வீழ்ந்து உயிர் துறப்பேன்” என்று கூறி பாதுகைகளைத் தலை மேல் தாங்கி நாட்டை நோக்கிச் சுற்றத்தோடு போகின்றான்.

அயோத்திக்கு அருகில் உள்ள நந்தியம்பதி என்னும் கிராமத்தில் பாதுகையை வைத்து, அதற்கு முடிசூட்டி ஆட்சி செலுத்துகின்றான்.

பாதுகையை வைத்து முடிசூட்டி அரசாட்சி செய்வதில் ஒரு அர்த்தமுள்ள பின்னணி இருக்கின்றது. வைகுண்டத்தில் ஒருமுறை பெருமாள் உலா வந்து முடிந்தவுடன் தன் இருக்கை திரும்புகின்றார். அப்போது தனது பாதுகையை வெளியே விட்டுவிட்டு வராமல், கட்டிலின் அருகேயே போட்டு விடுகின்றார்.

பின்னர் எழுந்து பாதுகை அணியாமல் வெளியே சென்று விடுகின்றார். அங்கே இருந்த கிரீடம் பாதுகையை நோக்கி, “ஏ பாதுகையே! நீ ஏன் உள்ளே வந்தாய். உனக்கு வாசல் வரையில்தானே வேலை” என்று கேட்டது.

அதற்குப் பாதுகை, “அண்ணா! நான் தெரியாமல் வந்துவிட்டேன். மேலும் நானாக உள்ளே வரவில்லை. வரவும் முடியாது. சுவாமிதான் என்னை இங்கே விட்டார்” என்றது. மேலும் “என்னை மன்னித்துக்கொள்ளுங்கள்” என்றும் கூறியது.

அதற்குக் கிரீடம், “மன்னிப்பாவது! உனக்காவது! நீ தாழ்ந்தவன்! உனக்கு நல்லது எது? கெட்டது எது? என்றே தெரியாது. எல்லாவற்றிலும் உழல்வாய்! ஆதலால் வெளியே போ!” என்றது.

அதற்குப் பாதுகை, “அண்ணா! நான் மட்டமாக இருந்தாலும் அடியார்கள் ஆண்டவனிடம் வேண்டும் போது ‘அடியேன்’ என்றுதான் கூறுகின்றார்களே தவிர முடியேன் என்று கூறுவதில்லை” என்றது.

சங்கும் சக்கரமும் கிரீடத்துடன் சேர்ந்து கொண்டு பழித்தன பாதுகையை. இறைவன் உள்ளே வந்தவுடன் பாதுகை நடந்த நிகழ்ச்சியைக் கூறி அழுதது.

அதற்கு ஆண்டவன் ஆறுதல் கூறி, “கவலைப் படாதே! இராமாவதாரத்தின்போது இந்தக் கிரீடம் பதினான்கு ஆண்டுகள் உன்மேல் இருக்கும். இந்தச் சங்கும், சக்கரமும் பரத, சத்ருகனனாகப் பிறந்து உனக்கு தொண்டு செய்வார்கள்” என்று கூறினார்.

ஏற்றத் தாழ்விற்கு இறைவன் அளித்த தண்டனை இது. யாராயிருந்தாலும் ஏற்றத் தாழ்வு கூடாது என்பதற்காகத்தான் சாப்பிடுகின்ற வலக் கையையும், சுத்தம் செய்கின்ற இடக் கையையும் ஒன்று சேர்த்து இறைவனை வணங்குகின்றோம்.

இராமன், இலக்குவன், சீதை மூவரும் கானகத்தின் உள்ளே செல்கின்றார்கள்! தொடர்வோம்!

அகத்தியர்

இராமனின் கானக வாழ்வைக் குறிக்கும் பகுதி இது.

தவம் புரியும் தவசீலர்களுக்காக இறைவனே நேரடியாக வந்து வாழ்வு பயிற்றும் பகுதி இது. அன்பும் பக்தியும் இருந்தால் ஆண்டவனை நாம் தேடிப் போக வேண்டாம். ஆண்டவன் நம்மைத் தேடி வருவார் என்பது இவ்வனங்களில் வசிக்கும் முனிவர்களுக்கே பொருந்தும்.

இராமன் பத்து ஆண்டுகள் தாண்டக வனத்திலே வசித்தான். அகத்தியர் என்று இப் பகுதிக்குத் தலைப்பு இட்டாலும் பல்வேறு முனிவர்களையும், பல காட்சிகளையும் காணும் பகுதி இது.

அத்திரி முனிவர் என்பவர் மாபெரும் தவசீலர். பிறவி என்னும் நோய்க்கு காமம், கோபம், மயக்கம் என்ற மூன்றுமே காரணமாகும்.

ஆசை வயப்பட்டால், ஆசை வயப்பட்ட பொருள்கிடைக்கவில்லையே என்று மனம் ஆதங்கப்படுகின்றது. அதனால் கோபம் வருகின்றது. கோபத்தால் என்ன காரியம் செய்கின்றோம் என்று தெரியாமல் புத்திக்கு மயக்கம் வருகின்றது. இந்த மூன்றையும் முற்றும் துறந்தவர் அத்திரி முனிவர்.

அவரின் மனைவி அநுசயா தேவி. அசுரையே இல்லாதவள். உவமை கூற முடியாத கற்பின் திறமையால் மும்முர்த்திகளையே குழந்தைகளாய் ஆக்கியவள்.

இவர்கள் இருவரும் வாழும் ஆசிரமத்திற்கு இராமன், இலக்குவன், சீதை மூவரும் வந்தனர். முனிவரையும்,

அவரது மனைவியையும் வணங்கினர். வரவேற்று வாழ்த்தினார் முனிவர்.

அநுசயா தேவி சீதையைத் தழுவிக்கொண்டாள். சுமங்கலிப் பெண் நகை இல்லாமல் இருக்கக் கூடாது என்று தனது அணிகலன்களை அணிவித்தாள் சீதைக்கு. ஆடைகள் அளித்தாள். மேலும் உனக்கு அபாயம் ஏற்படக் கூடிய காலத்தில் பசி நோய் பற்றாமலிருக்க ஆண்டவனை வேண்டுகின்றேன் என்று சீதா தேவிக்கு வரமளித்தாள்.

அவர்களின் ஆசி பெற்று தாண்டக வனத்திற்குள் நுழைந்தனர்.

ஒரு பெரிய உருவம் மலை போல் நின்றது. இதன் கழுத்தில் இறந்து போன யானை, புலி, சிங்கம், யாளி, முதலியன கோர்த்து இருந்தது. அப்படியானால் அந்தக் கோர உருவத்தை நாமே கற்பனை செய்து கொள்ள வேண்டியதுதான். இவர்கள் மூவரின் வருகையையும் அது தூரத்திலிருந்து பார்த்தது. அது ஒரு அரக்கனின் உருவம். பெயர் விராதன். திடீரென்று இவர்கள் அருகில் வந்து, சீதையைத் தூக்கிக் கொண்டு பறந்து சென்றான் விராதன். சீதை கதறுகின்றாள்.

இராமன் கோபம் கொண்டு அவ்வசுரன் மேல் அம்பு தொடுக்கின்றான். அவ்வசுரன் அந்த அம்புகளையெல்லாம் கையால் வாங்கி ஒடித்து விடுகின்றான். பிறகு இருவருக்கும் பயங்கரமான சண்டை நடைபெறுகின்றது.

அசுரன் இவன் சாதாரண மானிடன் அல்லன் என்று புரிந்து கொள்ளுகின்றான். சீதையைக் கீழே விட்டு விட்டு சண்டையில் முழுக்கவனம் செலுத்துகின்றான்.

இராம, இலக்குவர்கள் இருவரும் அவ்வசுரனை இனி மேல் விட்டு வைக்கக் கூடாது என்று கருதி, அவன் தோள்களின் மேல் ஏறி, அவன் தோள்களை வெட்டி எறி

கின்றனர். வெட்ட, வெட்ட மீண்டும் வளர்கின்றது உடலின் பாகங்கள். சீதை விராதனைப் பார்த்து “அவர்களை ஒன்றும் செய்து விடாதே! என்னை வேண்டுமானாலும் விழுங்கு” என்று அலறுகிறாள்.

அது கண்டு இலக்குவன், “அண்ணா! இனிமேலும் இவனுடன் விளையாடாதீர்கள். இவனை வதைத்துப் பள்ளத்தில் போடுங்கள்” என்கிறான்.

இராமன் தனது கால்களால் அவ்வசுரனை உதைக்கின்றான். ராமன் உதைக்கவும் அவ்வசுரனின், அரக்க உடல் மறைந்து தேவ வடிவம் பெறுகின்றான். இராமனைப் போற்றித் துதிக்கின்றான். இராமன் நீ யாரென வினவுகின்றான்.

அவன் அதற்கு, “தேவனே! நான் குபேரனின் அழகாபுரியைச் சேர்ந்தவன். என் பெயர் தும்புரு. தேவ சபையில் ரம்பை நடனமாடும்போது அவள் மேல் மையல் கொண்டதால் சபிக்கப்பட்டேன். தற்போது தங்களின் கருணையாலும், தங்களின் திருவடி ஸ்பரிஸத்தாலும் இந்த உருப் பெற்றேன்” என்று வணங்கி, வாழ்த்தி விடை பெற்றான்.

பின்னர் இராமன், இலக்குவன், சீதை மூவரும் கானகத்தில் பல்வேறு முனிவர்களைக் கண்டனர். சரபங்கர் என்னும் முனிவரின் ஆசிரமம் நோக்கிச் சென்றனர்.

அவர் வீட்டு வாசலில் தேவேந்திரனின் ஐராவதம் இருப்பதைப் பார்த்த இராமன் சீதையையும், இலக்குவனையும் வெளியே நிறுந்திவிட்டு தான் மட்டும் உள்ளே சென்றான். அங்கே இந்திரன் சரபங்க முனிவரை இந்திர உலகத்திற்கு அழைத்தான். அவர் வர மறுத்தார்.

ஏனெனில் மீண்டும், மீண்டும் மண்ணுலக வாழ்வு பெறும் பிரமபதத்தை அவர் வெறுத்தார். பிரமபதம்

பெறுவதென்றால் இறந்தவுடன் சிறிது காலம் சொர்க்கத்தில் இருந்துவிட்டு மீண்டும் பாவ புண்ணியங்களுக்குத் தகுந்தாற்போல் பூமியில் பிறப்பது. அதனால் ஞானிகள் இறைவனிடம் பிறவாமை என்ற பெருவரம் வேண்டினர்.

ஆகவே சரபங்க முனிவரும் இந்திரனுடன் வர மறுத்து விட்டார். இராமனைப் பார்த்தவுடன் இருவரும் வணங்கினர். இந்திரனும் பலவாறு போற்றித் துதி செய்து தேவலோகம் சென்றான்.

பின்னர் இலக்குவனையும், சீதையையும் உள்ளே அழைத்து வந்தான் இராமன். சரபங்க முனிவரும் பலவாறு இராமனைத் துதி செய்து, மூவருக்கும் விருந்து வழங்கினார்.

பின்னர் இராமன் முன்னிலையில் தானும், தன் மனைவியும் தீயில் புகப் போவதாகக் கூறினார் முனிவர். காரணம் கேட்டான் இராமன். முனிவரும், “இரு வினைகள் ஒழிந்து பிறவாத பேரின்ப நிலையை அடையத் தான்” என்றார்.

மேலும், “தாங்கள் ஆயிரம் வகையாக யாகங்கள் செய்து, உன்னைக் காண்பதற்காகக் காத்திருந்தோம். உன் தரிசனம் கிடைத்து விட்டது. எனவே எங்களுக்கு இதைவிடப் பெரிய பேரு இல்லை” என்று சொல்லியவாறு ஜோதியிற் கலந்தனர்.

மூவரும் மேலும் கானகத்தின் பல முனிவர்களையும் சந்தித்தனர். அவர்களும் பலவாறு ஆசிகள் வழங்கி உபசரித்தனர்.

எல்லோரும் பொதுவாக ஒரு வேண்டுகோள் வைத்தனர்! என்ன? தங்களை அரக்கர்கள் தொல்லையில்

இருந்து இராமன் காக்க வேண்டும் என்று. இராமனும் அவர்களுக்கு அபயம் அளித்து ஆறுதல் கூறினான். பின்னர் அகத்திய முனிவரைச் சந்திக்கச் சென்றனர்.

அகத்திய முனிவர் தமிழ் முனிவர். முதன் முதலில் “டெலிவிஷன்” பார்த்தவர் என்ற பெருமைக்கு உரியவர். எப்படி? பரமசிவனுக்கும், பார்வதி தேவிக்கும் இமய மலையிலே திருமணம் நடந்தது. அதைப் பார்ப்பதற்காக உலகெங்கிலும் உள்ளவர்கள் இமயமலையில் கூடி விட்டனர். எனவே பாரம் தாங்காமல் வடக்கு தாழ்ந்து, தெற்கு உயர்ந்து விட்டது. எல்லோரும் பயந்தனர். சிவபெருமான் அகத்தியரை அழைத்தார். தெற்கே சென்று உலகைச் சரிசெய்யச் சொன்னார்.

அகத்தியர் வருந்தியவாறே “சுவாமி! எல்லோரும் தங்கள் திருமணக் கோலத்தைக் காணும் பேறு பெற்றிருக்கும் போது எனக்கு மட்டும் அந்த வாய்ப்பு இல்லையா” என்று கேட்டார்.

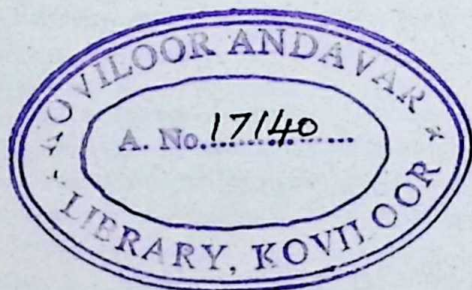
அதற்குச் சிவபெருமான் “கவலை கொள்ளாதே! நீ எங்கிருந்து எங்கள் திருமணத்தைக் காண விரும்பினாலும் அங்கு தெரியும் எங்கள் திருமணக் கோலம் உன் கண்களுக்கு” என்றார்.

அகத்தியரும் அவ்வாறே கண்டுகளித்தார். எனவே அப்போதே தொலைவிலுள்ள காட்சியைக் கண்டுகளித்தவர் அகத்தியர். அந்த ஞானம் வரப் பெறும் பேறு செய்ய வேண்டும். அப்படிப்பட்ட அகத்தியரைக் காண இராமன் வருகின்றான்.

இராமன், சீதை, இலக்குவன் மூவரையும் அகத்தியர் வரவேற்கின்றார். உபசரிக்கின்றார். மூவரும் அவரை வணங்கி ஆசி பெறுகின்றனர்.

பின்னர் இராமனின் அவதார 'லட்சியம் நிறைவேறு
வதற்காக பல ஆயுதங்களை அகத்தியர் அளிக்கின்றார்.
அதன் பிறகு இவர்களைப் "பஞ்சவடி" என்னும் இடத்
திற்கு போகுமாறு கூறுகின்றார்.

பஞ்சவடி ! அங்கேதான் விதி தன் விளையாட்டைத்
துவங்குகின்றது. அதற்கு முன்னால் மனிதனால் செய்ய
முடியாத ஒரு மாபெரும் காரியத்தை, உதவியைச்
செய்யும் ஒரு ஜீவனைப் பற்றிக் காண்போம்.

சடாயு

மனிதனுக்கு இவ்வுலகிலே ஒரு மனிதனால்தான் பெரிய உதவிகளைச் செய்ய முடியும் என்பதை விடுத்து, ஒரு பறவை இனத்தாலும் உதவி செய்ய முடியும் என்பதை மெய்ப்பித்தது ஒரு பறவை. அதன் பெயர் சடாயு.

சூரிய பகவானின் தேரோட்டி அருணன் என்பவன். சூரியனின் ரதத்தில் ஏழு குதிரைகள் இருப்பதாக முன்னோர்கள் கூறுகின்றனர்.

இன்றைய அறிவியல் ஆராய்ச்சியும் சூரியனின் கதிர்களின் நிறம் வெண்மை அல்ல. ஏழு நிறங்களாகிய சிவப்பு, ஆரஞ்சு, மஞ்சள், பச்சை, நீலம், இண்டிகோ, வயலட் என்ற நிறங்களின் கூட்டு என்பர். இதனை “விப்ஜியார்” (VIBGYOR) என்று அழைப்பர்.

நம் முன்னோர்கள் ஏழு நிறங்களை ஏழு குதிரைகள் ஆக்கினர். கதிரவனின் சாரதி அருணனின் மைந்தர்கள் சடாயுவும், சம்பாதியும். இவர்கள் இருவரும் கழுகரசர்கள். இவர்களின் சிறிய தகப்பனார்தான் கருடன். இப்படிப்பட்ட சடாயுவின் அன்பை இனி நாம் காண்போம்.

தூரத்திலே சீதையும், இராம, இலக்குவர்களும் நடந்து வரும் பொழுது பெரிய இறக்கைகளுடன் ஒரு பறவை நடந்து வருவதைப் பார்த்தார்கள். சீதையும் அதைப் பார்த்தவுடன் பயந்து இராமனின் பின்னால் ஒளிந்து கொண்டாள். இராமனும் சடாயுவும் ஒருவரை ஒருவர் உற்று நோக்கிக் கொண்டனர்.

பின்னர் சடாயு பேசியது. “அழகிற் சிறந்தவனே! உன்னைப் பார்த்தால் இராஜகுமாரன் போல் தோன்றுகிறது. யாரப்பா நீ?” என்று கேட்டது.

இராமனும் நாங்கள் தசரத சக்ரவர்த்தியின் தவப் புதல்வர்கள் என்று ஆரம்பித்து, பின்னர் நடந்தவற்றைக் கூறினான்.

சடாயுவும், இராமன், இலக்குவன் மேல் அன்பு கொண்டு இராமன் சொன்னவற்றை ஆர்வத்துடன் கேட்டறிந்தது.

சடாயுவும் தன்னைப் பற்றிக் கூறி விட்டு, “நானும், தசரதனும் உயிர் நண்பர்கள். என் நண்பன் இறந்த செய்தி கேட்டு என்னால் உயிருடன் இருக்க முடியாது! ஆகவே, நானும் இறந்து போகின்றேன்!” என்றது.

மேலும் நான் இறந்தவுடன் எனக்குரிய ஈமச் சடங்குகளை மைந்தனைப் போல் இருந்து செய்யுங்கள் என்றது. இராமன் பலவாறு சொல்லி மறுத்து, “எங்கள் தந்தை இறந்த துயரம் மறையும் முன்னரே நீங்களும் இறந்து விடுவதாகக் கூறுகின்றீரே! நீங்கள் இறக்கக் கூடாது. தந்தையற்ற எங்களுக்குத் தந்தை போல் இருந்து காக்க வேண்டியது தங்களின் கடமை” என்றான். சடாயுவும் ஒப்புக் கொள்கின்றார்.

கானகம் வந்த காரணங்களை விரிவாக வினவுகின்றார் சடாயு. இராமன் இலக்குவனை நோக்க, இலக்குவன் கானகம் வந்த காரணங்கள் கூறுகின்றான்.

சடாயுவும் வியந்து இராமனைப் பாராட்டுகின்றார். “தந்தையின் சொல் கேட்டு, பதவியைத் துச்சமெமைதித்து தந்தை சொல்லைத் தலைமற் கொண்டு கானகம் வந்துள்ள உனது பெருமையே பெருமை. உனக்கு ஈடு சொல்ல உலகில் ஒருவரும் இல்லை” என்று பாராட்டுகின்றார்.

மேலும் இலக்குவனையும், சீதையையும் அவர்களின் அன்பை எண்ணி வியந்து பாராட்டுகின்றார்.

சடாயு தொடர்ந்து கூறுகின்றார். “நீங்கள் இங்கேயே பத்திரமாக இருங்கள். நான் உங்களைப் பாதுகாப்பாக வைத்துக் கொள்வேன். எதற்கும் கவலைப்பட வேண்டாம்” என்கிறார்.

இராமன் அகத்திய முனிவர் பஞ்சவடிக்குப் போகச் சொன்னதைக் கூறுகின்றான். சடாயுவும் தன் இரு சிறகுகளையும் குடை போல் விரித்து, அவர்களுக்கு நிழல் தந்து பஞ்சவடிக்கு அழைத்துச் செல்கின்றார். இப்போது முதல் அவரின் தியாகச் செயல்கள் ஆரம்பமாகின்றன.

சூர்ப்பனகை

சூர்ப்பம்—முறம். முறம் போன்ற கைகள் உடைய
வள் என்று பொருள்.

சூர்ப்பனகை என்ற பெயருக்கு, கைகளே முறம்
போல் இருக்கும் என்றால் உடல் எப்படி இருக்கும் என்று
கற்பனை செய்து கொள்ளலாம்.

இராமாயணம் என்னும் மாபெரும் காவியம் நமக்குக்
கிடைக்க பெரிதும் உதவிய இருவர் கூனியும், சூர்ப்பனகை
யும்தான்.

முதல் பகுதியை வளர்த்து விட்டவள் கூனி.
இரண்டாம் பகுதியை வளர்த்து விட்டவள் சூர்ப்பனகை.
வனவாசம் முடிய இன்னும் ஓராண்டு காலம் தான்
மிச்சம். மீதமுள்ள கதை இந்த ஓராண்டில் நடந்தவை
தான்.

அகத்தியர் சொல்படி பஞ்சவடியில் வந்து தங்கினர்
மூவரும். அழகான சூழல். கோதாவரி ஆற்றங்கரை.
அங்கே ஒரு பர்ணசாலை அமைக்கின்றான் இலக்குவன்.
அதிலே மூவரும் தங்கினர்.

ஒருநாள். இராமன் தனிமையில் அமர்ந்து இருக்
கின்றான். சூர்ப்பனகை அந்த வழியாக வந்தவள் தூரத்
திலிருக்கும் இராமனின் அழகைக் கண்டு இரசிக்கின்றாள்.

இராமன் அழகில் மயங்கி அரக்க உருவை மாற்றிக்
கொண்டு, அழகான பெண் உருவில் மாறி இராமனை
நோக்கி வருகின்றாள்.

சரி! சூர்ப்பனகைக்கு அங்கு என்ன வேலை. ஆரண்யத்தில் (காட்டில்) பெரும்பாலும் வசிப்பவர்கள் முனிவர்களே! அவர்கள் ஆஸ்ரமங்களிலும் வேள்விக் கூடங்களிலும் வசிப்பவர்கள். வேள்வி செய்பவர்கள்.

அதே சமயத்தில் இவர்களின் வேள்விகளைக் கலைப்பதற்கும், அதர்மம் செய்வதற்கும் ஒரு கூட்டம் இருந்தது. அக் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவள்தான் இராவணன் சகோதரி சூர்ப்பனகை. அவள் இப்போது இராமனைச் சந்தித்ததும் விதியின் ஏற்பாடுதான்.

இராமனின் அருகில் வருகின்றாள். அவன் அழகில் மயங்கி அருகில் நிற்கின்றாள். “யாரம்மா நீ” என இராமன் வினவுகின்றான்.

அதற்கு அவள் “என் பெயர் சூர்ப்பனகை. நான் புலத்தியரின் மகள். பிரம்ம தேவன் வழி வந்தவன்” என்றாள்.

உடனே இராமன் “இதுஉனது உண்மையான உருவம் போலத் தெரியவில்லையே” என்று கேட்டான்.

அதற்கு சூர்ப்பனகை முனிவர்களின் ஆசியால் இவ்வுருவப் பெற்றேன் என்று கூறியதோடு நில்லாமல், “அழகிற் சிறந்தவரே! நான் உங்கள் அழகில் மயங்கி விட்டேன்! ஆகவே என்னை காந்தர்வ மணம் புரிந்து கொள்ளுங்கள்” என்றாள்.

“அம்மா! நான் திருமணமானவன். ஆகவே உன் எண்ணத்தை மாற்றிக் கொண்டு விடு” என்று கூறினான். அந்நேரத்தில் சீதை பர்ணசாலையின் உள்ளேயிருந்து வருகின்றாள்.

சீதையைப் பார்த்தவுடன் சூர்ப்பனகை கத்துகின்றாள் “அதோ பாருங்கள்! உங்களுக்குப் பக்கத்தில் யாரோ ஒரு அரக்கி மாறு வேடம் போட்டுக் கொண்டு வருகின்றாள்.

அவளை நம்பாதீர்கள்” என்றாள். சீதை பயந்து இராமனுக்குப் பின்னால் ஒளிந்து கொண்டாள்.

இராமனுக்குப் புரிந்து விட்டது. நிச்சயம் வந்திருப்பவள் அரக்கிதான் என்று! மனநிலையைப் பாருங்கள். தான் எப்படி வேஷமிட்டு வந்திருக்கின்றாளோ, அதைப் போலவே எதிர் வரும் பெண்ணையும் எண்ணுகின்றாள் சூர்ப்பனகை. அதுதான் மனம்.

ஆகவே, நாம் நல்ல வழி நடந்தால் நடப்பவையும் நல்லதாகவே நடக்கும். இராமன் சொன்னான். “பெண்ணே! நீ யாராயிருந்தாலும் சரி! இங்கிருந்து போய் விடு. என் தம்பி ரொம்பப் பொல்லாதவன். அவன் வருவதற்குள் ஓடி விடு!” என்றான். சூர்ப்பனகையும் சரியான சந்தர்ப்பம் இல்லை என்றெண்ணிப் போய் விட்டாள்.

மறுநாள். சீதை மட்டும் தனியாக பர்ணசாலையில் இருக்கின்றாள். சூர்ப்பனகை சீதையைப் பார்த்து விட்டு இந்தப் பெண் இருப்பதால் தான் அவளை அடைய முடியவில்லை. எனவே, இவளைத் தூக்கிச் சென்று கொன்று விட்டால் பிறகு அந்த அழகனைச் சரி செய்து கொள்ளலாம் என்று எண்ணினாள். பர்ணசாலையுள் நுழையும் போது!

“யார் நீ?” என்ற சப்தம் வருகின்றது. அவள் இலக்குவன் நின்றதைக் கவனிக்கவில்லை. கவனிக்காமல் மீண்டும் உள்ளே நுழைய முயன்றாள். அப்போது இலக்குவன் அவளின் முன்னால் வந்தான்.

அவள் அரக்கிதானே! எனவே, மனதை மாற்றிக் கொண்டு, “நாதா! எழில் மிக்கவரே! நான் உங்கள் அழகில் மயங்கி விட்டேன்! உங்களைப் பார்க்கத்தான் வந்தேன்” என்றாள்.

இலக்குவனுக்குப் புரிந்து விட்டது. இவள் தோற்றமே சரியில்லை. நிச்சயம் இவள் ஏதோ மாயக்காரி என்று உணர்ந்தான். உடனே அவளின் முடியைப் பிடித்துத் தூக்கி அப்பால் எறிந்தான். தூரத்தில் போய் விழுந்தாள். காமத்தின் ஏமாற்றம் கோபமாக, கோரமாக உருவெடுத்தது. அவள் தன்னுருவை மாற்றிக் கொண்டு சண்டை போட்டாள்.

இலக்குவன் தன் வில்லாற்றலால் அவள் மூக்கை அரிந்து விட்டான். “ஐயோ” என அலறித் துடிதுடித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

இராமன் அப்போது அங்கு வந்தான். அலறிக் கொண்டிருக்கும் பெண்ணைப் பார்த்து “யாரம்மா நீ” எனக் கேட்டான்.

“நேற்று வந்தேனே! அதற்குள் மறந்து விட்டீர்களா?” என்றாள்.

“நேற்று நீ அழகாக இருந்தாயே” என்றான் இராமன்.

அதற்கு அவள் “இப்போது இந்த மானிடன் என் அவயவங்களை அரிந்து விட்டான்” என்றாள்.

இராமன் இலக்குவனை நோக்கிக் காரணம் கேட்டான். இலக்குவன் நடந்தவற்றைக் கூறினான். அந்நிலையிலும் இராமனைத் தன்னை ஏற்றுக் கொள்ளும் படி கூறி வற்புறுத்தினான்.

இராமன் பல அறிவுரைகளைக் கூறி மறுத்தான்.

இலக்குவனோ “இவளுடன் என்ன பேச்சு” என்று கூறி அடித்து விரட்டி விட்டான்.

அந்தக் காட்டிலே வாழும் அரக்கர் கூட்டத்திற்குத் தலைவன் கரன் என்ற அரக்கன். அவன் சூர்ப்
ந. நா.—6

பனகைக்கும், இராவணனுக்கும் ஒன்றுவிட்ட சகோதரன். சூர்ப்பனகை அவனிடம் சென்று நடந்தவற்றைக் கூறி, பெரும் படையுடன் வந்தாள் இராம, இலக்குவர்களை எதிர்க்க! கரனும், மற்றவர்களும் இராம, இலக்குவர்களுடன் கடுமையாகப் போர் புரிந்தனர். இறுதியில் கரன் மடிந்தான். சூர்ப்பனகை தப்பித்து ஓடி விட்டாள்.

தப்பித்து ஓடிய சூர்ப்பனகை நேராக இராவணன் கால்களில் போய் விழுகின்றாள். அழுது புலம்புகின்றாள். இராவணன் காரணம் கேட்கின்றான். எந்த விஷயத்தை, எப்படி, எங்கே சொல்ல வேண்டும் என்ற கலையை பெண்கள் மட்டுமே அறிவார்கள். சின்ன உதாரணம்.

சிறு பையன்கள் அப்பாவிடம் ஏதேனும் கேட்க வேண்டும் என்று வைத்துக் கொள்வோம். அவர்களுக்கு நேரம், காலம் தெரியாது. அவர் அலுவலகம் முடிந்து சோர்ந்து களைத்துப் போய் வருவார். அந்த சூழ்நிலையில் இவன் போய் “அப்பா! பென்சில் வேண்டும்” என்பான். பென்சிலா கிடைக்கும்? அவர் வந்த டென்ஷனில் உதைதான் கிடைக்கும்.

ஆனால் ஒரு பெண், தன் கணவனிடம் ஒரு காரியம் சாதிக்க வேண்டும் என்று வைத்துக் கொள்வோம். அவர்கள் உதர்ந்தெடுக்கும் நேரம் சாப்பாடு போடும் நேரம்தான்.

அந்தப் பெண்ணின் தாய் வீட்டில் ஒரு நிகழ்ச்சி இருக்கும். மாதக் கடைசியில் முகூர்த்தம் வைத்திருப்பார்கள் எப்படிச் சம்மதம் கிடைக்கும்? இருந்தாலும் விட மாட்டார்கள். சாப்பாடு போட்டுக் கொண்டே, “என்னங்க! நீங்க முன்ன மாதிரி இல்ல! இப்ப ரொம்ப இளைச்சுப் போயிட்டீங்க! கொஞ்சம் நெய் ஊத்திக்குங்க!” என்பார்கள். அப்புறம் “கொஞ்சம் சாம்பார் விட்டுமா” என்பார்கள். அத்துடன் இந்தச் செய்தியையும் நைஸாக

இணைத்துச் சொல்லி சம்மதம் பெற்று விடுவார்கள். அந்தக் கலை மட்டும்...ம்...ம் பெருமூச்சு விட்டுப் பிரயோசனம் இல்லை. பெண்களுக்குத்தான் வரும்.

இங்கே சூர்ப்பனகை என்ன சொல்ல வேண்டும். “கானகத்தில் உள்ள கோதாவரிக் கரையில் வந்து இரண்டு மானிடர்களும் ஒரு பெண்ணும் தங்கி இருக்கின்றார்கள். அவர்களுள் ஒருவனை நான் விரும்பினேன். மறுத்தான். அவனுடன் வந்த பெண்ணைத் தூக்கப் பார்த்தேன். அவன் தம்பி என்னுடைய மூக்கை அரிந்து விட்டான்” என்று தானே சொல்ல வேண்டும். சூர்ப்பனகை அவ்வாறு சொல்லவில்லை. பின் என்ன சொல்கிறாள்.

இராவணனை நோக்கி, “அண்ணா! கோதாவரிக் கரையில் இரண்டு மனிதர்கள் வந்து தங்கி இருக்கின்றார்கள். அவர்களுடன் ஒரு பெண் இருந்தாள். அவளின் அழகு உலகினில் வேறு எந்தப் பெண்ணுக்கும் கிடையாது. அவளை வர்ணனை செய்ய எந்த ஒரு கவிஞனாலும் முடியாது. அப்படிப்பட்ட அழகுச் சிலையை உங்களுக்குப் பரிசாகக் கொணரலாம் என்று எண்ணினேன்.”

மேலும் “சிவபெருமான் தன்னுடைய உடம்பின் பாதியில் உமையை வைத்துக் கொண்டான். திருமால் இலக்குமிக்கு தன் மார்பில் இடம் கொடுத்து வைத்துக் கொண்டான். பிரமதேவன் தனது நாவில் சரஸ்வதியை வைத்துக் கொண்டான். மேகத்திலே பிறந்து உடனடியாக மறையும் மின்னல் போன்ற கொடியிடையைக் கொண்ட சீதையை நீ எங்கே வைத்து வாழப் போகின்றாய்” என்றாள்.

‘அந்த அழகுச்சிலையைத் தங்களுக்காகக் கொணரும் போதுதான் அந்த மானிடர்கள் எனது மூக்கையும்,

மற்ற அவயவங்களையும் துண்டித்து விட்டனர்'' என்றாள் சூர்ப்பனகை.

தங்கை சொன்னதை இராவணன் தெளிவாகக் கேட்டுக் கொண்டான். ஆனால் அவள் மூக்கறுபட்டுக் கிடப்பது மறந்து விட்டது! கரன் முதலிய அரக்க சகோதரர்கள் மடிந்து போனது மறந்து விட்டது.

ஆனால்... ஆனால் அழகி என்று சொன்ன சீதையை மட்டும் அவனால் மறக்க முடியவில்லை. விரக தாபத்தால் துடிக்கின்றான். சூர்ப்பனகையைக் கூப்பிட்டு அடிக்கடி சீதையின் அழகைப் பற்றிக் கேட்டுக் கொண்டான். மயங்கினான். துடித்தான். காமப் பேய் அவனைப் பிடித்துக் கொண்டது. ஒரு மாபெரும் வீரனின், தவசீலனின் வாழ்வு காமத்தால் இறங்கத் தொடங்கியது.

விதி

இங்கே விதியையும் ஒரு கதாபாத்திரமாகக் கொள்கின்றேன். ஏனென்றால் திருமாலின் அவதாரம் என்று சொல்லும் இராமனும் மயங்கினான். முக்காலமும் உணரும் கௌதம முனிவரும் மயங்கினார். சீதையும் மயங்கினாள். இராவணனும் மயங்கினான். விதி எல்லோரையும் பகடைக் காய்களாக ஆட்டிப் படைக்கின்றது.

நமக்குத் தெரியாத ஒரு தொழிலில் இறங்கி நஷ்டம் வருமேயானால் அது நமது கொழுப்பு. நமக்கு நன்றாகத் தெரிந்த தொழிலிலேயே, 50 வருட அனுபவம் வாய்ந்த தொழிலிலேயே நஷ்டம் வந்து இழுத்து மூட வேண்டி வருமானால், அதன் பெயர் தான் “விதி” என்பார் கவிஞர் கண்ணதாசன்.

இராவணனுக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. எப்படியாவது சீதையைக் கவர வேண்டுமென்று எண்ணுகின்றான். எப்போதுமே நல்ல காரியங்களுக்குத் திட்டம் போட வேண்டுமானால் மூளை வேலை செய்யாது. கெட்ட காரியங்கள் என்றால்... கேட்கவே வேண்டாம். உடனடியாக ஆயிரம் திட்டங்கள் தோன்றும். இராவணனுக்குச் சீதையை ஏதேனும் ஒரு மாயச் செயலினால் கவர வேண்டும் என்று தோன்றியது. மாயா ஜாலங்களில் தேர்ந்தவன் ஒருவன். அவன் பெயர் மார்சன். அவன் ஏற்கனவே தாடகை வதத்தின் போது இராம பாணத்தின் தாக்குதலுக்கு ஆளாகித் தப்பித்து வந்தவன் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

அந்த மாரீசனை நோக்கிப் போனான் இராவணன். அவனிடம் சீதையைப் பற்றியும், கோதாவரிக் கரையில் வந்திருக்கும் இரண்டு மானிடர் குறித்தும் கூறினான். அவர்களுடன் இருக்கும் அந்தப் பெண்ணைக் கவர வேண்டும் என்றான்.

மாரீசன் அது நிச்சயம் இராமனாகத்தான் இருக்கும் என்று எண்ணி இராவணனை நோக்கி, “இராவணா! நான் சொல்வது உனக்குப் பிடிக்காமல் இருக்கலாம். வேம்பைப் போல் கசக்கலாம். ஆயினும் உன்பால் உள்ள அன்பால் :கூறுகின்றேன். இந்திரனும், சந்திரனும் கெட்டது பெண்ணாலே என்பர். அது போல் நீயும் காமத்தில் உழன்று திரியாதே! மேலும் நீ சொல்லும் மனிதனைப் பற்றி சாதாரணமாக எண்ணி விடாதே. அவன் மிகுந்த திறமை பெற்றவன். எனவே அந்த எண்ணத்தை விட்டு விடு” என்றான்.

இராவணன் கெஞ்சியவாறே, “மாரீசா! என் நிலையைச் சிறிது எண்ணிப் பார். என்னால் தூங்க முடியவில்லை. அரச சபைக்குச் செல்ல முடியவில்லை. ஏன் சிவபூஜை கூட ஒழுங்காகச் செய்ய முடியவில்லை. எனவே அந்தப் பெண்ணை எப்படியாவது கவர்ந்து வந்து என்னிடம் சேர்த்து விடு! உனக்குக் கனகாபிஷேகம் செய்கின்றேன்.”

மேலும் “என்நிலைமை கையும் நொண்டியாக,வாயும் ஊமையாக இருக்கும் ஒருவன் கடுமையான வெயிலில் பாறையில் இருக்கும் வெண்ணை உருண்டையைப் பாது காப்பதைப் போல் உள்ளது. அது உருகி ஓடும் போது அவனால் அதை எடுக்கவும் முடியாது. அடுத்தவனைக் கூப்பிட்டு எடுத்து வைக்கவும் முடியாது. அது போலக் காமம் என்னைக் கொல்கின்றது” என்றான்.

உண்மையிலேயே இராமன் கணையிலிருந்து தப்பித்த திலிருந்து “ரா” என்று தொடங்கும் எழுத்தைக் கேட்

டாலே பயந்து ஓடுபவன். இப்போது அந்த இராமனிடமே செல்லச் சொல்கிறான் இராவணன். ஆகவே மீண்டும் அறிவுரைகள் பல இராவணனுக்குக் கூறுகிறான் மாரீசன்.

“இராவணா! உலகிலேயே உன்னை யாராலும் வெல்ல முடியாது. அப்படிப்பட்ட நீ ஒரு பெண்ணாசையால் அழியாதே! தயவு செய்து அந்த எண்ணத்தைக் கைவிட்டு விடு” என்று கெஞ்சுகின்றான். இதைக் கேட்ட இராவணன் கோபம் கொண்டான்.

“மாரீசா இப்போது நீ ஒத்துழைக்கவில்லையானால் உன்னை நான் கொன்று விடுவேன்” என்றான்.

சரி விதியே என்று ஒப்புக் கொண்டான் மாரீசன். ஏன்? இறப்பது என்று முடிவாகி விட்டது. அதனால் இராவணன் கையால் இறப்பதை விட இராமன் கையால் இறந்தால் மோட்சமாவது கிடைக்குமல்லவா?

மாரீசன் தனது திட்டத்தைச் சொன்னான். “நான் ஒரு மாய மானாக உருவெடுத்து இராமன் பர்ணசாலைக்கு முன்னால் உலவுகின்றேன். அப்போது இராமனும், இலக்குவனும் என்னைப் பிடிக்க வரும் போது, நீ சீதையைக் கவர்ந்து கொள்ளலாம்” என்று கூறினான். இராவணனும் மகிழ்ந்தவாறே செல்கின்றான்.

பர்ணசாலைத் தோட்டத்தில் சீதை மலர் பறித்துக் கொண்டு இருக்கின்றாள். மாரீசன் மாய மானாகி சீதை முன்னால் அங்கும் இங்கும் துள்ளிக் குதிக்கின்றான். இதுவரை சீதை அப்படிப்பட்ட அழகிய, பொன்னிற மாணைக் கண்டதே இல்லை. அவள் மட்டுமல்ல! யாருமே பார்த்திருக்க முடியாது. அவ்வளவு அழகு. இதுவரை கணவனிடம் எதுவுமே கேட்டறியாத சீதை முதன்முதலில் மாய மாணைக் காண்பித்துப் பிடித்துத் தருமாறு கேட்கின்றாள்.

எப்போதும் அவசரப்படும் இலக்குவன் இப்போது மிகவும் நிதானமாக “அண்ணா! இது மான் போலத் தோன்றவில்லை. ஏதோ அரக்கர்களின் மாய வேலை போல் தோன்றுகிறது, எதற்கும் யோசித்துச் செய்வோம்” என்றான்.

எப்போதும் நிதானமாய்ப் பதில் அளிக்கும் இராமன் “தம்பி! உலகில் ஒரு பொருளை நாம் பார்க்கா விட்டால் அந்தப் பொருளே, அப்படிப்பட்ட பொருளே இல்லை என்று சொல்லி விட முடியாது. எனவே இது உண்மையான மானாகவும் இருக்கலாம்” என்றான்.

இதுதான் விதி! எப்போதும் அவசரப்படுபவன் நிதானித்தாலும், நிதானிப்பவன் அவசரப்பட்டு மாட்டிக் கொள்கின்றான்.

சீதை மறுபடியும் இராமன் முகத்தைப் பார்க்க, தம்பியைக் காவல் வைத்து விட்டு மானைத் துரத்திக் கொண்டு இராமன் சென்றான். விதி! என்ன பெரிய விதி! என் வில்லாற்றலால் அதற்கே ஒரு விதி செய்கின்றேன் என்று சொன்ன இலக்குவனுக்கு, விதிதேவன் இப்போது தன்னை யார் என்று உணர்த்தப் போகின்றான் போலும். இராமன் மானைப் பிடிக்க முடியாமல் வெகுதூரம் சென்றான். அப்போதுதான் இது மாயமான் என உணருகின்றான். அதன் மேல் அம்பு எய்கின்றான். உடனே அது “இலக்குவா! சீதே! அபயம்” என்று இராமனின் குரலில் கத்தி விட்டு, உயிரை விட்டு விட்டது.

சீதை அந்தக் குரலைக் கேட்டவுடன் பதட்ட மடைந்து, இலக்குவனை நோக்கி “நீங்கள் போய் அண்ணாவைக் காப்பாற்றுங்கள். அவருக்கு ஏதோ ஆபத்து” என்று பதறினாள்.

உடனே இலக்குவன், “தாயே! அண்ணாவை யாரும் எதுவும் செய்ய முடியாது! சற்று அமைதியாக இருங்கள்.

அண்ணாவே இப்போது வந்து விடுவார்” என்று கூறினான்.

என்ன இருந்தாலும் பெண்மனம் தானே! அமைதி அடையாமல், கணவருக்கு ஏதேனும் ஆபத்தாய் இருக்குமோ என்று அஞ்சி, மீண்டும், மீண்டும் இலக்குவனைக் கெஞ்சியும் அவன் புறப்படவில்லை. சீதைக்குக் கோபம் வருகின்றது. பொறுமையின் சிகரமான பூமியிலிருந்து பிறந்த சீதைக்கே கோபம் வருகின்றது என்றால் அதுவும் விதிதானே!

இலக்குவனை நோக்கி “அண்ணா போன பிறகு அவரின் சொத்துக்களை அடையலாம் என்று ஆசைப்படுகின்றாயா? மேலும் நீ இப்போது செல்லாவிட்டால் இங்கே உள்ள காட்டுத்தீயில் விழுந்து இறந்து விடுவேன்” என்றாள் சீதை.

ஒரு பாவமும் அறியாத இலக்குவனுக்கு உடலெல்லாம் நடுங்கியது. அண்ணியா இப்படிப் பேசுவது? அழுதான். களங்கமே இல்லாத அவனுக்கு, இப்படி ஒரு பழிச் சொல்! அப்போதுதான் விதியை உணர்கின்றான்.

சீதையை நோக்கி, “தாயே! நீங்கள் எப்போதும் சப்தம் போட்டுக் கூடப் பேசமாட்டீர்கள்! இப்போது தாங்கள் பேசுவதைப் பார்த்து நான் அஞ்சுகின்றேன். கவலைப்படாதீர்கள். அண்ணா எந்த ஆபத்திலிருந்தாலும் மீட்டு வருவது என்கடமை.”

ஆனால் இதெல்லாம் சாதாரணவிதியின் செயலன்று. வெஞ்சின வீதி! வெஞ்சின விதியின் செயல். “தயவு செய்து இந்தக் கோட்டை மட்டும் தாண்டி வெளியே சென்று விடாதீர்கள்” என்று கூறி ஒரு கோட்டை பர்ணசாலையைச் சுற்றிப் போட்டுவிட்டுச் செல்கின்றான். சீதை இப்போது தனிமையில்.

இதைத்தானே இராவணன் எதிர்பார்த்தான். இராவணன் தன் தீய எண்ணத்தை நிறைவேற்றச் செயல்படுகின்றான். சாமியார் வேடம் போட்டுக் கொண்டு பர்ணசாலையின் முன்னால் நின்று “தாயே பிச்சை போடுங்கள்” என்று கூவினான்.

சீதை வெளியே எட்டிப் பார்த்தாள். சாமியாரைப் பார்த்து “சுவாமி, வீட்டில் யாரும் இல்லை. அவர்கள் இருந்தால் தங்களுக்கு விருந்து படைக்கலாம். ஆகவே தயவுசெய்து அப்புறம் வாருங்கள்” என்றாள்.

இராவணன் விடவில்லை. “விருந்தெல்லாம் வேண்டாம். ஏதேனும் பழங்கள் இருந்தாலும் போடுங்கள்” என்றான். சீதை உள்ளே சென்று பழங்கள் எடுத்து வருகின்றாள்.

இராவணன் சீதையை நோக்கி “நீங்கள் யார் எங்கிருந்து வந்திருக்கின்றீர்கள்” என்று விசாரிக்கின்றான். தசரதச் சக்ரவர்த்தியின் புதல்வர்கள் பற்றியும், கானகம் வந்த காரணங்களையும் சீதை கூறுகின்றாள்.

“சுவாமி! நீங்கள் எங்கிருந்து வருகின்றீர்கள்” என்று சீதை விசாரிக்கின்றாள்.

அதற்கு இராவணன் “இந்திரர்க்கு இந்திரன்! எழுத முடியாத அழகைக் கொண்ட சுந்தரன்! எனப்படும் இராவணன் ஆளும் இலங்கையிலிருந்து வருகின்றேன். மேலும் எங்கள் மன்னர் சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் இமயமலையையே தன் தோள் வலிமையால் பேர்த்தவர் ஆவார்” என்கிறான்.

உடனே சீதை “நல்லவராகிய தாங்கள் ஏன் அரக்கர்கள் வாழும் நாட்டில் வாழ்கின்றீர்கள்” என்று வினவுகின்றாள்.

அதற்கு அவன் “இல்லையம்மா! அரக்கர்கள் மிகவும் நல்லவர்கள்” என்று கூறுகின்றான்.

உடனே சீதை “இல்லை! இல்லை! விராதன் என்னும் அரக்கன் வஞ்சக உள்ளம் கொண்டு என்னைத் தூக்கிச் சென்று துன்புறுத்தினான்! என் நாயகர்தான் அவனைக் கொன்று என்னைக் காப்பாற்றினார்” என்றாள்.

“அப்படியானால் உன் நாயகனால் அரக்கர்களை அழிக்க முடியுமோ?” எனக் கேட்கின்றான்.

சீதை கூறுகின்றாள். “முனிவர்களின் வேண்டுகளின் படி தீயவர்களை அழித்து, தர்மத்தை நிலை நாட்டுவதே அவருடைய செயல்” என்கிறாள்!

இராவணன் கோபம் கொள்கிறான். இருந்தாலும் பொறுத்துக் கொள்கிறான், சாமியார் வேடத்தில் இருப்பதால் “பரவாயில்லை அம்மா! யார் எப்படிப் போனால் என்ன? பழங்களைத் தாருங்கள்” என்கிறான்.

சீதை இலக்குவன் கிழித்த கோட்டைத் தாண்டாமல் பழங்களைப் போட முயலுகின்றாள். இராவணன் கோட்டைத் தாண்டி வந்து போடச் சொல்கின்றான். சீதை மறுக்கிறாள். இவனாலும் கோட்டைத் தாண்டி உள்ளே செல்ல முடியவில்லை. காரணம் கோட்டைத் தாண்ட முடியாமல் நெருப்புச் சுடுகின்றது.

இராவணனுக்கு ஒரு சாபமும் உண்டு. “விரும்பாத ஒரு பெண்ணைத் தொட்டால் தலை வெடித்து விடும்” என்று. எனவே இப்போது தன் சுயரூபத்தைக் காட்டினான்.

சீதை பயந்தாள். பணியும்படி வேண்டினான். மறுத்தாள் சீதை. எனவே இனிக் கெஞ்சிப் பயனில்லை என்று கருதி பர்ண சாலையோடு பெயர்த்து எடுத்துத் தூக்கிச் சென்றான்.

இந்த இடத்தில் வால்மீகி முனிவரிடம் இருந்து கம்பர் சற்று விலகுகின்றார். வால்மீகி சீதையைத்தொட்டு இராவணன் தூக்கினான் என்று எழுதினார்.

ஆனால் கற்புக் கனல் சீதையை யாரும் தொடுவதைக் கூட விரும்பாத கம்பர் பர்ண சாலையோடு இராவணன் பெயர்த்து எடுத்ததாகக் கூறுகின்றார்.

சீதாதேவி கத்துகின்றாள். கதறுகின்றாள். சப்த மிடுகின்றாள். அப்போது கூடக் கணவன் பெயரைச் சொல்லவில்லை. “மானே! மயிலே! குயிலே! என் நாதரைக் கண்டு நிலைமையைச் சொல்லுங்கள்” என்றாள்!

அந்தக் குரல் சடாயுவின் காதுகளில் விழுகின்றது. சடாயு தன் சிறகை விரித்து, இராவணன் முன் சென்று அவனைத் தடுக்க முயன்றார்! முடியவில்லை.

பின்னர் அவனுக்குப் பலவாறு புத்திமதிகள் கூறினார். அவன் கேட்கவில்லை. பின் அவனை நோக்கி “உனக்குக் கேடுகாலம் வந்து விட்டதென்றே எண்ணுகின்றேன்! அதனால்தான் உகல மாதாவான சீதாதேவியைக் கொண்டு செல்கின்றாய்! ஆகவே தேவியை விட்டு விடு” என்று மீண்டும் சொன்னார் சடாயு! காமத்தால் தடுமாறுபவனுக்கு யார் எவ்வளவு புத்திமதிகள் சொன்னாலும் காதில் ஏறாது. இராவணனுடைய நிலையும் அதேதான்.

சீதையை நோக்கி “பயப்பட வேண்டாம்” என்று ஆறுதல் கூறிவிட்டு இராவணனுடன் போர் புரிய ஆரம்பித்தார். இருவருக்கும் யுத்தம் கடுமையாக நடந்தது. சடாயு இராவணனின் மகுடங்களைப் பறித்து எறிந்தார். அவர் தேர்க் கொடியை பறித்து அறுத்தார். இராவணன் சிவன் தந்த வாளால் சடாயுவின் இறக்கையை வெட்டி வீழ்த்தினான். சடாயு கீழே வீழ்ந்தார்.

சீதை தன்னைக் காப்பற்ற வந்தவருக்கு இந்தக் கதி ஆயிற்றே என்று அலறினாள். சடாயுவோ தேவியைக் காப்பாற்ற முடியவில்லையே என்றெண்ணியவாறே தரையில் மயங்கி வீழ்ந்தார்.

இந்த நேரத்தில் அங்கே...தூரத்தில் இலக்குவன் வருவதைப் பார்த்த இராமன் திகைத்தான். “ஏன் தம்பி! அண்ணியைத் தனியாய் விட்டுவிட்டு வந்தாய்!” என்று கேட்டான்.

உடனே இலக்குவன் இராமனை நோக்கி “அண்ணா! மாய அரக்கன் அலறியவுடன் தங்களுக்கு ஏதோ ஆபத்து என்று அலறினார்கள்! நான் சமாதானம் கூறியும் கேட்காமல் தங்களைக் காப்பாற்றச் செல்லாவிட்டால் காட்டுத் தீயில் வீழ்ந்து இறப்பதாகக் கூறினார்கள். ஆகவேதான் நான் வந்தேன்” என்றான்.

இராமனும் இது ஏதோ நல்லதாகப் படவில்லை என்று எண்ணிய வாறே பர்ணசாலை இருந்த இடத்திற்கு வந்தார்கள். வந்தால் அங்கு பர்ணசாலையே இல்லை. இருவரும் திகைத்தார்கள். என்ன செய்வது என்றே புரியவில்லை.

அப்போது அங்கே தேர் சென்ற தடம் ஒன்று தெரிந்தது. அதுவும் கொஞ்ச தூரம் சென்றவுடன் காணவில்லை. அப்போதுதான் யாரோ அரக்கர்கள் விமானத்தில் தூக்கிச் சென்றிருக்கலாமோ என்று ஐயப்பட்டார்கள்.

அப்போதே, அந்தக் காலத்திலேயே விமானம் இருந்ததா என்ன? ஆம் என்றுதான் சொல்லத் தோன்றுகிறது. விமானத்திற்கு பறக்க மூன்று நிலைகள் உண்டு. முதலில் கொஞ்ச தூரம் தரையில் ஓடும். அது “ரன்வே” (RUNWAY) இரண்டாவதாக மேலெழும்பும். அது “டேக் ஆப்” (TAKE OFF) மூன்றாவதாகப் பறக்கும். அதுதான் “ப்ளையிங் ஸ்டேஜ்” (FLYING STAGE) இங்கே இராவணனின் விமானத்தின் ரன்வேதான் தடமாக உள்ளது. பின்னால் அது பறந்து விட்ட காரணத்தால் தடம் இல்லை. .

இலக்குவனும், இராமனும் ஒன்றும் புரியாமல் கொஞ்ச தூரம் அப்படியே நடந்து சென்றார்கள். சிறிது தூரத்தில் வாள், மகுடம் ஆகியன கிடந்தன. ஏதோ போர் நடந்திருக்கின்றது என்று எண்ணியவாறே போகும்போது முனகல் சத்தம் கேட்டது. திரும்பிப் பார்த்தால்...

சிறகுகள் வெட்டப்பட்ட நிலையில் சடாயு வீழ்ந்து கிடக்கின்றார். அவரைப் பார்த்தவுடன் இருவரும் திகைத்தனர். இராமன் புலம்பினான். “தந்தை போல் இருந்து காப்பதாகச் சொன்ன தாங்கள் இப்படிக் கிடக்கின்றீர்களே!” என்று அழுதான்.

சடாயு சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் மூர்ச்சை தெளிந்தார். இருவரையும் பார்த்து அழுதவாறே தன்னால் தேவியைக் காப்பாற்ற முடியாத நிலையைக் கூறினார். இராமன் சீறினான். சடாயு ஆறுதல் கூறினார்.

பின்னர் யார் சீதையைத் தூக்கிச் சென்றது என்று கேட்டான் இராமன். சடாயு பதில் சொல்ல ஆரம்பித்தவுடன் முடியாமல் இறந்து விட்டார். இருவரும் அழுதனர். புலம்பினர். பின் ஒருவாறாக மனதைத் தேற்றிக் கொண்டு சடாயுவுக்குச் செய்ய வேண்டிய இறுதிக் கடன்களை இராமன் தன் கைகளாலேயே செய்தான்.

அறுபதினாயிரம் ஆண்டுகள் தவமிருந்து பெற்ற தந்தைக்குக்கூட அந்தப் பேறு கிட்டவில்லை. ஆனால், சடாயுவுக்குப் பரமாத்மா கையினாலேயே சடங்குகள் செய்யக் கொடுத்து வைத்திருந்தது. அதற்கும் கொடுத்து வைக்க வேண்டுமல்லவா?

கடவுளே கருமம் செய்தவுடன் சடாயு நற்கதி அடைந்தான். சடாயு ஒரு தியாகத் திருஉரு. தனக்கென வாழாமல் பிறர்க்கென வாழ்ந்த தியாகி! சடாயு போன்ற

மகாத்மாக்களின் நினைவு எப்போதும் இவ்வுலகிற்கு நன்மை தரும்.

பொது நலச் சேவையையே நம்மால் முழுமையாகச் செய்ய முடியாது இன்றைய சமுதாய சூழலில். இருப்பினும் நம்மால் இயன்ற வரை அடுத்தவர்க்கு பொருளாதாரத்தாலோ, அன்றி சரீரத்தாலோ, அன்றி நாவினால் ஆலோசனைகள் கூறுவதன் மூலமாவது ஓரளவுக்குத் தொண்டு செய்ய வேண்டும்.

இன்றைய பல சிக்கல்களுக்குக் காரணமே சுயநலப் பேர்ப்பு அதிகரித்தது தான். பொதுநலத்தில் ஈடுபட்டு நாமும் மகிழலாம். பிறரையும் மகிழ்விக்கலாம்.

இலக்குவனின் ஆலோசனைப்படி இருவரும் தென் திசை நோக்கிப் பயணமாயினர்.

BOARD OF STUDIES. IN

SPECIMEN COPY

சுவரி

அன்பிற் சிறந்த ஒரு பெண் தவசி சுவரி. இந்தத் தவசியைப் பற்றிப் பார்ப்பதற்கு முன்னால் இராம. இலக்குவர்கள் சில இன்னல்களுக்கு உள்ளானார்கள். நடந்து கொண்டே சென்றார்கள். பாதங்கள் நொந்தன. இரவு வந்தது. ஓரிடத்தில் படுத்தனர்.

இலக்குவன் தளர்களால் ஆன படுக்கையைத் தயார் செய்து இராமனிடம் கொடுத்தான். இராமனுக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. சீதையை நினைக்க, நினைக்க தூக்கம் தான் பெருகியது.

ஒவ்வொரு கணமும் சீதையின் நினைவு இராமனை வாட்டி வதைத்தது. ஒன்றுமறியாப் பெண். எங்கே இருக்கின்றாளோ? எப்படி இருக்கின்றாளோ? தெரிய வில்லையே! என்று இராமன் மனம் துடித்தது. ஒரு இரவுப் பொழுது எத்தனையோ யுகங்கள் நீண்டு கொண்டு போவது போல் இருந்தது. விடிந்தது. ஆனால் அவர்கள் துயரம் வடியவில்லை.

மீண்டும் இராமனும் இலக்குவனும் நடந்தார்கள். சிறிது தூரம் சென்றவுடன் இராமனுக்குத் தாகம் எடுத்தது. இலக்குவன் இராமனை ஓர் இடத்தில் நிறுத்தி விட்டு தண்ணீர் எடுப்பதற்காக வெகுதூரம் சென்றான். அப்போது...

அயோமுகி என்னும் அரக்கி இலக்குவனைப் பார்த்தாள். காமம் கொண்டாள். நெருங்கி வந்தாள். இலக்குவன் அவளுக்குப் பலவாறு அறிவுரைகள் கூறி மறுத்துப்

பார்த்தான். பலனில்லை. அங்கே இராமன் இலக்கு வனைக் காணோமே என்று எண்ணி, துயருற்று உயிர் துறக்க முடிவு செய்தான்.

அப்போது இலக்குவன் அயோமுகியுடன் போரிட்டு அவனின் அவயவங்களை அறுத்தான். அவள் அலறிய வாறேஇறந்தாள். அந்த அலறல் கேட்டு இராமன் இலக்குவனுக்கு ஏதோ ஆபத்து என்று எண்ணி அலறல் வந்த திசை நோக்கி வேகமாக வந்தான்.

இலக்குவனும் எதிரே வந்து விட்டான். தம்பியைக் கண்டவுடன் கண்ணீர் பொழிந்து தழுவிக் கொண்டான். நடந்தவற்றை அறிந்து கொண்டு, இனி மேல் நீயும் என்னை விட்டுப் பிரிந்து போய் விடாதே என்று கூறினான் இராமன். பின்னர் இருவரும் அங்கிருந்து புறப்பட்டு நடந்தனர். திடீரென்று பின்னால் ஒரு பெரும் மக்கள் கூட்டம்.

என்னவாய் இருக்கும்? புரியவில்லை. இராமன் கூறினான். “இது சீதையைக் கவர்ந்து சென்ற அரக்கர் கூட்டமாய் இருக்கும் என்று எண்ணுகின்றேன். அவர்கள் நம்மைக் கொல்ல வருகிறார்கள் போலும்” என்றான்.

அதற்கு இலக்குவன் உடனே, “அப்படி இருந்தால், போர் புரிவதற்கு உரிய ஆயுதங்களோடு வருவர். இவர் களைப் பார்த்தால் அவ்வாறு தெரியவில்லை” என்றான்.

அதற்குள் அந்தக் கூட்டம் அருகில் வந்து விட்டது. அதனை இரண்டு பெரிய கைகள் வளைத்து வந்தன.

அந்தக் கைகளுக்குச் சொந்தக்காரன் ‘கவந்தன்’ என்பவன். அவன் பெரிய உருவம் கொண்டவன். கான கத்தில் வருபவர்களை எல்லாம் தன் கைகளால் வளைத்து பிடித்துத் தின்பவன்.

இப்போது அக் கைகள் இராம இலக்குவர்களை வளைத்தது. இராமன் இலக்குவனை நோக்கி, “தம்பி! மனைவியைத் தொலைத்தவன் என்ற பழிச் சொல்லோடு நான் வாழ விரும்பவில்லை. ஆகவே நான் இந்த பூதத் திற்கு இரையாகிறேன். நீ சென்று நாட்டை ஆள்வாயாக!” என்றான்.

உடனே இலக்குவன், “அண்ணா! அண்ணி காணாமல் போன மயக்கத்தில் ஏதேதோ கூறுகின்றீர்கள். நாம் இருவரும் சேர்ந்து போரிட்டால் இந்த அரக்கன் எம்மாதிரி” என்றான்.

இருவரும் சேர்ந்து போரிட்டனர். இராமன் கை பட்டதும் அரக்கன் அசுர உருவம் நீங்கி தேவ உருப் பெற்றான். அவன் வணங்கினான்.

‘தேவனே! என் பெயர் தனு! ஒரு கந்தர்வன் சாபத்தால் இவ்வாறு ஆனேன். தங்களின் திருவருளால் பழைய உருப் பெற்றேன். தாங்கள் தங்கள் மனைவியைத் தேடிச் செல்வதை அறிவேன். சவரி என்ற தவசி தங்களுக்காகக் காத்திருக்கிறாள். அவளைச் சந்தித்தால் தங்களுக்கு வேண்டிய ஆலோசனைகள் கூறுவாள்’ என்று கூறி மறைந்தான்.

இருவரும் சபரியின் இல்லம் நோக்கி நடந்தனர். சவரியின் இல்லம் வந்தது. வணங்கினாள் சவரி. வரவேற்றாள். உபசரித்தாள். பழங்கள் கொடுத்தாள்! எவ்வாறு தெரியுமா? ஒரு பழத்தை எடுத்துக் கடித்துப் பார்த்து, சுவைத்து எந்தப் பகுதி சுவையாக இருக்கிறதோ அப் பகுதியை இராமனுக்குக் கொடுத்தாள். அன்பின் உச்சநிலை அது.

கண்ணப்ப நாயனார் சிவபெருமானுக்கு உண்டு சுவைத்த எச்சில் மாமிசத்தை படைத்தது போல! ஒரு தாயின் அன்பை சவரியிடம் கண்டான். தேவர்கள் வந்து சவரியை தேவருலகிற்கு அழைத்தனர்.

உடனே சவரி இராமனை நோக்கி, “ஆண்டவனே! நின் கருணையினால் உன் தரிசனம் கிடைத்தது. நெடுந் தூரப் பயணம் செய்பவர்கள் துணையின்றிச் செல்லக் கூடாது. தக்க துணை ஒன்று தேவை. மேலும் தலைவலி உள்ளவனுக்குத்தான் தலைவலிக்காரனின் வேதனை புரியும். நீயோ மனைவியைப் பிரிந்தவன். உன்னைப் போலவே மனைவியைப் பிரிந்தவன் ஒருவன் உள்ளான். அவனும் சூரிய குமாரன். நீயும் சூரிய குலத்தவன். இனம் இனத்தோடு சேர வேண்டும். சுகரீவன் என்ற அவனைச் சேர்ந்து, சீதையைக் கண்டுபிடித்து இன்புற்று வாழ்வாயாக!” என்று சொல்லி இராமன் கருணையால் தேவருலகம் சென்றான்.

இராமனும், இலக்குவனும் பம்பை நதிக்கரையை நோக்கி நடந்தனர். வழிகாட்டி, வழிகாட்டி விட்டான்.

சுக்ரீவன்

சு என்றால் அழகு. க்ரீவம் என்றால் கழுத்து. சுக்ரீவன் என்றால் அழகிய கழுத்து உடையவன் என்று பொருள்.

சிவபெருமானின் சிவந்த மேனியில் விஷம் உண்டதால் அது கழுத்திலேயே நின்று அவ்விடம் மட்டும் நீல நிறமாயிற்று. எனவே சிவபெருமானுக்கு சுக்ரீவன் என்ற பெயர் ஏற்பட்டது.

வானர குலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் வாலியும், சுக்ரீவனும் இருவரும் அண்ணன் தம்பிகள். வாலிதான் வானர இனத்திற்குத் தலைவன். அவன் மிகுந்த பலசாலி. சிறந்த சிவபக்தன். உயர்ந்த வீரன். தேவர்களும், அசுரர்களும் பாற்கடல் கடைந்தபோது தேவர்களுக்குப் பெரிதும் உதவியவன்.

ஆனால்... இவ்வளவு இருந்தும்... தம்பி சுக்கிரீவனின் மனைவியைக் கவர்ந்து கொண்டுவிட்டான். அதோடு நில்லாமல் அவனை அடித்தும் துரத்தி விட்டான்.

சுக்ரீவன் வாலிக்குப் பயந்து ஒரு மலையில் பதுங்கி வாழுகின்றான். சுக்ரீவனின் அமைச்சர் அனுமன். தலை சிறந்த அறிவாளி. சீதையைக் கண்டுபிடித்த செம்மல். அவரின் தீரச் செயலைப் பற்றி பின்னே தனியே காண்போம்.

இராமனும், இலக்குவனும் சுக்ரீவன் பதுங்கி இருக்கும் மலைப் பக்கம் சீதையைத் தேடியவாரே வந்தனர். மலையில் மறைந்திருந்த சுக்ரீவன் தூரத்தில் யாரோ

இருவர் வருவதைக் கண்டான். வாலிதான் தன்னை அடிப்பதற்கு ஆள் அனுப்பி இருக்கின்றானோ என்று அஞ்சினான்.

“அரண்டவன் கண்களுக்கு இருண்டதெல்லாம் பேய்” என்பார்களே அதுபோலத்தான்! உடனே அமைச்சர் அனுமனைக் கூப்பிட்டு அவர்களைக் காட்டுகின்றான். அனுமன் அனைத்தும் அறிந்த மந்திரி. முகபாவத்தை வைத்தே முற்றும் கூறிவிடுவார்.

குறிப்பிலே குறிப்பு அறிந்து கொள்ளுகின்றவர்களை, நம் உறுப்பிலே ஏதேனும் ஒன்றைக் கொடுத்தாவது நம்முடன் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பார் வள்ளுவர்.

அனுமன் அதுபோல். தூரத்தில் வருகின்ற இராம, இலக்குவர்களைப் பார்த்தவுடன், “அவர்களைப் பார்த்தால் எதிரிபோல் தோன்றவில்லை. எதையோ தொலைத்துவிட்டுத் தேடி வருபவர்கள் போல் இருக்கின்றது. அதனால் நீ பயப்பட வேண்டாம்” என சுக்ரீவனைப் பார்த்து அனுமன் கூறினான்.

சுகரீவன் அனுமனை நோக்கி “நீ சென்று அவர்கள் யார் என்ற விபரத்தை அறிந்து வா” என்று கூறினான்.

உடனே அனுமனும் ஒரு இளைஞன் போன்று வேடம் பூண்டு இராமனையும், இலக்குவனையும் மறைந்திருந்து நோக்குகின்றான். பின் முன்னால் வந்து “வணக்கம். தங்களின் வரவு நல்வரவாகுக!” என்றான்.

உடனே இராமன் இலக்குவனை நோக்கி, “யார் இந்தச் சொல்லின் செல்வன்” என்று கேட்கின்றான்.

அனுமன் தன்னைத் தானே அறிமுகப்படுத்திக் கொள்கின்றான். இராமனை நோக்கி, “மஞ்சு போன்ற மேனியை உடைய வள்ளலே! மகளிர் எல்லாம் கண்டு

மயங்கக் கூடிய, அவர்களுக்கெல்லாம் நஞ்சு போன்ற அழகிய கண்களை உடையவரே! நான் வாயு தேவனுக்கும், அஞ்சனைக்கும் பிறந்தவன். எனது பெயர் அனுமன்” என்றான். மேலும், “சூரிய குமாரனான சுகீர்வனின் அமைச்சர்” என்றான்.

அனுமனின் ஒவ்வொரு சொல்லிலும், செயலிலுமே நாகரீகம் மிளிர்கின்றது. தன்னைப் பற்றிக் கூறி விட்டான். அடுத்து, எடுத்த எடுப்பிலேயே “நீங்கள் யார்?” என்று கேட்பது அநாகரீகம். ஆதலால், “தாங்கள் யார் என்று என் குலத் தலைவன் சுகீர்வனிடம் சொல்வது?” என்று கேட்கிறான். இராமனும் தங்களைப் பற்றிக் கூறுகிறான்.

பின்னர் அவர்களைச் சுகீர்வன் இருப்பிடத்திற்கு அழைத்துச் சென்றான் அனுமன். அவர்களை அமரச் செய்துவிட்டு சுகீர்வனிடம் சென்று அனுமன் என்ன சொல்கின்றான் தெரியுமா?

“இரண்டு ஆற்றல் வாய்ந்த மனிதர்கள் வந்திருக்கின்றார்கள். அவர்களில் மூத்தவர் இராமன் என்பவர் விசுவாமித்திரர் யாகம் காத்தற் பொருட்டு தாடகையை வதம் செய்தவர். மேலும் சுரன், திரிசுரன், கவந்தன் முதலிய அரக்கர்களைக் கொன்று தேவர்களைக் காத்தவர். அவர் இப்போது வாலிக்குக் காலன் போன்று வந்திருக்கின்றார்” என்று அனுமன் சொன்னவுடன்தான் சுகீர்வனுக்கு உயிர் வருகின்றது. வெளியே வந்து இராமனை வணங்கி வரவேற்கின்றான்.

பின்னர் அனைவரும் குகையினுள்ளே செல்கின்றனர். அனுமன் இராமனின் கதை முழுவதையும், சீதையைத் தேடி வந்துள்ளதையும் கூறுகின்றான் சுகீர்வனுக்கு.

பின்னர் சுகீர்வன் விருந்து அளிக்கின்றான் இராம, இலக்குவர்களுக்கு. விருந்து முடிந்த பின்னர் இராமன்

மிகவும் பரிதாபத்தோடு சுகர்வனை நோக்கி, “நீயும் உன் மனைவியைப் பிரிந்து இருக்கின்றாயோ?” என்று கேட்கின்றான்.

சுகர்வனும் “ஆமாம்” என்கிறான். தொடர்ந்து அனுமனும் சுகர்வனின் கதையைக் கூறுகின்றான்.

“வாலி, சுகர்வனின் சொந்த அண்ணன். காலத்தின் கோலத்தால் இப்போதைய எதிரி. வாலி வானர குலத்தைச் சிறப்பாக ஆட்சி செய்து வந்தான். சிறந்த வீரன். அவன் முன்னால் யார் போருக்கு வந்தாலும் அவர்களின் பலத்தில் பாதி வாலிக்கு வந்துவிடும்.

ஒருமுறை வாலி மாலை நேரத்தில் கடவுள் வணக்கம் செய்து கொண்டிருந்தான். இராவணன் என்னும் அரக்கன் வாலியின் பெருமை கேட்டு அவனைக் கொல்வதற்காக வந்தான் பொறாமை பொருட்டு. முன்னால் வந்தால்தான் பாதி பலம் போய்விடுமே! ஆகவே பின்னால் வந்தான்.

வாலியின் வால் சும்மா ஓரிடத்தில் இருக்காது. அப்படியும் இப்படியும் சுற்றிக் கொண்டிருக்கும். இப்போது அவ் வால் இராவணனைச் சுற்றிக் கொண்டது. இராவணனால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. வாலி நடப்பதற்குச் சற்று சிரமப்பட்டான். வீட்டிற்கு வந்தவுடன் அவன் குழந்தை அங்கதன் அழுது கொண்டிருந்தான். வாலி அப்போதுதான் திரும்பிப் பார்த்தான். பின்னால் பத்து தலைகளைக் கொண்ட ஜந்து ஒன்று சுற்றியிருப்பதை அறிந்தான். அழுகின்ற அங்கதனுக்குத் தொட்டிலில் கட்டி, “இதோ பார் பத்து தலைப் பூச்சி” என்று வேடிக்கை காட்டினான்.

இராவணன் பயந்து அலறி உண்மையைக் கூறினான். பின் இருவரும் சமாதானம் செய்து கொண்டு தீயின் முன்னால் “உன் நட்பு என் நட்பு; உன் பகை என் பகை” என்று உறுதி எடுத்துக் கொண்டனர்.

ஒரு முறை வாலியை அவுணன் ஒருவன் போருக்கு அழைத்தான். வாலியும் அவுணனும் கடுமையாகப் போர் புரிந்தனர். போர் தொடர்ந்து கொண்டே போனது. போர் செய்து கொண்டே ஒரு குகைக்குள் நுழைந்தார்கள். சுக்ரீவனும் அண்ணன் பின்னாலேயே சென்றான். வாலி சுக்ரீவனை குகைக்கு வெளியே நிற்கச் சொன்னான். உள்ளே சென்ற இருவரும் நீண்ட நாட்கள் போர் புரிந்தனர்.

திடீரென்று ஒரு நாள் 'ஐயோ' என்ற அலறல் கேட்டது. அந்த அலறலைத் தொடர்ந்து ரத்தமும், நுரையுமாக குகைக்கு வெளியே வந்தது. சுக்ரீவன் பயந்து வாலிக்கு ஏதோ ஆபத்து என்று அஞ்சி குகையின் வாயிலைக் கற்களை வைத்து மூடினான். ஏனெனில் அந்த அவுணன் குகைக்கு வெளியே வந்து மற்றவர்களுக்கும் துன்புறுத்தக் கூடாதே என்பதற்காகத்தான்.

குகையை மூடிவிட்டு வந்த விபரத்தை மற்ற அனைவரிடமும் சுக்ரீவன் கூறினான். மன்னர் இல்லாமல் நாடு இருக்கக் கூடாது என்று சுக்ரீவனை அனைவரும் சேர்ந்து மன்னனாக்கினார்கள்.

சிறிது காலம் கழித்து திடீரென்று ஒருநாள் வாலி அரச சபைக்கு வந்தான். எல்லோரும் ஆச்சரியப்பட்டனர். மகிழ்வுடன் வரவேற்றனர். அரசன் ஆசனத்தில் இருந்த சுக்ரீவனை நோக்கி "நீ இங்கு அரசனாகலாம் என்று தானோ குகையின் வாயிலைக் கற்களால் அடைத்து வந்தாய்" என்று கேட்டான்.

சுக்ரீவன் உடனே பயந்து "அண்ணா! நீண்ட நாட்கள் நீங்கள் இருவரும் சண்டை போட்டீர்கள். ஒரு நாள் 'ஐயோ' என்ற அலறல் கேட்டது. அதைத் தொடர்ந்து இரத்தம் பெருகி வெளியே வந்ததைக் கண்டு அஞ்சி தாங்களுக்கு ஏதேனும் ஆபத்தோ என்றுதான் முடிவு கட்டினேன். மேலும் அவுணன் வெளிவந்து நாட்டு மக்களைத்

துன்புறுத்தக் கூடாதே! என்ற நல்லெண்ணத்தில்தான் வாயிலை அடைத்தேன். நான் வந்த உடனே அரச பதவியை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. எல்லோரும் கட்டாய படித்தியதால்தான் அரசனானேன். தற்போது தாங்கள் வந்து விட்டதால் தாங்கள்தான் மன்னன்” என்று கூறி வாலியின் கால்களில் வீழ்ந்து வணங்கினான் சுகர்வன்.

ஆனாலும் வாலி இச்சம்பவங்களை நம்ப மறுத்தான். அமைச்சர்கள் எவ்வளவோ கூறியும் அவன் சுகர்வனை அடித்து விரட்டியதோடு அல்லாமல் அவனது மனைவி ருமை என்பவளையும் அபகரித்துக் கொண்டான் என்று அனுமன் கூறி முடித்தான்.

உடனே இராமன் சுகர்வனை நோக்கி, “கவலை கொள்ள வேண்டாம்! உன் மனைவியையும், நாட்டையும் மீட்டுத் தருவது என் கடமை” என்று கூறி உறுதியளித்து பலப்பல ஆறுதல்களை அளித்தான்.

பின்னர் ஒரு நாள் இராமனும், சுகர்வனும் அமர்ந்திருக்கும் போது, சுகர்வன் ஒரு அணிகலன்கள் கட்டிய மூட்டையைக் கொணர்ந்தான். அவன் இராமனை நோக்கி “சில நாட்களுக்கு முன் ஒரு நகை மூட்டை இங்கே வந்து விழுந்தது. இது தங்களின் தேவியின் உடையதாகக் கூட இருக்கலாம் என்று தோன்றுகின்றது. பாருங்கள்” என்றான்.

இராமன் சுகர்வன் கொணர்ந்த அந்த நகை மூட்டையை வாங்கிப் பிரித்துப் பார்த்தான். அவைகள் சீதையின் நகைகள்தாம் என்பதை உணர்ந்தான். இராமனின் கண்களில் நீர் பெருகுகின்றது. அவை சீதையின் நகைகள் தானா என்று உறுதி செய்வதற்காக இலக்குவனை அழைத்தான்.

மற்றுமொரு நாகரீகத்தின் உச்ச நிலையைப் பாருங்கள். இலக்குவன் வந்தான்.

“தம்பி இவை யெல்லாம் உனது அண்ணியின் நகைகள் தானா?” என்று இலக்குவனை நோக்கிக் கேட்டான் இராமன். “தெரியாது” என்றான் இலக்குவன்.

“இது சீதையின் தலைச்சட்டிதானே!” என்று கேட்டான் இராமன். “தெரியாது” என்றான் இலக்குவன்.

“இது சீதையின் ஒட்டியாணம் தானே” எனக் கேட்டான் இராமன். “தெரியாது” என்றான் இலக்குவன்.

இராமனுக்குக் கோபம் வந்து விட்டது. “என்ன இலக்குவா? நான் இங்கே வேதனையில் மூழ்கிக் கொண்டு இருக்கின்றேன். நீயோ ‘தெரியாது’ ‘தெரியாது’ என்று விளையாடிக் கொண்டு இருக்கின்றாயே!” என்றான் இராமன்.

உடனே இலக்குவன் அழுது கொண்டே “அண்ணா! நான் இதுவரை அண்ணியை நிமிர்ந்து பார்த்ததே கிடையாது. ஆனால் விழுந்து வணங்கும் போது பாதங்களைப் பார்த்து இருக்கின்றேன். எனவே அந்தப் பாதங்களில் உள்ள சலங்கைகள் இந்த நகைகளில் உள்ளது. எனவே இது நிச்சயம் அண்ணியினுடையதாகவே இருக்கும்” என்றான்.

இராமன் எழுந்து இலக்குவனைக் கட்டித் தழுவிக்கண்ணீர் சொரிந்தான். தம்பி என்றால் இவனல்லவோ தம்பி.

சுகரீவனுக்கு இராமன் வாலியைக் கொன்று விடுவான் என்ற நம்பிக்கை இருந்தாலும், ஓர் மூலையில் இராமனின் வீரத்தின் மீது சிறிது சந்தேகம் இருந்தது. அதனால் ஓர் நாள் இராமனைக் கானகத்தின் ஒரு பகுதிக்கு அழைத்துச் சென்றான். அங்கிருந்த மரங்களைக் காண்பித்து வாலி அம்பெய்தால் இதில் உள்ள பல மரங்களைத் துளைக்கும் என்றான்.

இராமன் சுகர்வனின் மனநிலையைப் புரிந்து கொண்டு வில்லில் நானேற்றி அம்பெய்தான். அந்த பாணம் ஏழு மரங்களைத் துளைத்து, திரும்பவும் இராமன் வசமே திரும்பியது. மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டான் சுகர்வன்.

மற்றொரு நாள் அந்த மலையில் நடந்து வரும் பொழுது ஒரு பெரிய எலும்புக் கூடு கிடப்பதைப் பார்த்து என்னவென்று இராமன் வினவினான். உடனே சுகர்வன் அதன் கதையைக் கூறினான்.

“முன்பு ஒரு காலத்தில் துந்துபி என்ற அசுரன் தேவலோகம் சென்று ஒவ்வொருவராகப் போருக்கு அழைத்தான். எல்லோரும் அஞ்சி என்னால் முடியாது என்று தட்டிக் கழித்தனர். திருமாலிடம் போனான். அவரும் நாம் இருவரும் சண்டை போட்டுக் கொள்ளக் கூடாது. எனவே நீ பூலோகத்தில் சென்று வாலி என்ற வலிமை மிக்க ஒருவனிடம் சண்டை போடலாம். அவன் ரிசயமுக மலை என்ற இடத்தில் இருக்கின்றான்” என்று கூறினார்.

துந்துபி என்ற அந்த அரக்கன் நேராக வாலியிடம் வந்து வாலியைச் சண்டைக்கு அழைத்தான். இருவரும் நீண்ட நாட்கள் போர் புரிந்தனர். கடைசியாக வாலி அந்த அரக்கனின் கால்களைப் பிடித்து, அடித்துக் கொன்று, அங்கிருந்து இந்த மலைக்குத் தூக்கிப் போட்டான். இங்கே அப்பொழுது மதங்க முனிவர் என்பவரின் ஆச்ரமம் இருந்தது. அவர் இந்த செய்கையைக் கண்டு, கோபம் கொண்டு, ‘இந்தப் பிணத்தைத் தூக்கி எறிந்தவன் யாராகிலும் இந்த இடத்திற்கு வந்தால் தலை வெடித்து விடும்’ என்று சாபமிட்டார்.

ஆகவேதான் வாலி இங்கு வருவதில்லை. நான் இங்கே ஒளிந்து கொள்ளவும் பாதுகாப்பாய் உள்ளது.

அந்தத் துந்துபி என்ற அரக்கனின் எலும்புதான் இது” என்றான்.

இராமன் தன் கால் கட்டை விரலால் அந்த எலும்புக் கூட்டைத் தூக்கி வீசினான். அது பல மைல்களைக் கடந்து சென்று வீழ்ந்தது. சுக்ரீவன் மீண்டும் ஆச்சரிய மடைந்தான்.

இராமன் வலிமையின் மேல், வீரத்தின் மேல் இருந்த சந்தேகம் நீங்கிவிட்டது. இனிமேல் வாலியை இராமன் வீழ்த்தி விடுவான் என்ற நம்பிக்கை பிறந்தது.

இராமனை நோக்கி, “வாலியை எப்போது கொல்லப் போகின்றீர்கள்” என்று சுக்ரீவன் கேட்டான். இராமன் தனது திட்டத்தைக் கூறினான். சுக்ரீவன் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்தான். வாலி! அவனை ஏன் இராமன் மறைந்திருந்து கொல்ல வேண்டும்? விளக்கமாகக் காண்போம். வாருங்கள்!

வாலி

உலகில் உள்ள மனிதர்களுக்குப் பொதுவாக மூவகை ஆசைகள் உண்டு. மண்ணாசை. பெண்ணாசை, பொன்னாசை என்பன அவை.

இதில் மண்ணாசையும், பொன்னாசையும் குறிப்பாய் மனிதர்களுக்கு மட்டுமே உண்டு. அடுக்கடுக்காய் மாடி வீடுகள் இருந்தாலும் அடுத்து எந்த நகரிலே “ப்ளாட்” (Flat) வாங்கலாம் என்று துடிக்கும் மனம். எவ்வளவு நகை இருந்தாலும் ஒரு புது டிசைனைக் கண்டால் அதையும் வாங்க மாட்டமா? என்ற ஆதங்கமே மிகுகின்றது.

ஒரு ரஷ்யக் கதை ஒன்று உண்டு. ஒரு மகாராஜா ஒரு போட்டி வைத்தாராம். யார் ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்திலிருந்து எவ்வளவு தூரம் ஓடுகின்றார்களோ, அவர்களுக்கு அவ்வளவு நிலம் சொந்தம் என்று. ஒரு மனிதன் ஓடினான். ஓடினான். ஓடிக்கொண்டே இருந்தான். திருப்தி ஏற்படவில்லை. இன்னும் ஓடினான். கடைசியில் மூச்சடைத்து இறந்தே போனான். அவனுக்கு அவன் ஓடி வந்த அளவிற்கு நிலம் அவசியமில்லாமல் போனது. காரணம் இப்போது இறந்து கிடக்கும் அவனுக்கு ஆறடி நிலமே போதுமல்லவா.

இந்த மண்ணாசையும், பொன்னாசையும் விடக் கொடூரமானது பெண்ணாசை. இது மனிதர்களை மட்டுமல்லாது உலகில் உள்ள எல்லா ஜீவராசிகளையும் ஆட்டிப் படைப்பது. வாலியும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல.

இராமன் சொல்படி சக்ரீவன் வாலியின் அரண்மனை முன்னால் நின்று, வாலியைச் சண்டைக்கு அழைத்தான். வாலிக்கு ஆச்சரியமாகப் பட்டது. இருப்பினும் வாலிக்குப் போர் புரிவதென்றால் மிகவும் பிடிக்கும். எனவே சக்ரீவனுடன் சண்டைக்குக் கிளம்பினான். அவன் எழுந்தவுடன் அந்த மலையே நடுங்கியது. போர் உடைகள் தரித்தான். அப்போது அவன் மனைவி தாரை அங்கு வந்தாள்.

வாலி சண்டைக்குப் புறப்படுவதை அறிந்தாள். பெண்கள் எப்போதுமே ஆழ்ந்து சிந்திக்கும் மதி நலம் வாய்ந்தவர்கள். எந்த ஒரு ரகசியமும் அவர்களுக்குத் தெரியாமல் இருக்கவே முடியாது.

எனவே தாரை கூறினாள், “மன்னா! இத்துனை நாட்கள் தங்களின் பெயரைக் கேட்டாலே பயந்து ஓடிய உங்கள் தம்பி, இப்போது வலிய வந்து உங்களைச் சண்டைக்கு அழைக்கின்றான் என்றால் அவனுக்குப் பின்னால் ஏதோ ஒரு பலம் இருக்க வேண்டுமல்லவா? மேலும் தசரதச் சக்கரவர்த்தி மகன் இராமன் உங்களின் தம்பிக்கு துணையாய் வந்துள்ளதாக அறிந்தேன். ஆகவே தாங்கள் யோசித்துச் செய்வதே மேல்” என்றாள்.

வாலி பயங்கரமாகச் சிரித்தான். “பேதையே! சக்ரவர்த்தி மகனாவது ஒரு குரங்குடன் நட்புக் கொள்வதாவது. மேலும் அவன் இது போன்ற சில்லரைப் பிரச்சனைகளில் எல்லாம் தலையிடமாட்டான். எனவே நீ உன் வேலையைக் கவனி” என்று சொல்லி விட்டு போருக்குப் புறப்பட்டான்.

தாரை உண்மை நிலையை எவ்வளவோ உரைத்தும் கூட அவனின் விதி அவனை வலிய அழைத்துச் சென்றது.

சக்ரீவனுக்கும், வாலிக்கும் பயங்கரமாக சண்டை நடந்தது. இராமன் மறைந்து நின்று பார்த்தான். போர்

புரியும் போது யார் வாலி? யார் சுகர்வன் என்றே புரியவில்லை. அந்த அளவிற்கு இருவரும் உருவ ஒற்றுமை உடையவர்களாக இருந்தனர். ஆகவே வாலி என்று நினைத்து அம்பெய்ய, அது சுகர்வன் மீது பட்டுவிட்டால்? எனவே சும்மா இருந்து விட்டான் இராமன்.

வாலி, சுகர்வனை அடி அடியென அடித்து, உதைத்து அனுப்பி விட்டான். சுகர்வன் ஓடி வந்து இராமன் கால்களில் வீழ்ந்தான். “இப்படிக்காப்பாற்றுகிறேன் என்று சொல்லிக் கைவிட்டு விட்டீர்களே” என்று கூறி அழுதான்.

உடனே இராமன் “சுகர்வா! இருவரில் யார் வாலி, யார் சுகர்வன் என்றே தெரியவில்லை எனவேதான் சும்மா இருந்து விட்டேன்” என்றான். மேலும் இலக்குவனை நோக்கி “தம்பி, அந்தக் கொடியை மாலை யாக்கி சுகர்வன் கழுத்தில் போடு” என்றான் இராமன் அங்கு படர்ந்திருந்த கொடியைக் காட்டி. சுகர்வன் கழுத்தில் மாலையைப் போட்டவுடன் “இப்போது நீ போருக்குச் செல்லலாம்” என்றான் இராமன்.

சுகர்வன் பயந்து அழுது “ஐயய்யோ? என்னால் மறுபடியும் அடி வாங்க முடியாது. மறுபடியும் எழ முடியாதபடி வாலி அடித்து உடம்பைக் கிழித்து விட்டான்! எனவே தயவு செய்து தாங்கள் இம்முறையும் சும்மா இருந்து விடாதீர்கள். அப்பறம்...” என்று கூறினான். இராமன் அவனைத் தேற்றிப் போருக்கு அனுப்பினான்.

மீண்டும் சுகர்வன் வாலியைச் சண்டைக்கு அழைத்தான். வாலிக்கும் சுகர்வனுக்கும் கடுமையாக யுத்தம் நடந்தது. தக்க தருணம் பார்த்து இராமன் வாலிமேல் அம்பெய்தான், மறைந்திருந்து. வாழைப்பழத்தினுள் ஊசி நுழைவது போல் இராம பாணம் வாலியின் உடம்

பிற்குள் நுழைந்தது. வாலியின் உடல் வாழைப்பழம் போல் இல்லை. வலிமை தான்.

ஆனால் இராம பாணத்தைப் பொறுத்தவரையில் வாலியின் வலிமையான மேனியே இராம பாணத்திற்கு வாழைப்பழம் போல் தான் இருந்ததாம். மயக்கமுற்று வாலி கீழே விழுந்தான்.

பின் ஒருவாறாகத் தெளிந்து அம்பைப் பிடுங்கிப் பார்த்தான். மூன்று உலகங்களுக்கும் மூல மந்திரத்தை, இம்மைக்கும், எழுமை நோய்க்கும் மருந்தாக விளங்கக் கூடிய “ராம” என்னும் செம்மையான நாமத்தைக் கண்டான். மறைவிலிருந்து ராமன் வெளியே வந்தான்.

வாலி இராமனைப் பார்த்தான். அம்பையும் நோக்கினான். பின்னர் கடுமையாகப் பேச ஆரம்பித்து விட்டான். “என் மனைவி தாரை சொன்ன போது கூட உன்னை நான் நல்லவன் என்றே கூறினேன். ஆனால் அந்த சொல்லை இப்போது உன் வில்லால் பொய்யாக்கி விட்டாயே!” என்றான். மேலும் “வாய்மையும், மரபும் காத்து இன்னுயிர் துறந்த வள்ளல் தசரதன் வயிற்றில் தோன்றினாயே” என்று கூறுகின்றான். அதன் அர்த்தம் என்ன?

வாலி தசரதனின் இறப்பிற்கு அழகாகக் காரணம் கூறுகின்றான். தசரதன் தன் திட்டப்படி இராமனுக்கு முடிசூட்டி இருந்தால், தவம் மேற்கொண்டு கானகம் சென்றிருப்பான். எனவே புத்திர சோகத்தால் இறந்தான் என்பதும் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது. ஏனெனில் அப்போதும் இருவரும் பிரிந்திருப்பார்கள் தானே! மேலும் கைகேயியின் திட்டப்படி தசரதன் பரதனுக்கு முடிசூட்டுகின்றான் என்றால், மூத்தவனை விட்டு விட்டு இளையவனுக்கு முடிசூட்டியதால் மரபைத் துறந்தவனாக ஆகியிருப்பான்.

ஆனால் கைகேயியின் வரத்தின்படி பரதனுக்கு நாட்டைக் கொடுக்காவிட்டால் வாய்மை அழியும். எனவே வாய்மையையும் காத்து, மரபையும் காத்து தனது இன்னுயிர் துறந்தான் தசரதன் என்றான் வாலி.

அடுத்து “நாட்டைக் கொடுத்தாலும் எனக்கு வேண்டாம் என்று கூறிய தூயவன் பரதனுக்கு மூத்தவனாகத் தோன்றினாயே! நீ செய்தது எந்த வகையில் நியாயம்” என்று கேட்டான்.

இராமன் அமைதியாக “வாலியே! குற்றமே செய்யாத தம்பியை அடித்து விரட்டினாயே! அது எந்த வகையில் நியாயம்? மேலும் தம்பி மனைவியை மகளாகப் பாவிக்காமல் கவர்ந்து கொண்டாயே? அதுவும் நீதியோ?” எனக் கேட்டான்.

அதற்கு வாலி “நாங்கள் மனிதர்கள் அல்லர். மனிதர்களுக்குத்தான் சட்டதிட்டமெல்லாம். நாங்கள் விலங்குக் கூட்டம். எங்களுக்குள் ஆயிரம் இருக்கும். அதில் நீ தலையிடலாமா?” என்று கேட்டான்.

உடனே இராமன் “மனிதன், விலங்குகள் எல்லாம் அவரவர்களின் அறிவைப் பொறுத்தது தான்! நீ ஆயிரம் ஆயிரம் நீதிகள், சட்டங்கள் பேசுகின்றாய்! இவையெல்லாம் ஒரு விலங்கு பேச முடியுமா? ஆகவே நீ ஒரு விலங்கு என்று, நீ கூறினாலும் அதை உலகம் ஏற்காது. ஆதலால் உன் மேல் அம்பெய்ததில் தவறில்லை” என்றான்.

வால்மீகி கூட ஒரு மன்னன் விலங்குகளை வேட்டையாட உரிமை உண்டு. ஆகவே தான் உன்னை மறைந்து கொன்றேன் என்று சொல்வதாகக் கூறுகின்றார்.

ஆனால் கம்பரோ வாலியின் மறைவிற்கு முழுக் காரணம் கூறுகின்றார். இராமன் தனது கண்களாலேயே அதை வாலிக்கு உணர்த்துகின்றான்.

இராவணன் தேவலோகம் சென்று அனைவரையும் அடித்துத் துன்புறுத்தினான். அப்போது பிரமன், இந்திரன், தேவர்கள் எல்லோரும் சென்று திருமாலிடம் முறையிட்டார்கள். உடனே திருமாலும் “இராம அவதாரம் எடுத்து இராவணனை அழிக்கின்றேன்” என்று கூறினார். அப்போது ஒவ்வொருவரும் இராம அவதாரத்தின் போது தாங்களும் பங்கு கொண்டு இராவணனை அழிக்க உதவுவதாகக் கூறினர். இந்திரனும் வாலியாகப் பிறந்து திருமாலுக்கு மிகவும் உதவியாக இருப்பேன் என்று சொன்னான்.

இராமன் இப்போது தேவந்திரனுக்கும், தேவர்களுக்கும் உதவுவதற்காக வந்து இருக்கின்றான். ஆனால் தேவந்திரனோ (வாலியாக இருப்பவன்) யாரை அழிக்க வேண்டும் என்று வந்தார்களோ, அவனுடனேயே அக்னி சாட்சியாக நட்புக் கொண்டான். மேலும் எங்கே சென்றாலும் இந்த இந்திரனுக்கு மாற்றான் மனைவியைப் பார்ப்பதே வேலையாய் இருக்கின்றது. அகலிகையுடன் செய்த தவறுக்கு, அகலிகைக்கே இப்போதுதான் சாப விமோசனம் கிடைத்துள்ளது. இப்போது வாலியாக இருக்கும்போதும் தம்பி மனைவியைக் கவர்ந்திருக்கின்றான். இவனுக்கு இதே வேலையாய் இருக்கின்றது.

எனவே இவன் இராவண சம்ஹாரத்திற்கு உதவ மாட்டான் என்றே இராமன் மறைந்திருந்து கொன்றான். ஒரு சின்ன உதாரணம்.

நாடக ஆசிரியர் ஒருவர் ஒரு ஆணைத் தேர்ந்தெடுத்துப் பெண் வேடம் போட்டுவிட்டு, மேடையில் நடிக்கச் சொன்னார். அவன் பெண் வேடம் போட்டிருப்பதை மறந்து, மேடையில் சென்று மாறாக நடித்து வசனம் பேசினான்.

உடனே நாடக ஆசிரியர் மேடையில் எல்லோர் முன்னாலும் சென்று “நீ ஆண். உனக்குப் பெண் வேடம் போட்டிருக்கின்றது. இப்படி மாறாக நடிக்கின்றாயே” என்று கூறமுடியாதல்லவா? அவர் என்ன செய்வார்? திரைமறைவில் இருந்து உள்ளே அவனை இழுத்து விடுவார். அதுபோல்தான்.

இங்கேயும் இராமன் வாலியிடம் சென்று “நீ இந்திரன். நான் திருமால்! நாம் இராவண சம்ஹாரத்திற்கு காக வந்திருக்கின்றோம்” எனக் கூறமுடியாதல்லவா? ஆகவே இராமன் வாலியை மறைந்திருந்து கொன்றான்.

வாலி இராமனின் பார்வையிலிருந்து மேற்கூறிய இவ்வளவு உண்மைகளையும் உணர்ந்தான். இவ்வளவு நேரம் இராமனைத் திட்டிக் கொண்டிருந்தவன் இப்போது துதிக்க ஆரம்பித்தான். தன் மகன் அங்கதனை அருகில் அழைத்தான். இராமனைக் காட்டி, “கால் தரையில் படுப்படியாக நிற்கின்ற தெய்வம் இவர். உலகெலாம் காக்கும் மெய்ப்பொருள் கையில் வில் ஏந்தி இங்கே அநீதியை அழிப்பதற்கென வந்திருக்கின்றார். அவரை நீ வணங்கு” என்றான் வாலி. அங்கதனும் வணங்கினான்.

சுகரீவன் அழுதுகொண்டே நின்றான். அதுதானே பாசம். என்னதான் தானே அடிக்கச் சொல்லி இருந்தாலும் ரத்த பாசம் விடாதல்லவா? மேலும் வாலி இராமனை நோக்கி ஒரு வரம் வேண்டுகின்றான். “என் தம்பி சுகரீவனும் என்னைப்போல் தான். அவன் பொறுக்கவே முடியாத தவறு செய்து விட்டாலும், அவன் மேல் தயவு செய்து இந்த அம்பை விட்டுவிடாதே!” என்று அழுதவாறு மனம் திருந்திய வாலி கேட்டான். இராமன் வரமளித்து அருளினான்.

முதலில் இராமனைத் திட்டி குரங்கு வாலியாக இருந்தவன், சற்று முன்னேறி, தர்க்கம் செய்து, மனித

வாலியாக மாறுகின்றான். பின்னர் உண்மையை உணர்ந்து இராமனை வாழ்த்தி தெய்வ வாலியாக மாறி மேலுலகம் சென்றான்.

வாலி இறந்த செய்தி கேட்டு அவன் மனைவி தாரை அமுதவாறே ஓடி வந்தாள். அவளின் புலம்பல் முழுவதும் தத்துவம் வாய்ந்ததாக உள்ளது. இறந்த வாலியின் உடலைத் தூக்கித் தன் மடியில் கிடத்திக் கொண்டு புலம்பினாள்.

“தினமும் மூன்று நேரம் சிவபூஜை செய்யும் தாங்கள் எவ்வாறு சும்மா இருக்கின்றீர்கள். உங்களால் எப்படி முடிகின்றது. மேலும், நீங்கள் ‘என்னுயிர் நீ என்னுயிர் நான்’ என்று அடிக்கடி கூறுவீர்களே! நீங்கள் இறந்த பின்னாலும் நான் உயிரோடு இருக்கின்றேனே! எப்படி இது? அப்படியானால் நீங்கள் சொன்னது பொய்யா? பாற்கடலைக் கடைந்து தேவர்களுக்கு அமுதம் கிடைக்க உதவியாய் இருந்தீர்களே! அதை மறந்து நன்றி கெட்டு உங்கள் உயிரைக் கவர்ந்து சென்று விட்டனரே! இல்லை! இல்லை. நீங்கள் ஆட்சி செய்த விதத்தைக் கண்டு தேவருலகிற்கு விருந்துக்கு அழைத்துக் கொண்டார்களோ?” என்று பலவாறு புலம்பினாள். பின்னர் அங்கதனைக் கொண்டு வாலியின் இறுதிக் கடன்களை முடித்தனர்.

பின்னர் இலக்குவனைக் கொண்டு சுக்ரீவனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்து வைத்தான் இராமன். மேலும் அவனுக்கு ஆட்சி செய்யும் விதி முறைகளை உபதேசம் செய்தான். அங்கதனை இளவரசனாக்கினார்கள்.

பின்னர் இராமன் சுக்ரீவனை நோக்கி, “நீ சிறப்பாக ஆட்சி செய்து எல்லா இன்பங்களையும் பெறுவாயாக! நானும் இலக்குவனும் அருகில் உள்ள மலையில் தங்கி இருக்கின்றோம். சிறிது காலம் கழித்து உன் சேனைகளுடன் வருவாயாக” என்று கூறி விட்டு அருகில் உள்ள மலையில் சென்று தங்கினார்கள்.

ஆட்சி கிடைத்தது. சுக்ரீவனும் தனது நிலை மறந்து அறத்திற்கு புறம்பாக நடக்க ஆரம்பித்தான். குடியிலே மூழ்கி, கொடுத்த வாக்கைக் காற்றிலே பறக்க விட்டான். இராமனும், இலக்குவனும் காத்துக்கொண்டே இருந்தனர் சுக்ரீவனும் படைகளுடன் வருவான் என்று.

சீதையின் பிரிவு இராமனை மிகவும் பாதித்தது. இராமனுக்கே கோபம் வந்தது. இலக்குவனைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டுமா என்ன? இலக்குவனை விட்டுப் பார்த்து வரச் சொன்னான். கோபம் கொண்ட கண்களுடன் இலக்குவன் சுக்ரீவனின் அரண்மனை நோக்கிப் போனான். அவன் இருக்கும் நிலையில் அவன் முன்னால் யார் சென்று எதைச் சொன்னாலும் இலக்குவனின் கோபம் தணியாது என்று உணர்ந்தான் மதியூக மந்திரி அனுமன்.

வெள்ளைப் புடவை உடுத்திய வாலியின் மனைவி தாரையை இலக்குவன் முன்னால் நிறுத்தினான் அனுமன். தாரையைக் கண்டவுடன் தன் தாய்மார்களும் இப்படித் தானே இருப்பார்கள் என்று மனம் கலங்கினான் இலக்குவன். சூழ்நிலையைச் சமாளித்த அனுமனும் சுக்ரீவனை எழுப்பி நிலையைக் கூறி இராமனிடம் மன்னிப்புக் கேட்கச் சொன்னான்.

சுக்ரீவன் தெளிவடைந்து இராமனிடம் ஓடி வந்து, அவன் கால்களில் வீழ்ந்து மன்னிப்புக் கேட்டான். இராமன் கோபத்தை மறந்து மன்னித்தான். சீதையைத் தேடுவதற்கான வானரப் படையைக் காட்டினான் சுக்ரீவன். மலையெங்கும் வானர வெள்ளம். அதைப் பார்த்தவுடன் இராமன் மனதில் ஒரு புதுத் தெம்பு பிறந்தது. தொடர்ந்து நல்ல செய்திகளும் பிறந்தன சொல்லின் செல்வனால்!

அனுமன்

அனுமன், வாயுவின் மைந்தன். இராமனுக்கும், சீதைக்கும் உயிர் கொடுத்தவன். இன்னும் சொல்லப் போனால் ஏன் இராமகாதைக்கே உயிர் கொடுத்தவன். தொண்டு செய்து உயர் பதவிக்கு வந்தாலும் அடியார், இராமபக்தன் என்று சொல்வதிலேயே பெருமை கொண்டவன்.

மலையின் மேல் இருந்த கோடிக்கணக்கான வானரசேனையைப் பார்த்தவுடன், இராமனுக்கு உயிர் வந்தது போல் இருந்தது. நான்கு திசைகளிலும் சீதையைத் தேடிச் செல்ல வானர வீரர்கள் தயார் படுத்தப்பட்டனர்.

தென் திசையில் சீதை இருக்கலாம் என்பதால், சிறந்தவர்களாகத் தேர்ந்தெடுத்து தென் திசைக்கு அனுப்ப எண்ணினான் இராமன். அனுமனை அழைத்தான், அனுமன் நிச்சயம் சீதையைக் கண்டு பிடித்து விடுவான் என்ற நம்பிக்கையில். நம்பிக்கை தானே வாழ்க்கை. மேலும் இவன் இதனைச் செய்வான் என்று ஆராய்ந்து அந்தச் செயலை அவனிடம் ஒப்புவித்தால் நிச்சயம் வெற்றிதான்.

அனுமனிடம் சீதையைப் பற்றிய அடையாளங்களைச் சொன்னான் இராமன். மேலும் செய்திகளைக் குறிப்பிடும் போது முன்பு முனிவருடனும், தம்பியுடனும் போகும் பொழுது மாடத்திலிருந்து சீதை பார்த்ததையும், தான் பார்த்ததையும் அடையாளமாகக் கூறினான் இராமன்.

பின்பு அனுமனிடம் கணையாழி ஒன்றைக் கொடுத்து, சீதையிடம் கொடுக்கும்படி சொன்னான். அடையாளங்களைப் பெற்றுக் கொண்ட அனுமன் இராமனிடமும் சுகரீவனிடமும் விடை பெற்றான். சுகரீவன் விடை கொடுக்கும் போது தென் திசையிலுள்ள இடங்களை எல்லாம் சொல்லி அனுப்பினான்.

குறிப்பாக இரண்டு இடங்களை மட்டும் தூரத்திலிருந்தே வணங்க சொன்னான் சுகரீவன். ஒன்று திருவேங்கடம் என்னும் திருப்பதி மலை. கடம் என்றால் பாவம். தன்பால் வரும் ஆன்மாக்களின் பாவங்களை வேகச் செய்வதால் திருவேங்கடம் எனப் பெயர் பெற்றது. அங்கு நீங்கள் சென்றால் உங்கள் பாவங்கள் தொலைந்து நற்கதி அடைந்து விடுவீர்கள். அப்புறம் சீதையைத் தேடுவது கெட்டு விடும்.

இரண்டாவதாக உள்ள இடம். அகத்தியர் தமிழ் வளர்த்த இடம். அங்கும் நீங்கள் சென்றால் தமிழ் கற்று அங்கேயே இருந்து விடுவீர்கள். எனவே அவ்விரண்டு இடங்களையும் தூரத்திலிருந்தே தரிசனம் செய்யுங்கள் எனக் கூறி விடை கொடுத்தான்.

அங்கதன், அனுமன், ஜாம்பவான் முதலிய வீரர்கள் பெரும் சேனையுடன் தென்திசைநோக்கிப் புறப்பட்டனர். பல மலைகளைத் தாண்டிச் சென்றனர்.

பின்னர் ஓர் இடத்தில் அனுமன் சேனைகளை இரண்டாகிப் பிரித்து ஒரு பகுதியை மகேந்திர மலையில் வந்து சந்திக்கச் சொன்னான். அனுமன் முதலானோர் பாலை வனப் பகுதியெல்லாம் கடந்து சென்றனர். அப்போது மேலும் பாலைவனத்தில் தொடர முடியாததால் இருள் சூழ்ந்த ஒரு குறுக்கு வழியில் சென்றனர். உள்ளே செல்ல செல்ல யாரும் பார்க்க முடியாத அளவிற்கு இருளான படியால் அனுமன் தன் வாலை நீளமானதாகச் செய்து

ஒவ்வொருவராகப் பிடித்து வரும்படி கூறினாள். திடீரென இருள் நீங்கி பேரொளி தோன்றியது.

வானர சேனை அனைத்தும் திகைத்தது. அங்கே ஒரு பெண் அமர்ந்து தவம் செய்து கொண்டிருந்தாள். அவளைப் பார்த்தவுடன் சீதையாய் இருக்குமோ எனச் சில வானரங்கள் சந்தேகப்பட்டன. உடனே, அனுமன் சீதையைப் பற்றிய அடையாளங்களை மனதில் ஓடவிட்டு, அந்தப் பெண்ணையும் பார்த்தான். சீதை இல்லை இவள் என்று முடிவு செய்து அருகில் சென்றான்.

“யாரம்மா நீ” என்று கேட்டான் அனுமன். அதற்கு அவள், வானர வீரர்களை நோக்கி “நீங்கள் யார்?” எனக் கேட்டாள்.

உடனே அனுமன் “நாங்கள் இராமபிரானின் பத்தினி சீதா தேவியைத் தேடிச் செல்கிறோம். நீ யார்?” என்றான் திரும்பவும்.

அதற்கு அவள் “என் பெயர் சுயம்பிரபை. தேவ தச்சன் மயனின் ஆற்றலுக்குப் பரிசாக, பிரமன் இந்த ஒளி நிறைந்த உலகை மயனுக்கு அளித்தான். அப்போது மயன் தேவலோக அரம்பையருள் ஒருத்தியை விரும்பினான். நான் அவளை யாருக்கும் தெரியாமல் மயனிடம் சேர்த்தேன். இந்திரன் ஒருநாள் இங்கு வந்தான். அரம்பையருள் ஒருத்தி இங்கே இருப்பதைக் கண்டு விபரம் கேட்டான். அதற்கு மயன் எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது. எல்லாம் இவளின் வேலைதான் என்று கூறி விட்டான். அவர்களை வானுலகிற்கு அனுப்பிவிட்டு என்னை இங்கேயே இருக்குமாறு சபித்து விட்டான் இந்திரன். நான் உடனே பயந்து நற்கதி அடைய வழி கேட்டேன். அதற்கு இந்திரனும் “சீதா தேவியைத் தேடி வானர வீரர்கள் வருவார்கள். அவர்களை நீ சந்திக்கும் போதுதான் நற்கதி அடைவாய்” என்று கூறிவிட்டான் என்றான்.

மேலும் அவள் “உலகில் உதவி செய்பவர்கள் யார் என்று அறிந்து, நல்லவர்களுக்கே உதவ வேண்டும். இல்லையெனில் இப்படி மயன் போன்றவர்களுக்கு உதவினால் என்னைப்போல் மாட்டிக்கொள்ள வேண்டியது தான்” என்று கூறிவிட்டு மேலுலகம் சென்றாள்.

மீதம் இருக்கின்ற இருள் பகுதியைக் கடக்க வழியின்றித் திகைத்தனர். அப்போது அனுமன் அந்த இருள் பகுதியை தன் வலிமையால் பெயர்த்தெடுத்து கடலில் எறிந்தான். இப்போதும் பிலத்திவு என்று ஒன்று இருப்பதாக ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறுகின்றனர். தொடர்ந்தார் தேடுவதற்கு. இருசாராரும் மகேந்திரமலையில் கூடினர். சீதையைப் பல இடங்களிலும் தேடியும் கிடைக்கவில்லை. கடற்கரைப் பகுதி வரை வந்து விட்டோம்! என்ன செய்வது என்று புரியவில்லை என்றனர்.

அப்போது அங்கதன் சொன்னான் “நாம் சீதை கிடைக்கவில்லை என்ற செய்தியை போய் திரும்பச் சொல்வதை விட இங்கேயே இறந்து விடுவது மேலானது” என்றான்.

உடனே அனுமன் “அது கோழைத்தனம். தேவியைத் தேடி அதில் ஏதேனும் ஆபத்து வந்து இறந்தாலும் பரவாயில்லை. அல்லது ஜடாயு போலே அரக்கனை எதிர்த்து வீரமரணம் அடைந்தாலும் பரவாயில்லை” என்றான்.

இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடன் ஒரு பெரிய உருவம் ஒன்று மலையினின்று இறங்கி வந்தது. அதைக் கண்டதும் சில வானர வீரர்கள் அஞ்சி ஓடினர். சில தைரியம் மிக்கவர்கள் அருகே சென்று வேடிக்கை பார்த்தனர். அனுமனும் அருகே சென்று ‘நீங்கள் யார்?’ என்று கேட்டான்.

130 □ நடையின் நின்றுயர் நாயகன்

அந்த உருவம் கூறியது. “என் பெயர் சம்பாதி. நான் ஒரு கழகரசன். நீங்கள் பேசும் போது ஏதோ சடாயு என்ற சொல் கேட்டதே! அவரை உங்களுக்குத் தெரியுமா? அவருக்கு என்ன ஆயிற்று?” என்றது அந்தக் கழகரசன்.

அதற்கு அனுமனும் “நாங்கள் வானர :வீரர்கள். இராமபிரானின் தேவியாகிய சீதையைத் தேடி வந்தோம். நிலப்பரப்பு முழுவதும் தேடி விட்டோம். இனிமேல் கடல்தான் உள்ளது. மேலும் சடாயு என்ற வீரர் தேவியை ஒரு அரக்கனிடம் இருந்து காத்தற் பொருட்டு இன்னுயிர் நீத்தார். அவரின் பெருமையைத்தான் கூறினேன்” என்றான்.

“ஆ!... என் சகோதரன் தான் சடாயு. அவன் இறந்து விட்டானா?” என்று அதிர்ச்சி அடைந்தது சம்பாதி.

சிறிது நேரம் கழித்து சற்றுத் தெளிந்து “ஒரு நல்ல வீரச் செயலுக்காக மரணம் அடைந்ததை எண்ணி ஆறுதல் அடைகிறேன். நீங்கள் வானர வீரர்களா?” என்ற ஆச்சரியத்துடன் ஏதோ ஒரு எதிர்பார்ப்புக் கலந்த குரலில் கேட்டது.

அனுமனும் “ஏன்? என்ன விஷயம்?” என்றான்.

அதற்கு சம்பாதிக்க கழகரசன் பதில் கூறினான். “நானும் சடாயுவும் சூரியனின் தேரோட்டி அருணன் என்பவரின் மைந்தர்கள். ஒரு முறை என் தம்பி சூரியனை அருகில் சந்திக்க வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டான். அப்போது அவனை அருகில் அழைத்துச் சென்ற போது வெப்பம் தாளாமையாகத் துடித்தான். என் இரண்டு சிறகுகளையும் அவனுக்கு நிழல் தரும் பொருட்டு மறைத்தேன். ஆதலால் என் சிறகுகள் எரிந்து இந்த மலையில் வந்து வீழ்ந்து விட்டேன்.

ஒரு முறை இவ்வழியே சென்ற முனிவர் ஒருவர் எனக்கு ஆறுதல் கூறி, சீதா தேவியைத் தேடி வரும் வானர வீரர்கள் “இராம” நாமம் சொன்னால் சிறகுகள் மீண்டும் முளைக்கும் என்றார். ஆகவே நீங்கள் அனைவரும் எனக்காக தயவு செய்து இராம நாமம் சொல்லுங்கள்” என்றார்.

அனைத்து வானர வீரர்களும் ஆச்சரியத்தால் மெய்சிலிர்த்தன. இராம நாமத்திற்கு அவ்வளவு மகிமையா? உடனே எல்லோரும் இராம நாமத்தை இராகத்துடன் பலமுறை போற்றித் துதித்தனர். சம்பாதிக்க முகரசனின் சிறகுகள் முளைத்தன. அனவரும் இராமநாம மகிமையை எண்ணி கண்ணீர் சொரிந்தவாறே கை கூப்பி நின்றனர்.

சமீப காலத்தில் இசையால் மனிதனின் நோய்களைத் தீர்க்க முடியும் என்று கண்டு பிடித்திருக்கின்றார்கள். மேலும் இளம்பிள்ளை வாதத்தால் பாதிக்கப்பட்ட கால்களைக் கூட சரி செய்ய முடியும் என ஆராய்ச்சிகள் மூலம் நிரூபித்து உள்ளனர்.

மனிதனுக்கு மன அமைதியை வழங்க வல்லது இசை. அப்படிப்பட்ட இசையுடன் கலந்த இராமநாம மகிமையால் சிறகுகள் முளைத்ததில் என்ன ஆச்சரியம்!

நன்றிப் பெருக்கால் நனைந்த கண்களுடன் சம்பாதிக்க முகரசன் அனுமனை நோக்கி “சில காலங்களுக்கு முன்னர் அரக்கன் ஒரு பெண்ணை இந்தக் கடல் வழியாகத் தன் விமானத்தில் தூக்கிச் சென்றதைப் பார்த்தேன். நீங்கள் கூறும் செய்திகளையும் வைத்துப் பார்க்கும் போது அது இராவணனாகத்தான் இருக்கும் என்று நினைக்கின்றேன். அவ்வாறாகில் கடல் தாண்டி அவன் வசிக்கும் இலங்கை சென்றால் தான் சீதையை தேட முடியும். எனவே, யாரேனும் திறமை உள்ள ஒருவர் இலங்கைக்குச் சென்று தேவியைத் தேடுங்கள். உங்களின் முயற்சிக்கு என்

வாழ்த்துக்கள்! மிகவும் நன்றி தங்களின் உதவிக்கு! நான் வருகிறேன்'' என்று விடை பெற்றுச் சென்றார்.

இந்தச் செய்தி கேட்டு வானர வீரர்கள் இலங்கைக்குச் செல்வது பற்றி பலவிதமாக ஆலோசனைகள் நடத்தினார்கள். யார் இலங்கைக்குச் செல்வது? ஒருவன் சொன்னான். நான் ஒரே பாய்ச்சலில் இலங்கை சென்று விடுவேன்! ஆனால் திரும்பி வர முடியாது! என்றான். ஒருவன் பாதி தாண்டுவேன்! என்றான்.

அனுமன் மட்டும் ஓரிடத்தில் அமைதியாக இருந்து யோசித்தான். திறமை உள்ளவர்கள் என்றுமே சத்தம் போட மாட்டார்கள். திறமை இல்லாதவர்கள் தான்கத்தி, ஆரவாரம் கொண்டு இருப்பர். வேகாத மாவு தானே சப்தம் ஏற்படுத்துகின்றது.

கடைசியில் வானர வீரர்கள் அனைவரும் சேர்ந்து அனுமன் ஒருவனால்தான் முடியும் என்ற தீர்மானத்திற்கு வந்தனர். எல்லோரும் அனுமனிடம் சென்று “அனுமனே! உம்மால் ஒருவரால் தான் முடியும் இலங்கை சென்று திரும்ப! நீர்தான் அதற்கேற்ற வலிமை பெற்றவர்” என்றனர்.

அனுமனும் மிக்க மகிழ்ந்தான். தம்மைப் பற்றிப் புகழ்வதைக் கேட்டு அல்ல! சீதாதேவியைத் தேடும் வாய்ப்பு தனக்குக் கிடைத்திருப்பதை எண்ணி!

எல்லோரும் சேர்ந்து இராம நாமத்தைக் கூறினர். அனுமன் பேருருக் கொண்டான். ஒரு மலை மேல் நின்று அனுமன் பார்த்தான். இலங்கை தெரிந்தது. ஒரே பாய்ச்சல் பாய்ந்து கடலின் மேல் பறக்க ஆரம்பித்தான் இராம நாமத்தை ஜபித்தவாறே!

அனுமன் கடலில் பறந்து கொண்டிருக்கும் போது திடீரென்று ஒரு மலை பாதையில் தோன்றியது. அது

அனுமனை நோக்கி “வீரனே! என் பெயர் மைநாக மலை. என்னிடம் நீ சிறிது ஓய்வுஎடுத்துச் செல்லலாம்” என்றது.

அனுமன் மறுத்து விட்டான். எடுத்த காரியத்திலேயே குறிக்கோளாய் உள்ள எவரும் தன் உணவைத் தேட மாட்டார்கள். தூக்கத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்க மாட்டார்கள். வேறு சுகங்களைப் பற்றி எண்ண மாட்டார்கள். அனுமனும் தானே!

சிறிது தூரம் கழித்து சுரசை என்ற அரக்கி தோன்றினாள். அவள் அனுமனை நோக்கி “எனக்கு நிரம்பப் பசிக்கிறது. ஆகவே உன்னை உண்ணப் போகிறேன்” என்று வாயைப் பிளந்து நின்றாள். அனுமனும் சிரித்தவாறே சிறிய உருவம் கொண்டு உள்ளே சென்று பேருருக் கொண்டான். அரக்கியின் உடல் இரண்டாகக் கிழிந்தது. அனுமன் மீண்டான். பறந்தான்.

அடுத்து அங்காரதாரை என்ற அரக்கி. அவள் கடலில் இருப்பாள். யாரேனும் கடலின் மேல் போகும் போது அவர்களின் நிழல் பட்டால் உடனே பிடித்துச் சாப்பிட்டு விடுவாள். அனுமனின் நிழல் விழுந்ததும் அனுமனைப் பிடித்து இழுத்தாள். அனுமன் அவளுடன் போரிட்டு அவளைக் கொன்றான். இராம நாமத்தை ஜெபித்துக் கொண்டே இலங்கையை நோக்கிப் பறந்தான்.

எந்த ஒரு காரியத்தை மேற்கொண்டாலும் அதற்குத் தடைகள் இல்லாமல் இராது. தடைகளை உறுதியான மன பலத்துடனும், தெய்வ நம்பிக்கையுடனும் தகர்த்து எறிந்தால் நிச்சயம் வெற்றிப் பாதையின் வாசல் திறக்கும் என்பதற்கு மேற்கூறியவை சான்று.

இலங்கை வந்து சேர்ந்தான் அனுமன். அழகான நகரம் இலங்கை. அப்பப்பா! வருணிக்க முடியாத அழகு. அங்கே வீடுகளெல்லாம் சிமிண்டும், செங்கற்களும் வைத்துக் கட்டவில்லை. இரத்தின, வைரக் கற்களை

அடுக்கி, தங்கத்தைக் குழைத்துப் பூசி உள்ளனர். அதுவும், சின்னச் சின்ன வீடுகள் இல்லை. பெரிய பெரிய மாடிக் கட்டடங்கள். மேலும் மரங்கள் எல்லாம் சாதாரண மரங்கள் இல்லை. சுற்பக மரங்கள்.

அங்கே அழகிய இடையைக் கொண்ட தேவலோகப் பெண்கள் அம்மாவாசை இருட்டுப் போல் உள்ள பெண்களுக்கு வேலை செய்து கொண்டு இருக்கின்றனர்.

அனுமன் திகைக்கின்றான். யாரைப் புகழ்வது? வரம் கொடுத்த சிவபெருமானையா? அன்றி மனதை அடக்கிக் காலம் காலமாகத் தவம் செய்த அரக்கனையா? இவையெல்லாம் நல்வினைப் பயனாலேயே கிடைத்துள்ளன என வியந்து எண்ணியவாறே நிற்கையில் “ஏய்! யார் நீ?” என்ற சப்தம் கேட்டது.

சுற்றும், முற்றும் பார்த்தான் அனுமன் ஒருவரையும் காணவில்லை. திரும்பவும் அதே கேள்வி. மதிற்சுவர் மேல் ஒரு குதி குதித்து ஏறிப் பார்த்தான். பயங்கரமான பூதம். பெண் பூதம். அனுமன் சிறு குரங்கு போல் தோற்றமளித்தான். “ஏய்! குட்டிக் குரங்கே! யார் நீ? இங்கே உனக்கென்ன வேலை?” என்று கேட்டது அந்த பூதம்.

அதற்கு அனுமன் “ஒன்றுமில்லை. இலங்கை அழகான நகரம். சும்மா சுற்றிப் பார்க்கலாம் என்று வந்தேன்!” என்றான்.

உடனே அந்த பூதம் நான் யார் தெரியுமா? லங்கிணி! இலங்கையின் காவல் நான்தான். என்னை மீறி ஒரு துரும்புகூட உள்ளே செல்ல முடியாது. துரும்பு ஏன்? காற்று புக முடியாது. சுதிரவன் ஒளி புக முடியாது. ஏன் வானவர்கள் கூட என் அனுமதியின்றி உள்ளே செல்ல முடியாது! நீ மட்டும் எப்படிச் செல்ல முடியும்” என்றது.

கவிச் சக்ரவர்த்தி ஒருபடி மேலே சென்று இவ்வுலக மெல்லாம் அழிந்தாலும் அழியாத, சிதையாத தர்மமும் இலங்கைக்குள் புக முடியாது” என்கிறார்.

அனுமன் அவளையும் மீறி உள்ளே புகப் பார்த்தான். தடுத்து சண்டைக்கு அழைத்தான். இருவரும் கடுமையாகப் போரிட்டனர். இறுதியில் அனுமன் அவளின் மார்பில் ஒங்கி ஒரு குத்து விட்டான். சீழே வீழ்ந்தாள். எழுந்தாள் தேவலோகப் பெண்ணாக! அனுமன் வியந்தான்.

மேலும் அவள் அனுமனை நோக்கி, “நீங்கள் ராம தூதரா?” என்றாள்.

“ஆம்” என்றான் அனுமன்.

உடனே அவள் “என் பெயர் இலங்கமா தேவி. ஒரு சாபத்தால் அரக்கி ஆகி இலங்கையைக் காக்க வந்தேன். இறைவனிடம் எனக்கு எப்போது விடிவுகாலம் எனக் கேட்டேன். அதற்கு அவர் எப்போது நீ இராமதூதனால் தாக்கப்படுகின்றாயோ அன்று மேலுலகம் வருவாய்! என்று கூறினார். நான் போகிறேன். இனிமேல் இந்த இலங்கை தங்களால் அழிந்து விடும். தங்களுக்கு வெற்றி கிடைக்க எல்லாம் வல்ல இறைவனை வேண்டுகிறேன்” என்று கூறிச் சென்று விட்டாள்.

அனுமன் இலங்கைக்குள் புகுந்தான். அங்கே அவன் கண்ட காட்சி அவனை மேலும் வியக்க வைத்தது. என்ன? ஒருவன் கூட அங்கே கவலை கொண்டவனே இல்லை. எல்லோரும் ஆடிப்பாடித் திரிகின்றார்கள். கவலை என்பது எள்ளளவு கூட ஒருவன் முகத்திலும் கிடையாது! காரணம்! அவ்வவவு தவம். தவசீலர்களுக்கு மறு ஜென்மத்தில் கிடைத்த பாக்கியம் இது.

இரவு வந்தது. ஒவ்வொரு வீடாகச் சென்று தேடினான் சீதாதேவியை. இரவிலே மனிதர்கள் மட்டுமல்ல.

அங்கே மத யானைகள் கூட நிம்மதியாகத் தூங்கின. அவர்களைப் பொறுத்த வரையில் இராவணன் ஆட்சி சிறப்பாகவே இருந்தது.

ஒரு மாளிகையின் வாசலுக்குப் போனான் அனுமன். திடீரென உள்ளே இழுக்கப்பட்டான். பிறகு அதே வேகத்திலேயே வெளியே தள்ளப்பட்டான். வேறு ஒன்றுமில்லை. இராவணன் தம்பி கும்பகர்ணன் மாளிகை அது. அவன் தூங்குகின்றான். அவன் விட்ட மூச்சு தான் அனுமனை இந்தப்பாடு படுத்தியது.

அனுமன் வியந்து அடுத்த மாளிகைக்குள் நுழைந்தான். அங்கே வாழ்வது நல்லவன் போல் இருந்தது. அமைதியான சூழல். பூஜைக்குரிய இடங்கள். நல்ல நூல்கள். பெரியோர்களின் திருவுருவங்கள். அதுதான் வீடணன் வசிக்கும் மாளிகை.

அடுத்த மாளிகைக்குள் நுழைந்தான் அனுமன். அங்கே இராவணன் உறங்குகின்றான். அவனைச் சுற்றி அரம்பையர்கள் வாத்தியங்களோடு உறங்குகின்றனர். அதனால் அவன் இராவணன் என்று அனுமன் தீர்மானித்தான்.

அனுமனுக்கு இராவணனைக் கண்டதும் கோபம் பயங்கரமாக வந்தது. இருந்த ஆத்திரத்தில் இராவணனைக் கொன்று விடலாமா என்று கூட யோசித்தான். சிறிது நேரத்தில் அந்த நினைப்பை மாற்றிக் கொண்டான் காரணங்கள் இரண்டு.

ஒன்று தூங்குகின்ற ஒருவனைக் கொல்வது முறையன்று. மற்றொன்று இராமனின் கட்டளை, சீதையைத் தேடச் சொன்னதே அன்றி இராவணனைக் கொல்லச் சொல்லி அல்ல! ஆகவே, அங்கிருந்து கிளம்பினான்.

அடுத்த மாளிகை. ஒரு நிமிடம் மலைதது விட்டான் அங்கே அழகே உருவான ஒரு பெண் படுத்திருந்தாள்.

சீதையோ என்று எண்ணினான். பின் சீதை இல்லை என்று முடிவு செய்தான். எப்படி? நாயகனைப் பிரிந்து வாடும் தேவி எவ்வாறு நிம்மதியாக உறங்க முடியும்? எனவே சீதை இல்லை என்று முடிவு கட்டினான். இவள் இராவணன் மனைவி மண்டோதரி.

எல்லோரையும் ஏன் தூங்கும் போது அறிமுகம் செய்யவேண்டும்? ஏனெனில் விழித்திருக்கும்போது தொண்ணூறு சதவிகிதம் மனம் நல்ல சிந்தனையில் ஈடுபட்டிருக்கிறது. ஏதாவது குறுக்கு யோசனைகளிலேயே இருக்கும்.

ஆனால் தூங்கும் போது எந்த ஒருவனும் நிச்சயம் நல்லவனாகத்தான் இருப்பான். கனவில் கூட அடுத்தவன் வாழப் பொறுக்காதவனை விட்டுத் தள்ளுங்கள்! ஆகவே தான் இலங்கை இரவில் அறிமுகம் செய்யப்பட்டது எனலாம்.

அனுமன் பல இடங்களிலும் தேடினான். காணவில்லை சீதையை! அங்கே தான் நல்ல செய்தி கொண்டு வருவேன் என்று இராமச்சந்திர மூர்த்தியும், சுக்ரீவனும் காத்து இருப்பார்களே! என்ன செய்வது? எனப் பலவாறு சிந்தித்தான்.

பின் ஒரு வனத்தில், மரத்தின் மீது அமர்ந்து யோசித்தவாறே இருந்தான். விடிந்தது. உலகிற்கு மட்டுமல்ல! சீதையின் நல்வாழ்விற்கும் தான்!

சீதையின் நிலமை கொடியதாக இருந்தது. அவளுடைய கண்கள் தூக்கத்தையே மறந்து விட்டன. வெயிலில் ஒரு விளக்கை வைத்தால் அது எவ்வாறு ஒளிகுன்றி இருக்குமோ அதுபோல சீதை காணப்பட்டாள். தூக்கம், மறதி இரண்டும் இல்லையென்றால் மனிதன் அவ்வளவுதான்.

சீதைக்குத் தூக்கமே இல்லை. எந்த நேரமும் துக்கம் தான். நாயகனைப் பிரிந்த வருத்தம் தூக்கம் வரவில்லை. அதையும் மீறி சற்றுக் கண் மூடினால் இராவணன் வந்து விடுவானோ என்ற பயம். ஒரு சிறு உதாரணம்.

ஒரு பெரிய பேச்சாளர். தொடர்ந்து இரவு, பகல் பாராது பல கூட்டங்களில் பேசுகின்றார். நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் முடிந்தது ஓய்வு எடுக்க நண்பரின் வீட்டிற்கு சென்றார். நண்பரின் உல்லாச மாளிகை ஒரு கடற்கரையின் ஓரத்தில் இருந்தது. அங்கே சென்று தங்கினார்.

பலமான வரவேற்பு + உபசரிப்பு. காலை 6 மணிக்கு காபி. 8 மணிக்குப் பலகாரம். 11 மணிக்கு பழரசம். பகல் 1 மணிக்கு சாப்பாடு. மாலை 4 மணிக்கு டிபன், காபி. இரவு 8 மணிக்கு சாப்பாடு. முடிந்து நல்ல பசும் பால், பழங்கள். அருமையான ஏசுரூம். குஷன் மெத்தை. யேசுதாஸ் பாடிய கர்நாடக சங்கீதம் மெல்லிய இசையில். நிம்மதியாகத் தூங்கச் சொல்லிவிட்டுச் சென்றார் நண்பர் ஐந்து நிமிடம் கழித்து கதவு தட்டப்பட்டது. கதவைத் திறந்தார் பேச்சாளர். நண்பர் வெளியே நின்றார். என்ன வேண்டும் என்றார் பேச்சாளர்! “ஒன்றுமில்லை. இரவு பன்னிரண்டு மணி சுமாருக்கு ஐந்தடி நீளம் உள்ள கருநாகம் குறுக்கே போகும்! முன்னால் இரண்டு மூன்று பேர்தான் இறந்திருக்கின்றார்கள். இது பற்றித் தாங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம். நிம்மதியாகத் தூங்குங்கள்” என்றார் நண்பர்.

எத்தனை நாட்கள் முழித்து இருந்தாலும், எத்தனை அசதியாக இருந்தாலும் தூக்கம் வருமா பேச்சாளருக்கு! கருநாகத்திற்கு பயந்தே இரவு முழுதும் தூங்கவில்லை.

அதுபோல்தான் இங்கே சீதையின் நிலையும். என்ன? இராவணன் என்ற கருநாகம் எப்போது வருமோ? என்று பயந்தே தூங்காமலே இருக்கின்றாள். இராமனைப் பற்றிச் சிந்தித்தவாறே இருக்கின்றாள். முன்னால்

நடந்தவற்றையெல்லாம் எண்ணி, எண்ணி உருகு கின்றாள். ஒரு நிகழ்ச்சி அவள் மனத்திரையில் ஒடிக்கொண்டே இருந்தது.

இராமனும், சீதையும் தனிமையில் இருந்தனர். திருமணம் ஆன புதிது. என்ன பேசமுடியும்? கால் பிடித்து விட்டுக் கொண்டிருந்தாள் சீதை. (அந்தக் காலத்தைச் சொல்கிறேன்) காலைப் பிடித்துக் கொண்டே வருபவள் திடீரென்று பாதத்திற்கருகில் கை வந்தவுடன் எடுத்து விடுவாள் விருட்டென்று. இவ்வாறு பலமுறை செய்தாள். இராமனுக்கு வியப்பாகி விட்டது.

என்ன என்று கேட்டான். புதுப்பெண் அல்லவா? சற்றுத் தயங்கியவாறே “ஒன்றுமில்லை. உங்கள் பாதம் பட்டு, ஒரு கல் பெண்ணாகி விட்டதாம். என் கைகளில் உள்ள மோதிரத்தில் நவரத்தினக் கற்கள் உள்ளன. அவை பாதத்தில் பட்டுப் பெண்ணாகி விட்டால்?” இராமன் பலமாகச் சிரித்தவாறே அந்த நிகழ்ச்சியைக் கூறி அவளின் சந்தேகத்தைப் போக்கினான்.

அந்த நிகழ்ச்சியை சீதையால் மறக்க முடியவில்லை. மேலும் இலக்குவனை நோக்கி அவதூறாகப் பேசினேனே! இலக்குவன் மட்டும் இருந்திருந்தால் ஆயிரம் இராவணர்கள் வந்தால் கூட ஒன்றும் செய்திருக்க முடியாதே! என்று எண்ணி வருந்தினாள்.

குகனை நோக்கி இராமன், என் சகோதரன் நீ! இவள் உனக்கு அண்ணி! என்று சொன்னது நினைவிற்கு வந்தது. குகன் கூட வந்திருந்தால் கூட இராவணன் ஒன்றும் செய்திருக்க முடியாதே! என வருந்தினாள்.

வீடணனின் மகள் திரிசடை என்பவள்தான் அங்குள்ள அரக்கர் குலத்திலேயே நல்லவள். அவள்தான் சீதைக்கு அடிக்கடி ஆறுதல் பல கூறுவாள். ஒரு நாள் சீதைக்குப் பெரிய சந்தேகம் வந்து விட்டது. நான் தினமும்

“இராமன்” “இராமன்” என்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கின்றேனே! திடீரென ஒருநாள் தான் இராமனாகவே மாறி விட்டால் என்ன ஆவது? ஒன்றைப் பற்றி சிந்திப்பவர்கள் அதுவாகவே மாறி விடுவார்களாமே! (பழங்காலத்தில் கணவன் வருகைக்காக காத்திருந்த பெண்கள் கதறிக்கருகிலேயே காத்திருந்ததால் கதவாகவே மாறி விட்டதாக புறநானூறு கூறுகிறது) என்ற சந்தேகம் சீதைக்கு ஏற்பட்டு, திரிசடையை நோக்கிக் கேட்டாள்.

அதற்கு திரிசடை, “கவலைப்படாதீர்கள். அங்கே இராமன் சீதை! சீதை! என்றெண்ணி சீதையாகவே மாறி விடுவான்! ஆகவே இரண்டும் சரியாகி விடும்” என்றாள். திரிசடை.

சிறிது நேரம் கழித்து இராவணன் வந்தான். சீதையை நோக்கி “சீதையே! நான் யார் தெரியுமா? இமய மலையைக் கையால் எடுத்தவன். மலை போன்ற தோள்கள் உடையவன். நாரத முனியே வியக்கும் அளவிற்கு பேச்சாற்றல் வாய்ந்தவன். சங்கரனிடம் அளவற்ற வரங்கள் பெற்றவன். இந்த உலகமே எனக்கு அடிமை” எனப் பல வாறாகத் தன்னைப் பற்றிப் புகழ்ந்து கொண்டு “மரியாதையாக இவ்வளவு புகழ் பெற்ற என்னிடம் சரணடைந்து விடு!” என்று கத்தினான்.

கத்திப் பேசுபவனிடம் விஷயம் இருக்காது. சீதை ஒன்றுமே பேசவில்லை. காதுகளை இறுக்க மூடிக்கொண்டாள். கண்களையும்தான். பின் இராவணன் அரக்கியரைப் பார்த்து சீதையைத் தன்வழிக்குக் கொண்டு வருமாறு கட்டளை இட்டான்.

திரிசடை மீண்டும் ஆறுதல் கூறினாள். மேலும் சீதையை நோக்கி “தேவீ! நான் ஒரு கனாக் கண்டேன். அதில் இராவணன் பத்துத் தலைகளிலும் எண்ணை ஒழுக்கப் பூட்டிய தேரின் மேல் ஏறி, தென் திசை நோக்கிப் பயணம் செய்வது போல் கண்டேன். ஆகவே தர்மம்

தவறிய இராவணனுக்கு கூடிய விரைவில் அழிவு இருக்கிறது! கவலைப்படாதீர்கள்!” என்றாள்.

திரிசடை எவ்வளவு ஆறுதல் கூறினாலும், சீதையின் மனம் தேறவில்லை. இந்த அழகினால் ஒரு அரக்கன் தன்னைக் கேவலமாய்ப் பேசுகின்றானே என்று வருந்தினாள். அதிகமாக எது இருந்தாலும் ஆபத்து தான். அழகு பெண்ணுக்குத் தேவைதான். ஆனால், அதிகமான அழகு அவளுக்கு என்றும் ஆபத்தே!

சீதை தன்னை மாய்த்துக் கொள்ள முடிவு கட்டினாள். அந்தத் தருணத்தில் மரக்கிளையில் அமர்ந்திருந்த அனுமன் சீதையைப் பார்த்து விட்டான். சீதை இருந்த இடத்தில் மரத்தின் மேல் தான் இருந்ததை எண்ணி வியப்புற்றான்.

ஆனால் சீதையின் முடிவும், செயலும் கண்டு அனுமன் துணுக்குற்றான். துரிதமாய்ச் செயல்பட்டான்.

மதியூகம் மிக்கவன் அனுமன். ஆகவே “இராமன் வாழ்க!” “ஜானகி வாழ்க!” என்று பஜனை செய்ய ஆரம்பித்து விட்டான். சீதை ஓர் கணம் திகைத்து நின்றாள்.

முதலில் அரக்கரின் மாயையாய் இருக்குமோ என்று எண்ணினாள். பிறகு, தன் நாயகனுடைய பெயரை யார் உச்சரித்தார்களோ? அவர்கள், தேவராய் இருந்தாலும் சரி! வாழ்க என்று எண்ணினாள். அப்போது!...

அரக்கியரால் சீதை சூழப்பட்டிருப்பதை உணர்ந்தான். சீதையைக் கண்டு பேச முதல் வேலையாக சீதையைச் சூழ்ந்திருந்த அரக்கியரை மயங்கி விழச் செய்து விட்டு, சீதை முன் குதித்தான் அனுமன்.

மீண்டும் “இராமன் வாழ்க” “சீதை வாழ்க” என்று கூறினான் பலமுறை. சீதை “நீ யார்” என்று வினவினாள். அனுமன், “தேவி! நான் சூரிய குமாரன் சுகர்வன்

மந்திரி! இராவணனை வாலிலேயே கட்டி இழுத்து வந்த வாலி, சக்ரீவனின் சகோதரன். அப்படிப்பட்ட வாலியை நமது இராமபிரான் ஒரே அம்பினாலேயே கொன்றார். இப்போது அடியேன் “இராம தூதன்” என்றான்.

அனுமனின் சொற்கள் ஒவ்வொரு இடத்திலும் போற்றத்தக்கது. இராவணனை வாலிலேயே கட்டி இழுத்து வந்த வாலியை இராமன் ஒரே அம்பினால் கொன்றான் என்பதன் மூலம் இராவணன் பற்றிக் கவலை கொள்ள வேண்டாம் என்று மறைமுகமாகக் கூறினான்.

அனுமன் மேலும், “தாங்கள் தூக்கி வீசிய மற்றைய அணிகலன்கள் என்றும் நிலைத்து நிற்கும் அணிகலனான தாலியைக் காப்பாற்றியது” என்றான் சீதை மகிழ்ந்தாள்.

அனுமன் இராமன் கூறிய அடையாளங்களைக் கூறினான். “தேவி! ஜனகனின் சபையிலே வில்லொடித் தான். தேவர்களும் போற்றும் வண்ணம் நின் கை பிடித்தான். பரசுராமன் தவ வலியைத் தன் வில்லாற்ற லால் வென்றான். குகனோடு ஐவர் என்று பெருமை கொண்டான். பரதனுக்குப் பாதுகை கொடுத்து வள்ளல் ஆனான். அரக்கர் குலம் வேரறுத்தான். மானோடு ஓடிப் பின்பு மாணை மாய்த்தான். மான் விழியாள் நின்னை அதனால் பிரிந்து விட்டான்” என்று பலவும் கூறி அடையாளமான கணையாழியையும் கொடுத்தான். சீதையின் நிலை எப்படி இருந்தது தெரியுமா?

நாகப்பாம்புகளில் சில உயர்ந்த ஜாதி நாகங்கள் விஷத்தை வீணாக்காமல் சேமித்து வைக்கும்! நூறு ஆண்டுகள் ஆனவுடன் அவை ரத்தினமாக மாறும். அதுவே “நாக ரத்தினம்” ஆகும். அப்போது அந்தப் பாம்புகள் சுருங்கி ஒரு சாண் அளவிற்கு வந்துவிடும். கண்பார்வை வெகுவாகக் குறைந்துவிடும். அவைகள் தென்றல் காற்றையும், மகரந்தத்தை மட்டுமே உண்ணும். பூச்சி, தவளைகள் முதலானவற்றை உண்ணாது. இப்படி

யான நாகங்கள் உணவு எடுக்கும் போது ரத்தினத்தைக் கக்கி அந்த ஒளியில் உணவு எடுக்கும்.

தீய எண்ணமுள்ள ஒருவன் அந்த ரத்தினத்தின் மீது களிமண்ணைப் போட்டு விட்டான். நாகம் கண் தெரியாமல் படமெடுத்துத் தரையிலும், மரங்களிலும் ஒங்கி ஒங்கி அடித்துக் கொண்டு தவித்தது. அவ்வழியே சென்ற சாது, அந்த ரத்தினத்தின் மேல் இருந்த களிமண்ணை எடுத்து விட்டுச் சென்றார். அப்பொழுது தான் அந்தப் பாம்பிற்கு உயிர் வந்தது. அப்போது அந்த நாகம் எவ்வளவு மகிழ்ந்ததோ அவ்வாறு மகிழ்ந்தாள் சீதை.

வெகுகாலம் குழந்தையே பிறக்காமல் இருந்த ஒருத்திக்குக் குழந்தை பிறந்தது. அது இறந்தது போல் காணப்பட்டது. அவள் பலவாறு துடித்தாள். ஐந்தாறு குழந்தைகள் இருந்தால் கூட அவ்வளவாகக் கவலைப்பட மாட்டார்கள். ஆனால் அந்தப் பெண்ணின் நிலை. பிறகு இறைபருளால் மருத்துவர்கள் பிழைக்க வைத்தனர். அந்தத் தாயின் மகிழ்ச்சிக்கு இணை இவ்வுலகில் இல்லை. அது போல் மகிழ்ந்தாள்.

கண்ணில்லாதவன் கண் பெற்றால் எவ்வாறு மகிழ்வானோ, அது போலவும், வறியவன் ஏழை, கஞ்சிக்கு இல்லாதவன் செல்வம் பெற்றது போலவும் மகிழ்ந்தாள்.

சீதைக்குப் பேச முடியவில்லை. ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருகியது. மனித இயல்பு இது. மகிழ்ச்சியோ, அதிக சோகமோ வந்து விட்டாலோ, பய உணர்வு மிகுந்து விட்டாலோ வார்த்தைகள் தொண்டைக்கு மேல் வெளி வராததற்கும். இப்போது அனுமனை என்ன சொல்லிப் பாராட்டுவது என்றே தெரியவில்லை. யாராலும் செய்யவே முடியாதது இது! கடலைத் தாண்டி, அரக்கர்களைத் தாண்டி, அப்பப்பா! என்ன வீரச் செயல்! ஆகவே சீதை கூறினாள். “மலை போன்ற தோள்களை உடைய

வீரனே! எனது துயர் தீர்த்த வள்ளலே! நீ வாழ்க! நான் தூய்மையான மனம் உடையவன். ஆதலால் நீ தீர்க்க தரிசியாக, சிரஞ்சீவியாக வாழ்வாய். 14 உலகங்கள் அழிந்தாலும், நீ அழியாமல் வாழ்வாயாக?" என்று வாழ்த்தினாள்!

எத்தனை நாட்கள் அனுமனை வாழச்சொல்லி வாழ்த்தினாள் தெரியுமா [ஒரு சின்னக் கணக்கு!]

நமக்கு ஓர் ஆண்டு தேவர்களுக்கு ஒரு நாள்.

நமக்கு 360 ஆண்டுகள் தேவர்களுக்கு ஒரு ஆண்டு.

தேவ ஆண்டுகள் 4000. காலை 400, மாலை 400 ஆக 4,800 ஆண்டுகள் கிருத யுகம்.

தேவ ஆண்டுகள் 3000. காலை 300, மாலை 300 ஆக 3,600 ஆண்டுகள் திரேதாயுகம்.

தேவ ஆண்டுகள் 2000, காலை 200, மாலை 200 ஆக 2,400 ஆண்டுகள் துவாபர யுகம்

தேவ ஆண்டுகள் 1000. காலை 100, மாலை 100 ஆக 1,200 ஆண்டுகள் கலியுகம்.

மொத்தம் நான்கு யுகங்களுக்கும் சேர்த்து தேவ ஆண்டுகள் 12,000. இவ்வாறு 1000 நான்கு யுகங்கள். ஆனால் பிரம தேவருக்கு ஒரு பகல். இதனை ஒரு ஊழி என்பர். இந்த ஊழியை ஒரு பகல் என்றால் மற்றொரு ஊழி ஓர் இரவு ஆகும்.

அது நாளாகி, மாதமாகி, ஆண்டாகி, 100 ஆண்டுகள் ஆனால் பிரமதேவன் வேலை முடியும். அதன் பின்னும் நீ வாழ்வாயாக! என்று வாழ்த்துகின்றாள் அனுமனை, தோதேவி.

(தலையைப் பிடித்துக் கொள்ளலாம் போல் உள்ளதா? நான்கையும், இரண்டையும் பெருக்கினால்

என்ன வரும் என்பதைப் பார்க்க கால்குலேட்டர், தேடும் நமக்கு இது பெரிதாகப் படலாம். ஆனால் நம் தாத்தாக்கள் கண் இமைப்பதற்குள் கூறி விடுவர். பழசு பழசுதான். புதுசு : புதுசுதான். ம்...வருத்தப்பட்டுப் பலனில்லை.)

சீதை அனுமனைப் பற்றிய விபரங்களைக் கேட்டாள். அனுமன் பேருருக் கொண்டான். சீதை வியந்தாள். கூடவே பயந்தாள். பிறகு சாதாரண உருக்கொண்டான்.

அப்போது அனுமன் சொன்னான். “தேவி! தாங்கள் எனக்குத் தாய்போல. நீங்கள் சம்மதித்தால் உங்களை என் தோள் மேலே ஏற்றிச் சென்று, ஸ்ரீ ராமபிரானிடம் சேர்த்து விடுவேன்” என்று சொன்னான்.

அதற்கு சீதை, “அனுமனே! அது முறையன்று. மேலும் இந்த இலங்கையை மட்டுமல்ல! எல்லையில்லாத இவ்வுலகம் முழுவதையும் என்னுடைய ஒரு சொல்லி னாலே எரித்துச் சாம்பலாக்கி விடுவேன். ஆனால் அது எம்பெருமான் வில்லாற்றலால்தான் நிகழ வேண்டும் என்று பொறுத்திருக்கின்றேன். நீ என்மேல் காட்டிய அன்பிற்கு மிகுந்த நன்றி. என் நாயகன் வசம் நான் சொல்லும் செய்திகளை மட்டும் சொன்னால் போதும்” என்று சொல்லி அனுமனிடம் செய்திகளைக் கூறுகின்றாள்.

“இத்துணை நாட்கள் இங்கே துன்பத்தை அனுபவித்து விட்டேன். இன்னும் ஒரு மாதம் தான் பொறுத்து இருப்பேன். அதற்குள் என்னை தயவுசெய்து மீட்டுச் செல்லச் சொல். இல்லாவிட்டால் நான் உயிரை விடுவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்று கூறுவாயாக! நான் அவரின் மனைவி. ஆபத்தில் இருக்கின்றேன் என்று எண்ணாவிட்டாலும், அவருடைய வீரத்தைக் காப்பதற்காகவாவது, என்னை மீட்கச் சொல்!” சீதை இப்போது சாதாரணப் பெண்களின் மனநிலைக்கு வந்து விட்டாள்.

திடீரென்று இராமன் மேல் சந்தேகம் வந்துவிட்டது. அதற்காக ஒரு செய்தி.

இராமர் ஒரு முறை சொன்னார், “இந்தப் பிறவியில் உன்னைத் தவிர வேறு எந்த ஒரு பெண்ணையும் மனதாலும் நினைக்க மாட்டேன்” என்று! அதை நினைவுபடுத்துவாயாக!

(திருமாலுக்கு மூன்று மனைவியர். ஸ்ரீதேவி, பூதேவி, நீளாதேவி. இராமாவதாரத்தின் போது ஸ்ரீதேவி; சீதையாக வந்திருக்கின்றாள். எனவே, இராமன் சீதையிடம் இந்தப் பிறவியில் மற்ற இருவரையும், மனதாலும் தீண்ட மாட்டேன்! என்று கூறினான். தான் காணாமல் போனவுடன் மற்றவர்களை நினைத்து விடப் போகின்றாரே என சீதைக்கு பயம். அவளும் பெண்தானே!)

மேலும் கூறுகின்றாள். “அனுமனே! நான் சிறுவயது முதல் ஒரு கிளி வளர்த்து வந்தேன். திருமணம் ஆனவுடன் வரும் கணவரைக் கேட்டுத்தான் அக்கிளிக்கு பெயர் இடவேண்டும் என்று இருந்தேன். அப்புறம் ஸ்ரீராமரை மணந்தவுடன், என் கிளிக்கு என்ன பெயர் வைக்கலாம் என்று கேட்டேன். அவர் அதற்கு “கைகேயி” என்று பெயரிடச் சொன்னார். அதனையும் அவரிடம் சொல்வாயாக!” (ஏன்? அப்படிப் பிரியமாக என் கிளிக்குக் கூட கைகேயியின பெயர் வைக்கச் சொன்னீர்களே! அந்தக் கைகேயியால் வந்த விளைவு தானே இது! என்று மறைமுகமாகத் தெரிவிக்கின்றாள்) என்றாள் சீதை எல்லாவற்றையும் அமைதியாகக் கேட்டுக் கொண்டே அனுமன் சீதைக்கு பலவாறு சமாதானங்கள் கூறினான்.

சீதை தன்னிடத்திலே இருந்த கண்ணின் மணி போன்ற சூடாமணியைக் கொடுத்தாள் அடையாளமாக அனுமனிடம். அந்த அடையாளப் பொருளை மிகவும் பயபக்தியோடு பெற்றுக் கொண்ட அனுமன், சீதையை

நோக்கி “அன்னையே? கவலை கொள்ளாதீர்கள்! தீவினைகள் மிகவும் செய்த அரக்கர்கள் ஜானகி என்கின்ற நெருப்புத்துண்டை இந்நகரத்தில் வைத்திருக்கின்றார்கள். ஸ்ரீராமன் தன்னுடைய வில்லாற்றலால் இந்த நெருப்புத்துண்டை ஊதி, இந்த இலங்கையை அழித்து விடுவான்” என்று சொல்லி சீதையிடம் விடை பெற்றான் அனுமன்.

அனுமனுக்கு இலங்கையை சும்மா விட்டுச் செல்வதற்கு மனம் வரவில்லை. அங்கிருந்த மரங்களையெல்லாம் வேரோடு பிடுங்கி எறிந்தான். அந்த மரங்களில் இருந்த பறவைகள் எல்லாம் கூண்டோடு கைலாசம் போயின. கவிச்சக்ரவர்த்தி சொல்வார். அனுமனின் கோபத்தாலேயே கூண்டோடு கைலாசம் போனால் மகிழ்வுடன் அவன் வரமளித்தால்!... அனுமன் கருணைதான் என்னே!

அனுமன் வனங்களை அழிப்பதைப் பார்த்த சில காவல் வீரர்கள் சென்று இராவணனிடம் புகார் செய்தனர். இராவணன் கிங்கரர் என்ற படையை அனுப்பினான். கடுமையான யுத்தம்! அடி! உதை! வெட்டு! குத்து! ஓர் ஆளை எதிர்த்து ஓராயிரம் பேர். பேருருக்கொண்டான் அனுமன்.

அனுமனுக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தது சண்டை போடுவதில். கையால் சில பேரை அடித்தான். கால்களால் சில பேரைக் கால்களைப் பிடித்து வீசி எறிந்தான். பயங்கரச் சண்டை. எமனுக்குச் சிறந்த விருந்து படைத்தான் அனுமன். இந்த நிகழ்ச்சிகளைப் பார்த்த பயத்திலேயே சிலபேர் உயிரை விட்டனர்.

இராவணனுக்கு இச்செய்திகள் சென்றன. அவனுக்கு மிகுந்த கோபம் வந்து ஒரு குண்டனை அனுப்பினான். அவனையும் தவிடு பொடியாக்கி விட்டான்.

பின்னர் ஐந்து சேனாதிபதிகள் போருக்கு வந்தனர். ஆனால் வெற்றி தேவதை மட்டும் அனுமன் வசமே இருந்தது.

தான். அன்று மட்டுமல்ல. என்றும்தான். அனுமனைத் துதிக்கின்றவர்களுக்கும் வெற்றிதான். போரில் தோல்வியைக் காதலித்து மரணத்தைத் தழுவினர் ஐந்து சேனாதிபதிகளும்.

இம்முறை இராவணன் சீற்றத்துடன் எழுந்தான். “ஒரு குரங்கைக் கொல்ல முடியவில்லை. நான் போகிறேன்” என்றான். உடனே அட்சகுமாரன் என்ற இராவணனின் மகன் “நான் போகிறேன். தாங்கள் இப்போது வர வேண்டாம்” என்று தடுத்து, அவன் சென்று அனுமனுடன் போரிட்டான். அவனும் போனான் மேலுலகிற்கு! தந்தைக்கு முன்னால்.

சோகம் இம்முறை அதிகமாகவே தாக்கியது இராவணனை. ஏனெனில் இரங்கல் செய்தி மட்டும் கூறி விட்டு இருக்க முடியவில்லை. மகனாயிற்றே! இந்தத் துயரைப் போக்க, அவனின் மூத்த மைந்தன் இந்திரஜித்து வந்தான். அனுமன் எதிர்த்து விளையாடினான். திடீரென்று, அங்கு இராமன் காத்திருப்பது நினைவிற்கு வரவே, இனிமேலும் சண்டையிட்டுக் காலம் கழிக்கக் கூடாது என்று எண்ணுகையில், இந்திரசித்து பிரம்மாஸ் திரம் விட்டு அனுமனைக் கட்டினான். அனுமனும் சுட்டுண்டான்.

முன்னாலும் பின்னாலும் அரக்கர்கள் இழுத்துச் செல்ல அனுமன் நடந்தான். இதைக் காணும் பொழுது, தேவர்கள் ஒருபுறம், அசுரர்கள் ஒருபுறம், வாசகிப் பாம்பைப் பிடித்து மந்திர மலையைக் கொண்டு பாற்கடலைக் சுடைந்த நினைவு வருவதாகக் கூறுகின்றார் கவிச்சக்ரவர்த்தி! அனுமன் மலைபோன்று நடுவே செல்ல, முன்னும் பின்னும் அரக்கர்கள். வாசகி போல் பிராத்திரம். இனிக் கடல் போல் இலங்கை கலங்கப் போகின்றது!

அனுமனை இராவணன் சபைக்குக் கொண்டு வந்தனர். இராவணன் சபையில் வெற்றி முழக்கம். எதற்கு? ஒரு ஆளைப் பிடிப்பதற்கு ஓராயிரம் ஆள் அடிபட்டதற்கா? அனுமனுக்கு ஆசனம் வழங்கப்படவில்லை. இறையருளால் அனுமன் இராவணன் ஆசனத்தைவிட உயர்ந்த ஆசனம் பெற்றான்.

இராவணன் அனுமனை நோக்கி “நீ என்ன திருமாலா? இந்திரனா? பிரமதேவனா? அன்றி ஆதிசேடனா? இவர்களில் யார்? கடுமையான பலம் பொருந்தியவனாக உள்ளாயே?” என்று கோபத்தோடு கேட்டான்.

அதற்கு அனுமனும் “நீ கூறியவற்றில் ஒன்று கூட நான் இல்லை நான் தர்மத்தைக் காத்தல் பொருட்டு வில்லேந்தி மானிட வடிவம் தாங்கிவந்துள்ள ஸ்ரீராமனின் தூதன் நான்” என்றான்.

மேலும் “சீதா தேவியை விட்டுவிடுதலே நலம். ஏனெனில் ஸ்ரீராமனை வெறும் மானிடன் என்று நினைக்காதே! பாற்கடலிலே பள்ளி கொண்டுள்ள பெருமாள் தனது சங்கையும், சக்கரத்தையும் துறந்து, வெள்ளி மலையில் வீற்றிருக்கும் பெருமான் தனது சூலத்தை துறந்து, தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமன் தனது கரகத்தை துறந்து, மூவரும் ஒருருவமாக வில் ஏந்தி அயோத்தியில் வந்து பிறந்துள்ளனர். எனவே நீ இடர்ப்படாமல் தேவியை விட்டு இனிது வாழ்வாய்” என்று பலப்பல அறிவுரைகள் கூறினான் அனுமன்.

அவனின் நேரம் நெருங்கியதால் யார் புத்திமதிகள் கூறினாலும் பலனற்று போயிற்று. அனுமன் கூறியவற்றைக் கேட்டு இராவணனுக்குக் கோபமே மிகுந்தது. அனுமனைக் கொல்லச் சொன்னான். விபீடணன் தடுத்து “மாதரையும், தூதரையும் கொல்லக் கூடாது! என்று கூறினான்.

ஆகவே, இராவணன் சற்றுத் தணிந்து அனுமன் வாலிலே நெருப்பு வைக்குமாறு பணித்தான். தன் வினை தன்னைச் சுடும் என்பது போலே அவன் வைத்த தீ, அவனது இலங்கையையே அழித்தது.

உடனே அவனின் மந்திரிகள் அங்கிருந்த ஜவுளிக் கடைகளையும், எண்ணைக் கிடங்குகளையும் எல்லாச் சரக்குகளையும் அனுமனின் வாலில் ஏற்றினார்கள். நெருப்பு வைத்தனர் அனுமன் வாலுக்கு. பின்னர் அது இலங்கையையே அழிக்கப் போவது அவர்களுக்குத் தெரியாது பாவம்.

அனுமனின் வாலுக்கு நெருப்பு வைத்த செய்தி சீதைக்கு எட்டியது. மிகவும் வருத்தமுற்று, அக்கினி தேவனை நோக்கி, “அக்கினி தேவனே! நான் தூயேன் என்றால், அனுமனின் வாலைச் சுடக் கூடாது” என்று வேண்டிக் கொண்டாள். தீ எரிய எரிய அனுமனின் வால் ஐஸ் போன்று இருந்தது. அதுவும் சீதாதேவியின் இன்னருளே என்று உணர்ந்தான். சுற்றி வந்தவர்களை அடித்து, நொறுக்கி விட்டு இலங்கைக்குத் தீ வைத்து விட்டு, தனது வாலைக் கடலில் நனைத்து, ராமநாமத்தை ஜபித்தவாறே கடலைக் கடந்து அக்கரை வந்து சேர்ந்தான்.

குரங்குகளுக்கு ஏகக் கொண்டாட்டம். அவைகள் அனுமனைச் சுற்றிக் கொண்டன. அழுதன. குதித்தன. ஆடிப் பாடின. எல்லாரும் சேர்ந்து அனுமனைத் தூக்கிப் போட்டுப் பிடித்தன! நெடு நாட்கள் பிரிந்து இருந்த தாயைப் பார்த்த ஆனந்தம்— அப்போது அவைகளின் மனதில். அனுமன் வெற்றிச் செய்தியைச் சொன்னவுடன் மேலும் கொண்டாட்டம். தாமதிக்காமல் எல்லோரும் கிளம்பினர்.

அன்றே கொண்டாட்டத்தில் குஷி தாங்காமல் சுகர்வனின் மது வனத்திற்குள் (தென் காடு) நுழைந்தனர்.

இன்பமோ, துன்பமோ நேர்ந்தால் ரொம்ப பேருக்கு இது ஒன்றுதான் ஆறுதல் அளிக்கும் என்பார்கள். குரங்குகள் மட்டும் என்ன மட்டமா? மதுவனம் கலங்குகிறது. தட்டிக் கேட்டான் காவல்காரன். தடியடிதான் கிடைத்தது. காவல்காரன் ஓடினான் சுகரீவனிடம். அடிபட்டதைச் சொன்னான். இவன் அடிபட்டதை சுகரீவன் கருத்தில் கொள்ளவில்லை. மதுவனம் கலங்குகிறது என்றால் குரங்குகளுக்கு மகிழ்ச்சி. குரங்குகளுக்கு மகிழ்ச்சி என்றால் சீதாதேவி கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று எண்ணி அனுமனை எதிர்நோக்கி யிருந்தான். அனுமனும் நல்ல செய்தியுடன் வந்தான்.

இராமனைப் பார்த்த அனுமன் இராமனை வணங்கவில்லை. சீதை இருக்கும் திசை நோக்கித் தொழுதான். அனுமனின் சொல்லாற்றல் இங்கே மகுடம் பெறுகின்றது. அதற்கு முன்னால் ஒரு சின்ன உதாரணம்.

நன்றாகவும் எழுதவில்லை! மட்டமாகவும் எழுதவில்லை! தேர்வுகளை ஒரு பத்தாவது படித்த மாணவன். வெற்றியா? தோல்வியா? மதில் மேல் பூனை போன்றிருந்தது. முடிவுகள் வெளியிடும் நாள் வர வர வயிற்றைக் கலக்கியது அவனுக்கு! தன் நண்பனோடு முதல் நாள் மாலைப் பேப்பரிலேயே வந்து விடும் என்று காத்துக் கிடந்தான். பயம் அவனை விடவில்லை. தேர்வு முடிவுகளைப் பார்க்கும் அளவிற்கு அவன் மனம் கூடத் தேறவில்லை. நண்பனிடம் கூறி, முடிவு வந்தவுடன் வீட்டில் வந்து உடனே கூறுமாறு சொல்லிவிட்டு வீட்டிற்கு வந்து காத்திருந்தான். இரவு வந்தது. இரவு சென்றது. விடிந்தது. மணி ஆறு, ஏழு, எட்டு. நண்பனைக் காணவில்லை. நெருப்பில் புழுப் போலத் துடித்தான். ஒரு வழியாக நண்பன் வந்தான். என்னடா ஆயிற்று? என்று கெஞ்சினான். (அந்தப் பையனோடு ஒன்றிவிட்டால் அவனின் நிலையை நன்றாக ரசிக்க முடியும்). நண்பன் கூற ஆரம்பித்தான்.

“நேத்து சாயந்தரம் நீ வீட்டுக்கு வந்திட்டியா! நீ போன உடனே மாலைப் பத்திரிக்கை வந்துட்டது. வேகமாக எல்லோரும் பஸ்ஸை மறிச்சு நாங்களே பேப்பர் கட்டை எடுத்துப் பிரிச்சோம். ஆனால் அதில் ரிசல்ட் வரலை. அப்புறம் முடிவுகள் தனியாக வெளிவரும்னு போட்டிருந்துச்சு! காத்துக் கிடந்தோம்! தனிப்பிரதி வந்தது. உன் நம்பர் எனக்குப் பதட்டத்தில் மறந்துருச்சு! சரி நாளைக்கு காலை பேப்பர்லேயே பார்த்திடலாம்னு விட்டுட்டேன். அப்புறம் உன் நம்பர் ராதிரி ஞாபகம் வந்துருச்சு. கையிலேயே குறிச்சி வச்சுக்கிட்டேன். அப்புறம் தூங்கலை. செகண்ட் ஷோ ரஜினி சினிமா! அப்புறம் டீக்கடையில் பாட்டுக் கேட்டோம். விடிஞ்சிருச்சு. பேப்பர் ரொம்ப லேட்! இப்பத்தான் வந்தது. உன் நம்பரைப் பார்த்தேன்! நீ பாஸ்! என்றான் எப்படி இருக்கும் ரிசல்ட்டை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தவனுக்கு. உயிர் போயிட்டு உயிர் வந்தது. இப்படியா செய்தி சொல்வது? அனுமனைப் பாருங்கள்!

இராமனிடம் “எம்பிரானே! சுற்பினுக்கு அணியான சீதா தேவியை என் கண்களால் கண்டேன் இலங்கை என்கின்ற நகரத்திலே” என்றான் அனுமன்.

எவ்வளவு அழகான, ஆழமுள்ள செய்தி. அனுமன் சீதையை என்று ஆரம்பித்திருந்தால், இராமனுக்குச் சீதை கிடைத்தாளா, கிடைக்கவில்லையா என்று அனுமனின் அடுத்த வார்த்தை வருவதற்குள் நெஞ்சம் புலம்பும். வெறும் செய்தியாக, சீதையைப் பார்த்தேன் என்றால், சீதை எப்படி இருக்கின்றாளோ என்ற சந்தேகம் எழும்! மேலும் அவர்கள் சொன்னார்கள்! இவர்கள் சொன்னார்கள் என்று நான் சொல்லவில்லை. நானே கண்களால் சீதையைக் கண்டேன் என்கின்றான் அனுமன். மேலும் சீதையின் கண்களில் இராமனைக் கண்டான் அனுமன்.

பெண்களின் கண் அவளின் கணவன் என்பதாலேயே கணவன் என்று வந்தது. ஒருத்தி கண்ணுக்கு மையிடு

வதே இல்லையாம். காரணம் கேட்டாள் தோழி! ஒன்றும் பெரிய காரணம் இல்லை (நமக்கு).

அவள் சொன்னாள். “ஏற்கனவே என் கணவன் கொஞ்சம் நிறம் குறைவு. (கறுப்பு என்று சொல்லக் கூடாதாம்) கண்ணுக்கு மை போட்டால் மேலும் அவர் நிறம் குறைந்து விடுவார்” என்று சொன்னாளாம் அந்தப் பெண். இது எப்படி இருக்கு?

அனுமன் இராமனிடம் செய்தியைச் சொல்லி, ராதை கொடுத்த குடாமணியையும் கொடுத்தான். இராமனுக்கும் உயிர் வந்தது. அனுமனை என்ன சொல்லிப் பாராட்டு வது. மனமார வாழ்த்தி, நெஞ்சருகத் தழுவிக்கொண்டான். அவனால் பேச முடியவில்லை. மேலும், இலங்கையைப் பற்றிய செய்திகளையும், மற்ற செய்திகளையும் கூறினான் அனுமன்.

இராமாயணக் கதாபாத்திரங்களிலேயே மிகவும் முக்கியமான பாத்திரங்களில் அனுமனும் ஒருவர். காலத்தினால் அவர் உதவி செய்தார். உலகைக் காட்டிலும் பெரிதாகி உலகே வியந்தது. இராமாயணத்தின் ஆணிவேர் இவர். புஞ்சிகால்தலை என்னும் தேவமாதா சாபத்தால் அஞ்சனை என்னும் வானரப் பெண்ணாகத் தோன்றினாள். அவளுக்கும், வாயுதேவனுக்கும் பிறந்தவர் ஆஞ்சநேய மூர்த்தி.

இவர் சிறுவயதில் அன்னையிடம் “அம்மா! பழம் எப்படி இருக்கும்” என்று கேட்டான்.

அதற்கு அன்னை, “மகனே! பழம் சிவப்பாக இருக்கும்!” என்றாள்.

ஒரு நாள் விடியலில் சூரியனைப் பார்த்த அனுமன் சிவப்பாக இருந்தவுடன் அதனைப் பழம் என்று கருதி, அதனைப் பிடிக்க வானத்தில் பறந்தான். சூரியன் அது கண்டு பயந்து இந்திரனிடம் முறையிட்டான். இந்திரன்

பறந்து வந்த அனுமனைத் தன் வஜ்ராயுதத்தால் தாக்கினான். மயங்கி வீழ்ந்தான். கன்னம் முறிந்து விட்டது அனுமனுக்கு. அநு என்றால் கன்னம். எனவே அனுமன் என்று பெயர் வந்தது.

மகனை அடித்துவிட்ட காரணத்தினால், வாயுதேவன் தன் கடமையை விட்டான். உலகம் நின்றது. தேவர்கள் அஞ்சி அனுமனுக்குப் பல வரங்களை வழங்கினர். பின்னர் அனுமன் உயிர்த்தெழுந்தான். வாயுவும் தவறை உணர்ந்து திரும்பத் தன் கடமையைச் செய்தான். தேவர்களின் வரத்தால் அனுமன் பலம் பெற்றான்.

இசையிலேயும் அனுமன் மிகச் சிறந்தவன் ஆவான். ஒருமுறை இசையிலே வல்லவர்களான நாரதமுனிக்கும், தும்புருவுக்கும் இசையிலே யார் பெரியவர்கள் என்ற சந்தேகம் வந்தது. திருமாலைக் கேட்கப் போனார்கள். இடையில் அனுமாரைப் பார்த்தார்கள். அனுமனிடமே கேட்டார்கள். அனுமன் ஒரு யாழ் எடுத்து மீட்டினார். அவர் இருந்த மலை உருகி யாழ் மலையில் பதிந்தது. திறமை இருப்பின் யாழை மீட்டி மீண்டும் மலையை உருக்கி எடுத்துக் கொள்ளச் சொன்னான் அனுமன். இருவராலும் முடியவில்லை.

அனுமன் சூரியனிடம் வேதங்கள் பல கற்றவர். சூரியன் ஓரிடத்தில் நின்று சொல்லிக் கொடுக்க முடியாது என்று சொன்னதால் சூரியனுக்குப் பின்னாலேயே ஓடிக் கற்றுக் கொண்டார். ஆகவே, அந்த வேகத்தில் ஓசை மட்டும் சற்று ஏற்ற இறக்கமாக இருக்கும்.

வாலியிடம் முதல் அமைச்சராக இருந்து, அவன் செயல்கள் சரியில்லாததால், பதவியைத் துறந்து சுக்ரீவனுக்குத் துணையாக வந்தவன் அனுமன். அவர் நின்றால் மேருமலையும் சிறிதாகும். மழைத் துளியின் ஒரு துளிக்கும் மறு துளிக்கும் இடையில் வேகமாகப் பாய வல்லவர்.

அறிவு, வீரம், ஆற்றல், ஆயுள், சமயோசிதபுத்தி, சொல்லாற்றல், தீரம், ஈரம், அத்தனையும் இவரிடம் அடைக்கலம் பெற்றன என்றே கூறலாம். தொடர்கின்ற நிகழ்ச்சிகளிலும் அனுமனின் புகழும், திறமைகளும் வெளி வருவதைக் காணலாம்.

சீதை இருக்குமிடம் தெரிந்து விட்டது. மீட்புப் பணிகள் அதாவது போருக்கான செயல்கள் திட்டம் பெறத் தொடங்கின. அனுமன் தீவைத்த இலங்கை என்ன ஆனது? சற்று அங்கே சென்று பார்ப்போமா?

கும்பகர்ணன்

கும்பகர்ணன் உண்ட உணவிற்காக உடலைத் தியாகம் செய்தவன். சமயத்தில் இப்படித்தான் பல நல்லவர்கள் வெளியே வரமுடியாதபடி தீயவர்களிடம் மாட்டிக் கொண்டு விடுவர். அந்தப் பட்டியலில் கும்பகர்ணனும் ஒருவன்.

பின்னால் வீடணன் இராமன் பக்கம் வரவேண்டும் என்று வேண்டும் பொழுது விளையாட்டாக, ஆனால் உண்மையைக் கூறுவான். 'தம்பி! நீயாவது கொஞ்சம் சாப்பிட்டிருப்பாய்! ஆனால் நான் அண்டா, அண்டா வாகச் சாப்பிட்டு இருக்கின்றேன். அதற்காகவாவது என் உடலைத் தியாகம் செய்ய வேண்டாமா?' என்று கேட்பான். அப்படிப்பட்ட பலாவைச் சற்று பிளந்து பார்ப்போமே!

அனுமன் தீ வைத்தது முதல் இலங்கையே மயான மாய்க் காட்சி தந்தது. நிம்மதி அணுவளவிற்கு கூட இராவணனிடம் இல்லை. ஒருவனுக்கு உலகில் மூன்று வகையில் நிம்மதி இருக்கும். ஒன்று உண்பது. இரண்டு உடுப்பது. மூன்றாவது இல்லறத்தில். மூன்றுமே இல்லை இராவணனுக்கு! எப்படி? அனுமன் அடித்துக் கொன்றவர்கள் மிகுதியால் இலங்கையில் எங்கு தோண்டினாலும், தண்ணீருக்குப் பதில் உதிரமே பெருகுகின்றது. ஆகவே முதலில் சாப்பாடு சரியில்லை. பிறகு தீ வைத்தால் நகரமே சூடான காரணத்தால் நிலமும் சூடாகி ஒழுங்காக உறங்க முடியவில்லை. மூன்றாவது அனுமன் வைத்த தீயால் அரக்கிகளின் கூந்தலும் பற்றி எரிந்து

அவர்களின் பக்கமும் செல்ல முடியவில்லை. பிறர் மனை விழைவவனுக்கு ஒரு பாடம். இதை நினைக்க, நினைக்க இராவணனுக்கு, அனுமனைப் பிடித்துக் கொல்ல வேண்டும் போல் இருந்தது. அரசவையைக் கூட்டினான். பிரமதேவன் உதவியால் தேவலோக தச்சன் மயன் என்பனால் மீண்டும் புதிய இலங்கையைப் படைத்தான்.

அனுமனின் செய்கை பற்றிய விவாதம் அரசவையில் நடந்தது. மந்திரிகள் ஒவ்வொருவரும் தத்தம் கருத்தைக் கூறினர். இமயமலையைப் பெயர்த்த வீரர் ஓர் குரங்கை இவ்வாறு விட்டது தவறு என்றான் ஒருவன். ஒருவன் குரங்கை விட்டு விட்டு எங்களைப் பழித்துப் பேசலாகாது என்றான். பின் ஒருவாறு எல்லோரும் சேர்ந்து அக் குரங்கைக் கொல்ல வேண்டும் என்று கருதினார்கள்.

கும்பகர்ணன் அரசவைக்கு வந்தான். பாதி நாட்கள் சாப்பாட்டிலும், பாதிநாட்கள் தூக்கத்திலும் கழித்தாலும் அரசவைக்கு வரும் போது அனைத்தும் தெரிந்து வைத்திருந்தான். சபையில் எழுந்து பேசினான்.

“எல்லோரும் இங்கே ஒரு குரங்கையே குற்றம் சாட்டிப் பேசிக் கொண்டிருக்கின்றீர்களே! இலங்கையின் பெரிய, பெரிய வீரர்கள் எல்லாம் அந்தக் குரங்கை ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லையே! மேலும் மன்னன் இராவணனின் செய்கை மிகவும் பாராட்டத் தக்கதாக உள்ளதா? இலங்கை தீயால் அழிந்தது. அரசதர்மம் குலைந்தது. மன்னனின் தேவியர்கள் எல்லாம் இழித்துப் பேசும் வண்ணம் ஒரு மானிடன் மனைவியின் கால்களில் விழுந்து கெஞ்சுவது முறையன்று. வேறு குலத்தவன் மனைவியைச் சிறையில் அடைத்து வைத்து, அவளிடம் காம வயப்பட்டு, தன் தகுதியை இழந்து விட்டு, இங்கே ஒரு குரங்கால் அரக்கர் குல மானம் போகின்றதாமே! அருமையாக இருக்கின்றது நம் அரசாட்சி. அந்த மானுட

ரைக் குற்றம் கூறுவதில் பலனில்லை. நாம் செய்தது சரியோ! தவறோ! இனிமேலும் தாமதம் வேண்டாம்! இப்பொழுதே அவர்களை வேறோடும் அழிப்பதே மேல்!" என்றான் கும்பகர்ணன்.

இராவணன் ஆமோதித்து "நன்று சொன்னாய்! நம்படைகளைக் கிளப்புங்கள்! இப்போதே நாம் சென்று அவர்களை அழிப்போம்" என்றான்.

இராவணன் மகன் இந்திரசித்து எழுந்து "அப்பா! மானுடரை அழிக்க சர்வ வல்லமை பொருந்திய தாங்களா போவது? கூடாது! நான் போய் அவர்களை அழித்து வருகிறேன்" என்றான். இவ்வளவு நேரம் பொறுமையாய் இருந்த வீடணன் எழுந்தான்.

வீடணன்

வீடணன் என்றால் பயமில்லாதவன் என்று பொருள். சிவபெருமானின் ஆயிரம் நாமங்களில் இதுவும் ஒன்று. இந்த வீடணனும் அப்படித்தான். அஞ்சாமல் அண்ணனுக்கு அறிவுரை கூறினான். நல்வினைப் பயனால் அந்த அரக்கர் கூட்டத்திலே உயிர் பிழைத்தவன் இவன் ஒருவன் தான். அதுவும் இராமனுடன் சேர்ந்ததால்தான்.

இந்திரசித்து இராவணனிடம் கூறியதைக் கேட்ட வீடணன் சொல்வான். “இந்திரசித்து! நீ இளம் ரத்தம்! ஆதலாலேயே இப்படிப் பேசுகின்றாய். எப்போதும் இளம் வயதில் எதையும் எப்படியும், சமாளிக்கலாம் என்ற குருட்டு எண்ணமே தோன்றும். இமயத்தைக்கூட கையால் பிடித்து விட எண்ணும். கங்கையின் மீன்களை விட எதிர் நீச்சல் போடச் சொல்லும். வினைவு? அடிபட்டால் தான் புரியும்.”

“ஓய்வு பெறும் போது போதுமடா சாமி! இந்த வாழ்க்கை என்று தோன்றும். வெறி பிடித்து அலைந்த ஆசைகள் எல்லாம் வெறுத்துப் பாகற்காய் போலாகி விடும். இப்போது என்ன சொன்னாலும் உனக்குப் புரியாது! பிடிக்காது! அடுத்தவர் கூறும் அறிவுரை எல்லாம் எட்டிக்காய் போன்று தோன்றும். இருந்தாலும் சொல்கின்றேன்.”

‘இராமனை மனிதன் என்று எண்ணாதே! அனுமனைக் குரங்கு என்று எண்ணாதே! அவர்கள் சர்வ வல்லமை படைத்தவர்கள்!’ என்றுகூறினான் வீடணன். இந்திரசித்து கோபித்தவாறு சென்று விட்டான்.

அண்ணன் இராவணனை நோக்கி வீடணன் கூறுவான். “அண்ணா! நீதான் எனக்குத் தாய்! நீதான் எனக்குத் தந்தை! நீதான் எனக்குக் குரு! மற்றுமுள்ள சொந்தங்களும் நீயேதான்! ஆகவே உன் மேல் உள்ள பாசத்தால் கூறுகின்றேன்.”

“வானரம் இலங்கையை எரித்தது என்று எண்ண வேண்டாம். சீதை என்னும் பெண் தெய்வத்தின் கற்பு எரித்து விட்டது இலங்கையை! நீங்கள் ஒருமுறை திருமாலை நோக்கித் தவம் செய்து கொண்டிருந்த ஒரு பெண்ணை பலவந்தப்படுத்த முயற்சித்தீர்கள் அல்லவா? அப்போது அவள் நான் உனக்கு எமனாவேன் என்று தீக்குள் புகுந்தாள் அல்லவா? அவள்தான் இப்போது சீதையாக வந்திருக்க வேண்டும்! உங்களுக்காக இல்லாவிடினும், அரக்கர் குலத்திற்காக, எனக்காகவாவது தாங்கள் உயிரோடு இருக்க வேண்டும். அதற்காகக் கெஞ்சுகிறேன்.”

“இந்த சீதையைக் கவர்ந்து வந்து அடைய முயலுதலால் உங்களின் பெருமை போய், செல்வம் போய், நாடு போய், கடைசியில் நாமே போவதற்கு முன் தயவு செய்து சீதையை விட்டுவிடுவீர்கள் என்று நம்புகிறேன்” என்றான் வீடணன்.

இராவணனுக்குக் கோபம் வந்தது. “என்னிடம் இருந்து கொண்டு என்னையே நீ மட்டம் தட்டுகின்றாய்! அது போகட்டும்! என்னைக் குற்றம் சாட்டி எனக்கே அறிவுரை கூறுகின்றாயே! நன்றாய் இருக்கின்றது தம்பி! மிகவும் நன்றாய் இருக்கிறது” என்று அலறினான்.

மேலும் இராவணன் கூறுகின்றான். “தம்பி! மானுடன் என்னுடைய செயல்களுக்கு உன்னை என்ன செய்வான் தெரியுமா? என்று கூறுகின்றாயே! இது உனக்கு அவர்கள் மேல் உள்ள பயமா? அல்லது அன்பா?

யாது? என்ன சொன்னாய்? பெண்ணின் சாபம் என்னைக் கொல்ல வந்ததா? நான் எத்தனை தேவர்களைத் துன்புறுத்திச் சிறையில் இட்டேன். அவர்களின் சாபம் எல்லாம் எங்கே? அப்படியே அவர்கள் சாபமிட்டிருந்தாலும் அவை என்னை என்ன செய்து விட்டது? இராமன் பெரியவனா? யார் சொன்னது? பழைய வில்லை ஒடித்துப் பெண்ணை மணந்தான். மறைந்து நின்று வாலியைக் கொன்றான். அவனா பெரியவன்? கூனியால், கேவலம் ஒரு பெண்ணால் அரசிழந்தவன் என் அரசைக் கவிழ்ப்பதா? நீ சொல்வதைக் கேட்டால் சிரிப்புத்தான் வருகின்றது” என்று பலப்பல கூறினான் இராவணன்.

வீடணன் இவற்றையெல்லாம் கேட்டு வருத்தமுற்று இராவணனை நோக்கிக் கூறினான். “அண்ணா! கடைசியாக ஒன்று கூறுகின்றேன்! இரண்யன் என்னும் அரக்கன் பல்லாயிரம் ஆண்டுகள் தவம் செய்து பிரமனிடம் பலப்பல வரங்கள் பெற்றான். வரம் பெற்றவுடன் செருக்கும் சேர்ந்தே வந்தது. உலகினில் யாரும் இறைவனை வணங்கக் கூடாது! என்னைத்தான் வணங்க வேண்டும் என்றான். கோவில்களில் உள்ள சிலைகளை எல்லாம் அகற்றுங்கள். பாடப் புத்தகங்களில் எல்லாம் என் பெயர்தான் இருக்க வேண்டும். எங்கும் என் பெயர்தான் ஒலிக்க வேண்டும். கடவுளின் பிறந்த நாளெல்லாம் கொண்டாடக் கூடாது. என் பிறந்த நாளையே கொண்டாட வேண்டும் என்றான். அவனின் அட்டகாசங்கள் தலை விரித்து ஆடியது. அவன் மனைவி கர்ப்பமுற்று இருந்தாள்.

இரண்யனுக்கும் சில எதிரிகள். அவர்கள் இவன் தவம் செய்யப் போன காலத்தில் கர்ப்பமுற்ற மனைவியைக் கடத்த எண்ணினர். நாரதர் காப்பாற்றித் தனது வீட்டிலே வைத்துக் கொண்டார்.

இரண்யன் மனைவி நாரதரின் ஆசிரமத்தில் இருந்த பொழுது, கர்ப்பத்தில் இருக்கும் அவளின் குழந்தைக்கும் கேட்குமாறு பலவிதமான இறை தத்துவங்களையும், திருமாவின் புகழையும் கூறி, நாராயண மந்திரத்தின் பெருமையையும் கூறினார்.

சமயங்களில் இவர் இறைவனது பெருமைகளை இரண்யன் மனைவியிடம் கூறும் பொழுது, அவள் கேட்டுக் கொண்டே தூங்கி விடுவாள். ஆயினும், இவரின் கதையைத் தொடர்ந்து கேட்கும் பொருட்டு உள்ளிருக்கும் கருவானது ம்...ம்... என்று சொல்லுமாம். நாரதரே ஆச்சரியப்பட்டிருக்கின்றார்.

இன்றும் பொதுவாகவே கர்ப்பமுற்று இருக்கும் பெண்கள் எந்நேரமும் மகிழ்ச்சியாக இருத்தல் வேண்டும். நல்ல நூல்களைப் படித்தும், ஆன்றோரின் அறிவுரைகள் கேட்டும், இறைவனின் பக்தியினில் மனம் செலுத்தியும் கர்ப்ப காலத்தில் வாழ வேண்டும். அதை விடுத்து, க்ரைம் நாவல்கள், கொலை, வெட்டு, குத்து போன்று மனதை சஞ்சலப்படுத்தும் தன்மை உடையவைகளை யெல்லாம் கர்ப்ப முற்றிருக்கும் பெண்கள் படிக்கும் போது அவர்களின் மனநிலை பாதிப்பானது குழந்தைகளையும் தாக்குவதாகக் குறிப்பிடுகின்றனர் மனோதத்தவ நூலார். நல்ல செய்திகளைக் கேட்கும், படிக்கும் பெண்களுக்குப் பெரும்பாலும் உத்தமமான, அறிவுள்ள குழந்தைகளே பிறக்க வாய்ப்பிருக்கின்றது.

இரண்யன் மனைவிக்குக் குழந்தை பிறந்தது. பிரகலாதன் என்று பெயர் வைத்தனர். பிரகலாதன் என்றால் சிறப்பான மகிழ்ச்சியை உடையவன் என்று பொருள். பிறந்த குழந்தை நாராயண மந்திரத்தைப் பிரமாதமாய் உச்சரித்தது. இரண்யன் வந்தான். மைந்தன் பிறந்தது குறித்து மகிழ்ச்சி கொண்டான். மைந்தன் வளர்ந்தான். ஆசானிடம் பாடம் கற்பதற்காக சேர்ப்பித்தான்.

குருகுலவாசம். ஆசிரியர் அமர்ந்து, மாணவர் நின்ற படி பாடம் கேட்பர். தற்போது மாணவர் நாகாலியில் அமர்ந்து இருக்க ஆசிரியர் நிற்கின்றார். மேலும் குருகுல வாசத்தில் கல்வியைத் தவிர வேறு சிந்தனை இருக்காது. இருக்கவும் வாய்ப்பு இல்லை. ஒரு மாணவன் தனது குருநாதரிடம் நீண்ட நாட்களாக கல்வி கற்று வந்தான். ஒருநாள் குருநாதர் அவனை அழைத்து உனக்குப் பாடம் முடிந்து விட்டது! நீ போகலாம் என்றார். அவனும் தனது உடைமைகளையெல்லாம் எடுத்து வைத்துவிட்டுச் சாப்பிட உட்கார்ந்தான். குருநாதரின் மனைவி சாப்பாடு போட்டாள். சாதம் போட்டு, குழம்பு ஊற்றி நெய் ஊற்றினாள் இல்லை. விளக்கெண்ணை ஊற்றினாளாம். சாப்பிட்ட மாணவன் குருநாதர் மனைவியை நோக்கித் “தாயே! என்ன சாப்பாட்டிற்கு விளக்கெண்ணை ஊற்றுகின்றீர்கள்” என்று கேட்டான்.

அதற்கு அந்த அம்மாள் “மகனே! இத்துணை நாட்களும் உனக்கு விளக்கெண்ணை தான் ஊற்றி வந்தேன். அப்போதெல்லாம் உன் சிந்தை படிப்பிலேயே இருந்ததால் என்ன சாப்பிடுகின்றோம் என்றே தெரியவில்லை. இப்போது உன் சிந்தை சாப்பாட்டை நினைப்பதினால் என்ன சாப்பிடுகின்றோம் என்ற உணர்வுக்கு வந்திருக்கின்றாய்” என்றாள்.

குருகுலத்தில் படிப்பு ஒன்றே குறி. ஆனால் தற்காலத்தில் படிக்கும்... மாணவர்களைத் திசைதிருப்ப... அப்பப்பா! ஆயிரம் ஆயிரம் இருக்கின்றன. பொது அறிவை விருத்தி செய்து கொள்ள அவை தேவைதான். ஆனால் அதற்காக பிரதான படிப்பையே விட வேண்டுமா என்ன?

பிரகலாதன் குருகுலத்தில் சேர்ந்தான். ஆசிரியர் பாடத்தை ஆரம்பித்தார். “எங்கே சொல்லு கண்ணா!” “ஓம்நமோ இரண்யாய நம” என்று! பிரகலாதன் உடனே

பதறி, “என்ன ஆசானே! தங்களுக்கேதும் நிகழ்ந்து விட்டதா? உலகையே கட்டிக் காக்கும் ஸ்ரீமந் நாராயணனைத் துதிக்காமல் என் தந்தையின் பெயரைச் சொல்லச் சொல்கின்றீர்களே!” என்றான்.

ஆசான் நாட்டு நடப்பைச் சொல்லி, உன் தந்தையின் பெயரைச் சொல்லாமல் இறைவன் பெயரைச் சொன்னால் தலை போய்விடும் என்றார். பிரகலாதன் திகைத்தான். அவர்களை மாற்ற முடியவில்லை. ஆசானும் பிரகலாதனுக்குப் பலமுறை எடுத்துக் கூறியும் கூட அவன் “ஓம் நமோ நாராயணா” என்பதைத் தவிர வேறு எதையும் கூறமறுத்து விட்டான். ஆசான் பார்த்தார். நமக்கேன் வம்பு. ராஜா வீட்டுப் பிள்ளை. இவனை இங்கேயே விட்டு வைத்திருந்தால் ஆபத்து என்று சொல்லி தந்தையிடம் சேர்ப்பிக்கச் சென்றார், அரண்மனையை நோக்கி.

இரண்யன் ஆச்சரியப்பட்டு, “என்ன குருவே! அதற்குள் என் மகன் படித்து விட்டானா?” என்று கேட்டான்.

குரு பயந்து “ஆமாம்! ஆமாம்!” என்றார். மேலும் “உங்கள் மகன் பிரமாதமாகப் படித்து எல்லோருக்கும் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கும் அளவிற்குத் தேறி விட்டான்” என்றார் குருநாதர்.

“இதோ இருக்கின்றான், உங்கள் மகன்! நான் வருகின்றேன்” என்றார்.

இரண்யன் தடுத்து “என் மகனின் திறமையறிந்து உங்களுக்கு நான் பரிசுகள் தர வேண்டாமா?” என்றான்.

குரு பயந்து பிரகலாதன் வாய் திறந்து, “ஓம் நமோ நாராயணா” என்று சொல்லி விட்டால் பரிசாவது, ஒன்றாவது! தனையல்லவா போய் விடும் என்று மனதிற எண்ணியவாறு, அரசே! பரிசுகள் என்ன! என்றும் தங்களின் உணவைத்தானே சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கின்றேன்” என்றார்.

“குருவே நில்லும். பரிசை வாங்கிக் கொண்டுதான் செல்லவேண்டும்” என்று கட்டளை இட்டான் இரண்யன், குரு பயந்து நடுங்கிவிடார். வேறு வழியில்லை! இதுதான் விதி போலும். இன்று இவன் கையால்தான் நம் விதி முடிய வேண்டும் என்றால் யார் தடுக்க இயலும்? நொந்து கொண்டார் ஊழ்வினையை. வயிற்றைக் கலக்கியது அவருக்கு! “மகனே! பிரகலாதா! நீ படித்ததில் இறை வணக்கத்தைக் கூறு” என்றான் பரிஷடன் இரண்யன். ஆசிரியர் நிலையைச் சற்று எண்ணுங்கள். பிரகலாதன் வாயைத் திறக்க ஆரம்பித்ததுமே பாதி உயிர் போய் விட்டது ஆசிரியருக்கு!

“தந்தையே! உலகுக்கே இறைவனை நாம் துதிக்க வேண்டும். அதுதான் “ஓம் நமோ நாராயணா” என்றான். “ஓம் ஆசிரியரே! என்ன இது? இதுதான் நீர் பாடம் சொல்லிக் கொடுத்த ஒழுங்கா? ம்... என் மகனே என் பெயரைச் சொல்லவில்லை யென்றால், பின்னர் மக்கள் என்னபேசுவார்கள்” என்று கத்தினான் இரண்யன் அவர் பயந்து கொண்டே எவ்வளவு சொல்லியும் பிரகலாதன் மாறாததைக் கூறினார்.

இரண்யனுக்குக் கோபம் வந்தது. மகன் என்றும் பாராமல் காவலர்களை விட்டு அடிக்கச் சொன்னான். பிரகலாதன் நாராயணனை வேண்டினான். ஆயுதங்கள் எல்லாம் பொடிப் பொடி ஆயின. இரண்யனுக்கு அது மேலும் கோபத்தைக் கிளறியது. மகனைத் தூக்கிக் கடலில் எறியச் சொன்னான். காவலர்கள் ஏவலுக்குக் கட்டுப்பட்டு, பிரகலாதனைக் கடலில் தூக்கி எறிந்தனர். தாயார் இலக்குமி தேவி கையேந்திக் குழந்தையைக் காப்பாற்றினாள். பிரகலாதன் மனம் “ஓம் நமோ நாராயணா”வைத் தவிர வேறெதையும் நினைக்கவில்லை.

இரண்யன் இப்போது மகன் பிழைத்து வந்ததை எண்ணி வியந்தான். கொஞ்சம் மனம் மாறினான்.

மகனிடம் சிறிது வாஞ்சையோடு “மகனே! நீயே கூறா விட்டால் பின்னர் நாடு என்ன பேசும்! தந்தைக்காக வாவது ஒருமுறை கூறு! எங்கே சொல்லு! “ஓம் நமோ இரண்யாய நம” என்று சொல்லு எனக் கெஞ்சினான். பிரகலாதன் சொன்னான்.

“அப்பா அழியப் போகின்ற உடலைக் கொண்ட நமது பெயரைச் சொல்வதைக் காட்டிலும், என்றும் எப் போதும் உலகைக் காக்கும் இறைவன் நாராயணனைத் துதிப்பதே மேல். ஆகவே நீயும் இனிமேல் “ஓம் நமோ நாராயணா” என்றே சொல் என்றான்.

மேலும் பிரகலாதன் கூறுவான். “அப்பா! நாராயணா! என்ற வார்த்தை எவ்வளவு பெருமை மிக்கது தெரியுமா? அதை மனமுருகிச் சொல்பவர்களுக்கு அந்த வார்த்தை எல்லா வளங்களையும் வழங்கும். விரும்பிய எல்லாம் கொடுக்கும். வேண்டிய ஆசையெல்லாம் நிறைவேற்றும். ஆசையைத் துறந்து அவனையே சிந்திக்க ஆரம்பித்தால் என்றும் அழியாப் பெரும்பதம் தருவான்.

பல்லாயிரக்கணக்கான பொருட் செலவு செய்து, நல்வினைப் பயனால் யாகங்கள் செய்தால் எவ்வளவு நன்மையோ அவற்றையெல்லாம் “ஓம் நமோ நாராயணா” என்ற நாமமே அளிக்க வல்லது என இதன் பெருமையைக் கூறினான் பக்தியுடன்.

எரிகின்ற கொள்ளியில் எண்ணை வார்ப்பது போல் இரண்யனுக்கு மிகவும் கோபம் பொங்கியது. பார்த்தான் இரண்யன். தன் மனைவியை விட்டே கொடிய நாகங்களின் விஷத்தை ஒரு கோப்பையில் விட்டுக் கொடுக்கச் சொன்னான் பிரகலாதனுக்கு!

பிரகலாதனிடம் அவன் தாய் கெஞ்சினான். “மகனே! எனக்காக ஒருமுறை அப்பா பெயரைச் சொல்லப்பா! பெற்ற குழந்தைக்கே விஷம் கொடுக்கும் ஒரு பாவ ஆத்மா

வாக நான் இருக்கின்றேன்” என்று அழுதாள். பிரகலாதன் தந்தை பெயரைச் சொல்ல மறுத்ததோடு, தாயிடம் உள்ள விஷத்தைத் தானே வாங்கி நாராயண மந்திரத்தைச் சொல்லிக் குடித்தான்! இறையருளால் இம்முறையும் காப்பாற்றப்பட்டான். மலையினின்று உருட்டி விட ஆணையிட்டான், மலையினின்று உருட்டி விட்டார்கள். கடுமையான நம்பிக்கை கொண்ட இறையருள் காப்பாற்றியது.

இரண்யன் மீண்டும் வியந்தான். “ஏய்! பொடிப் பயலே! மரியாதையாகச் சொல்! உன்னை யார் காப்பாற்றுகின்றார்கள்” என்று கர்ஜித்தான் பிரகலாதனை நோக்கி!

பிரகலாதன் உடனே “அப்பா! எல்லாம் வல்ல நாராயணன்தான் காப்பாற்றுகின்றார்” என்று தயங்காமல் உடனே கூறினான்.

“அப்படியானால் உங்கள் நாராயணன் கடலில் மலையில், நெருப்பில், விஷத்தில் எல்லா இடங்களிலும் இருக்கின்றாரோ” என்று கேட்டான் இரண்யன்.

“சந்தேகம் என்ன? நீரில், நெருப்பில், கல்லில், கட்டையிலும் எங்கும் இருக்கின்றான். இன்னும் ஏன்? அந்தப் பொருட்களின் ஒவ்வொரு அணுவிலும் இருக்கின்றான். அந்த அணுவை நூறு கூறு போட்டாலும் அந்தக் கூறிலும் இருக்கின்றான். நீங்கள் பேசுகின்றீர்களே! அந்த வார்த்தையிலும் இருக்கின்றான்! இந்தத் தூணிலும் இருக்கின்றான்!” என்றான் பிரகலாதன்.

கோடுகள் எல்லாம் புள்ளிகளால் ஆனது. அது போலப் பொருட்கள் எல்லாம் அணுக்களால் ஆனது. கம்பன் தனது பாடலில் அணுவைப் பிளக்கலாம். அந்த அணுவைப் பிளந்த பாகத்திலும் இருக்கின்றான் இறைவன் என்கின்றான் கம்பன்.

அறிவியல் அறிஞர்கள் கூடத் தற்காலத்தில்தான் அணுவைப் பிளந்து அதனுள் புரோட்டன், நியூட்ரான், எலக்ட்ரான் இருப்பதாகக் கூறுகின்றனர். ஆனால் கம்பனோ வெகு காலத்திற்கு முன்னே அணுவைப் பிளந்து அதனுள்ளும் ஆண்டவன் இருக்கின்றான் என்று கூறி விட்டார். அறிவியலுக்கு ஆன்மீகம் என்றுமே முன்னோடி தான்.

இரண்யன் பிரகலாதன் கூறிய வார்த்தைகளைக் கேட்டுச் சிரித்தான். “என்ன சொன்னாய்! இந்தத் தூணிலும் உன் ஆண்டவன் இருக்கின்றானா? என ஏளனமாகக் கேட்டான். “ஆமாம்” என்றான் பிரகலாதன். இரண்யன் கோபம் கொண்டு தூணை ஓங்கி அடித்தான் தன் கதை என்னும் ஆயுதம் கொண்டு. நாராயணன் நரசிம்ம அவதாரம் எடுத்து தூணைப் பிளந்து வெளியே வந்தார். இரண்யனைத் தூக்கி வாசற்படிக்குச் சென்று மடிமேல் கிடத்தினார். கோபாவேசம் கொண்ட கண்கள் நெருப்பைக் கக்கின. தன் பக்தனுக்குப் பலவித இடையூறுகள் செய்தவனைப் பழிவாங்கத் துடித்தார். அது அந்தி நேரம். ஏன்? இரண்யன் வரம் வாங்கும் போது மிகவும் புத்திசாலித்தனமாக வரம் வாங்குவதாக எண்ணிக் கொண்டான்! எப்படி? “நான் வானிலே சாகக் கூடாது! இரவிலே சாகக் கூடாது! பகலிலே சாகக் கூடாது! விலங்கால் சாகக் கூடாது! மனிதனால் சாகக் கூடாது! வீட்டிற்குள்ளும் சாகக் கூடாது! வெளியிலும் சாகக் கூடாது!” என்று.

வரம் கேட்பவனுக்கு இவ்வளவு புத்தி இருந்தால் வரம் கொடுப்பவனுக்கு எவ்வளவு புத்தி இருக்கும். எனவேதான் இறைவன் மனிதனுமில்லாமல் விலங்கு மில்லாமல், பாதி மனிதனாகவும், பாதி விலங்காகவும் நரசிம்மமாய் வந்தார். வீட்டிலும் இல்லாமல் வாசற்படியில் அமர்ந்தார். ஆகாயத்திலும் இல்லாமல், பூமியிலும் இல்லாமல் மடியிலே வைத்துக் கொண்டார்.

ஆயுதங்கள் இல்லாமல் தன் கை நகங்களாலேயே அவனது உடலைக் கிழித்து, அநீதியை வதைத்தார். அப்போது இரண்யன் பலமாகச் சிரித்தான். “ஏன் சிரிக்கின்றாய்?” என்று நரசிம்ம மூர்த்தி கேட்டார். உடனே இரண்யன் “ஒருதலை இரண்டு கைகள் உடையவனை பலம்பொருந்தியவன் கொல்வதா? எனவே நான் அடுத்த பிறவியில் பத்துத் தலையோடு வருவேன். நீ மனிதனாய் வரவேண்டும். அப்போது என்னை நீ வென்றால் உன்னை வீரனென்று ஒப்புக் கொள்வேன்” என்று கூறி இறைவனடி சேர்ந்தான்.

நரசிம்ம மூர்த்தி பிரகலாதனை வாழ்த்தி, பட்டம் சூட்டினார். வீடணன் இரண்யனைப் பற்றிக் கூறி “அண்ணா! அந்த இரண்யன் தான் நீ! நரசிம்ம மூர்த்தியாக வந்த திருமால்தான் இராமனாக அவதரித்துள்ளார். வார்த்தைகளால் வருணிக்க முடியாத ஆற்றலும், அன்பும் பண்பும் உடையவர். அவரை நீ எதிர்க்காதே! ஆகவே நீ சீதா தேவியை விட்டு இன்புற்று வாழ்வாயாக!” என்றான்.

இராவணன் கோபம் கொண்டு வீடணனைப் பலவாறு பேசி, வீரர்களைக் கொண்டு கொல்லச் சொன்னான். வீடணன் அவர்களை அழித்துக் கொன்றான். இனிமேல் எவ்வளவு உபதேசம் கூறியும் பலனில்லை என்று கருதி தன் அமைச்சர்களுடன் இராவணனை விட்டு நீங்கி, இராமனிடம் வந்தான் அடைக்கலம் பெற.

இராமன் தன் சேனைகளுடன் தென் கடல் ஓரத்தில் இருந்தான். வாசலிலே மயிந்தன் என்பவன் இருந்தான். வீடணனின் அமைச்சர்கள், மயிந்தனிடம் தாங்கள் வந்த விபரத்தைக் கூறினர். இவ்வாறு வரக் காரணம் என்ன வென்று வினவினான் மயிந்தன்.

உடனே மந்திரிகள், “வீடணன் தன் அண்ணாவான இராவணனுக்குப் பல அறிவுரைகள் கூறினான். சுடுகின்ற

நெருப்பைத் துணியினால் மூடுவது போன்று சீதையை இலங்கையில் வைத்திருப்பது. சீதாதேவியின் கற்புக்கனல் தம்மை அழிக்கும். எனவே தேவியை விட்டு விடு! எனப் பலவாறு கெஞ்சினான். இராவணன் கேட்க மறுத்ததோடு வீடணனைக் கொல்லவும் துணிந்தான். ஆகவே நாங்கள் உறவினராய் இருந்தாலும் தீயவனோடு நட்புக் கூடாது எனக் கருதி, அறத்தின் நாயகனிடம் அடைக்கலம் புக வந்தோம்” என்று கூறினர். உள்ளே சென்று இராமனிடம் வீடணன் அடைக்கலம் புக வந்திருப்பது பற்றி விளக்கமாகக் கூறினான் மயிந்தன்.

இராமன் தன்னுடன் இருப்பவர்களிடம் ஆலோசனை நடத்துவதற்காக அவர்களைச் சிறிது நேரம் வாசலில் இருக்கச் சொன்னான். ஆலோசனைக் கூட்டம் ஆரம்பமானது. ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு கருத்தைக் கூறினர்.

சுகர்வன் சொன்னான். “சொந்த அண்ணனை எதிர்த்து, அவனை ஏசி நம்மிடம் வந்திருக்கின்றான்! இவனை எப்படி நம்புவது!” என்றான். எப்படி? யார் சொல்வது பார்த்தீர்களா? தனக்காக சொந்த அண்ணனையே கொல்லச் சொன்னவன் இப்போது எப்படிப் பேசுகின்றான் என்று! அதுதான் மனம். ஒரு உதாரணம்.

நாம் அவசரமாக எங்காவது ஊருக்குப்போக வேண்டி இருக்கும். ஸ்டாப்பிங் இல்லாத இடத்தில் பஸ்ஸை நிறுத்தி ஏறிக் கொள்வோம். நிறுத்தினால் சரி! நிறுத்தாவிட்டால், இவன் என்ன திருவள்ளுவர் பஸ் மாதிரிப் போகின்றான் என்போம். அதே சமயத்தில் நாம் பஸ்ஸுக்குள் இருந்து, யாராவது அப்படி அவசரமாக நிறுத்தினால் உள்ளிருக்கும் நாம், “என்னடாது! கட்டவண்டி மாதிரி ஸ்டாப்பிங் இல்லாத இடத்திலெல்லாம் நிறுத்திக் கிட்டு” என்போம். சூழ்நிலைக்குத் தக்கவாறு மாறிக் கொள்ளும் மனம். தனக்கென்றால் ஒரு சட்டம். பிறருக்கென்றால் ஒன்றா? சுகர்வன் மட்டும் இதற்கு விதிவிலக்கா என்ன?

இராமனிடம் பலபேர் பல கருத்தைச் சொன்னாலும் இராமன், “அனுமன் ஒருவன்தான் இலங்கை சென்று வந்தவன். அவனிடமே கேட்போமே!” என்றுகூறி அனுமனிடம் வீடணன் பற்றிக் கேட்டான்.

அதற்கு அனுமனும், “நான் இலங்கைக்குச் சென்ற போதே வீடணன் மாளிகை ஒன்றுதான் என் மனத்தைக் கவர்ந்தது. அப்போதே அங்கு வசிப்பவர் உத்தமராய் இருக்க வேண்டும் என்று எண்ணினேன். அரசவையில் இராவணன் என்னைக் கொல்லச் சொன்ன போது “மாதரையும் தூதரையும் கொல்லக் கூடாது” என்று தடுத்தவன் வீடணனே! மேலும் சிறையில் வாடும் சீதாதேவிக்கு வீடணனின் மகள் திரிசடை என்பவள் தான் அவ் வப்போது ஆறுதல் கூறி வருகின்றாள். எனவே வீடணன் நல்லவன் என்றே கருதுகின்றேன்” என்றான் அனுமன்.

இராமன் வீடணனை அடைக்கலமாக ஏற்றுக் கொள்ள முடிவு செய்தான். அதற்கான காரணங்களைக் கூறுகின்றான்

கானகம் ஒன்றில் ஒரு பெரிய மரத்தில் ஒரு ஆண் புறாவும், பெண் புறாவும் தம்பதியாய் வசித்து வந்தன. ஒருநாள் ஆண் புறாவிற்கு உடல் நலம் சரியில்லை. எனவே பெண் புறா, ஆண் புறாவிடம் அனுமதி பெற்று, உணவு தேடப் புறப்பட்டது. புறப்படும் போதே ஆண் புறா சற்று எச்சரித்தது.

“அன்பே! நாம் சும்மா இருந்தாலும் இந்த மனிதர்கள் நம்மை எப்படியாவது பிடிப்பதற்கு வழி செய்வார்கள்! எனவே, ஜாக்கிரதையாகச் சென்று வா!” என்றது.

மாலை ஆனது. பெண் புறாவைக் காணவில்லை. வானம் இருட்டி மழை பெய்தது. ஆண் புறா தவித்துப் புலம்பிக் கொண்டிருந்தது. அப்போது ஓர் வேடன்

நனைந்தவாறே அம்மரத்தின் கீழ் மயக்கமான நிலையில் வந்து வீழ்ந்தான். ஆண் புறா, பெண் புறாவை எண்ணிப் புலம்பி, பலவாறு அதனின் பெருமையைக் கூறிற்று. கீழே விழுந்த வேடனின் கூட்டிலிருந்தது அந்தப் பெண் புறா. தன் கணவனின் அன்பு மொழிகளைக் கேட்டு ஆனந்தம் அடைந்தது,

“அன்பே! தாங்கள் எச்சரித்தும் விதியின் வசத்தால் நான் இந்த வேடனிடம் மாட்டிக் கொண்டேன். இப்போது இவ்வேடன் நம் வீட்டிற்கு வந்துள்ளான். எனவே, அவனை உபசரிக்க வேண்டியது நம் கடமை” என்றது.

உடனே ஆண் புறா, மரத்தின் உள் புறமாக இருந்த காய்ந்த சுள்ளிகளை ஒடித்துக் குவித்தது. சற்று தூரத்தில் சென்று நெருப்புக் கொண்டு வந்து பற்ற வைத்தது. குடு பட்டவுடன் வேடன் மயக்கம் தெளிந்தான். ஆண் புறா அவனை நோக்கி “அய்யா! நீர் என் விருந்தினர். பசியாய் இருக்கக் கூடாது. என்னைச் சாப்பிடும்” என்று சொல்லி நெருப்பில் வீழ்ந்து இறந்தது.

அதைக் கண்ட பெண் புறா, கூட்டிலிருந்து தப்பி, வெளியே வந்து வேடனை நோக்கி, “அய்யா இந்த உணவு உனக்கு அரை வயிறு கூட நிரம்பாது! எனவே என்னையும் சாப்பிடு” என்று சொல்லி அதுவும் நெருப்பில் வீழ்ந்து இறந்தது! வேடன் மனம் திருந்தி, வருந்தி, வேட்டையாடுவதையே விட்டுவிட்டான்.

தன் மரத்திற்கு வந்த எதிரிக்கே அடைக்கலம் கொடுத்து, தங்களின் உயிரையே தியாகம் செய்த புறாக்களின் பண்பில் ஆயிரத்தில் ஒரு பங்காவது நமக்கு வேண்டாமா? என்றான் இராமன்.

மேலும் கூறினான். “ஒரு முறை ஒரு நீர்நிலையில் இறைவன் பூஜைக்காக மலர் பறிக்கச் சென்ற கஜேந்திரன் என்னும் யானையை, முதலை ஒன்று கவ்விக் கொண்டது.

அது உடனே இறைவனை நோக்கி “ஆதிமூலமே” என்று அழைத்தது. தன் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காக இல்லை. பறித்த மலரை இறைவனிடம் சேர்க்க முடிய வில்லையே! என்ற வருத்தத்தில் தான் கதறியது யானை. உடனே ஆண்டவன் அதற்கு அடைக்கலம் அளித்தார்.”

“மிருகண்டேய முனிவர் என்பவருக்கு மார்க்கண்டேயன் என்னும் மகன் பிறந்தான். அவனுக்கு ஆயுள் 16 வயதே. வயது நெருங்க, நெருங்க பெற்றோர் பெரிதும் வருந்தினர். தன் பெற்றோருக்காக உயிர் வாழ எண்ணி, சிவபெருமானை பூசித்து அடைக்கலம் புருந்தான். உயிரை பற்ற வந்த எமனை உதைத்து அடைக்கலம் வந்த மார்க்கண்டேயனைச் சிரஞ்சீவி ஆக்கினார் சிவபெருமான்.”

“இவ்வளவு ஏன்? அபயம்! அபயம்? அபயம்! என்று சீதா அலறிய போது நான் இருக்கின்றேன்! அஞ்ச வேண்டாம் என்று கூறி, அபயம் கொடுத்து, அரக்கனிடம் போராடி, தன்னுயிர் துறந்த தியாகி சடாயுவின் நற்குணம் நமக்கு வேண்டாமா?”

“சிபிச் சக்ரவர்த்தி என்ற எனது முன்னோர் ஒருவர் ஒரு புறாவிற்கு அடைக்கலம் கொடுத்து, அதற்கு ஈடாகக் கேட்ட வேடனிடம், தன் சதையை அறுத்துக் கொடுத்து, இறுதியில் தன்னையே அளித்தார். அவரின் மரபில் வந்த நான் அடைக்கலம் தரவேண்டாமா? அவன் எதிரி ஆயினும் சரி, நண்பனாயினும் சரி, அடைக்கலம் என்று வந்தவனை அடைக்கலம் ஏற்று, அபயம் அளிப்பதே முறை” என்று இராமன் கூறினான்.

வீடணனை அழைக்கச் சென்றான் சுகரீவன். இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் அறிமுகப் படுத்திக் கொண்டு கட்டித் தழுவித் கொண்டனர். பின்னர் சுகரீவன் “எம்பிரான் தங்களை ஏற்றுக் கொள்ள சம்மதம் தெரிவித்து விட்டார். தங்களை உள்ளே வரச் சொல்கின்றார்” என்று சொன்னவுடன் வீடணனுக்கு ஆச்சரியம் தாங்க வில்லை.

தன் மனைவியை எடுத்துச் சென்று சிறை வைத்தவன் தம்பியை அடைக்கலம் ஏற்றுக் கொள்ளும் வள்ளலின் பெருந்தன்மையே பெருந்தன்மை என்று பாராட்டி, இராமனை நோக்கி ஓடிச் சென்று கால்களில் வீழ்ந்து வணங்கினான். இராமன், வீடணனைத் தூக்கித் தழுவிக்கொண்டான்.

பின்னர் கூறுகின்றான். “எந்தை கானகம் போகச் சொன்னதில் எனக்கு ஒரு மாபெரும் நன்மை கிடைத்திருக்கின்றது. கங்கைக் கரையின் நாயகன் குகனோடு நாங்கள் ஐவர் ஆனோம். அன்பிற்குரிய சுகர்வனோடு அறுவர் ஆனோம். இப்போது உன்னுடன் சேர்த்து ஏழு பேர் சகோதரர்கள் ஆகி விட்டோம். இப்போது தசரதச் சக்ரவர்த்திக்கு ஏழு மைந்தர்கள்” என்று மகிழ்வுடன் கூறினான்.

ஒரு நாட்டின் மன்னன், ஒரு படகோட்டி, ஒரு குரக்கினத்தவன், ஒரு அரக்கர் குலத்தவன் ஆகியோரைச் சகோதரனாகப் பாவிக்கும் பண்பு... அப்பப்பா! ஒரு சமத்துவ சமுதாயத்திற்கு அப்போதே வித்திட்டிருக்கின்றார்களே!

இராமன் வீடணனைச் சகோதரனாக ஏற்றுக் கொண்டு வீடணனுக்கு அப்போதே இலங்கை அரசை அளிக்கின்றான் எப்படி? “காற்று உள்ள வரையிலும், கடல் நீர் உள்ள வரையிலும், பஞ்ச பூதங்கள் உள்ள வரையிலும், எந்தன் பேர் உள்ள வரையிலும் இலங்கை அரசு உனக்கு” என்கின்றான்.

இராமன் தன் இராமாவதாரம் முடிந்து விட்டாலும் தன் பெயர் இவ்வுலகம் உள்ள வரையில் நிலைத்திருக்கும் என்று கருதியே, எந்தன் பேர் உள்ள வரையிலும் இலங்கை உனக்கே! என்கின்றான் இராமன். உடனே அனுமன் மகிழ்ச்சி பொங்கக் குதித்தான்! ஏன்?

சீதை அனுமனை நீ உலகம் அழிந்தாலும் அழியாமல் வாழ்க! என்றாள். அப்போது அனுமன் எல்லோரும் போய்விட்டுத் தான் மட்டும் எப்படி இருப்பது என்று வருந்தினான். ஒரு உதாரணம். ஒரு வீட்டில் ஆறு பேர் இருக்கின்றனர் பெற்றோரைச் சேர்த்து. தாயை விடுத்து மற்ற குழந்தைகளும் தகப்பனாரும் ஒரு விமானத்தில் பயணம் செய்கின்றனர். விமானம் விபத்து ஏற்பட்டு தகப்பனாரும் குழந்தைகளும் இறந்து விட்டால் தனியாய் இருக்கும் தாயின் மனநிலை எப்படி இருக்கும்! அதுபோல, உலகில் எல்லோரும் அழிந்த பின் தான் ஒருவன் மட்டும் சிரஞ்சீவியாய் எவ்வாறு வாழ்வது என அனுமன் கலங்கி இருந்தான். இப்போது இராமன் வீடணனுக்குச் சிரஞ்சீவிப் பட்டம் கொடுத்தவுடன், தனக்குத் துணைக்கு ஒரு ஆள் கிடைத்து விட்டதல்லவா? அதனால் துள்ளிக் குதித்தான் அனுமன்.

இலக்குவனை விட்டு வீடணனுக்கு முடி சூட்டச் சொன்னான் இராமன். இலங்கை அரசனாக முடிசூட்டினான் இலக்குவன். நல்லவரைச் சார்ந்தால் என்றும் நன்மையே!

அடுத்து இராம காதையின் முக்கிய கதாபாத்திரத்தை நோக்கி கடல் கடந்து செல்லப் போகின்றார்கள் எல்லோரும்! நாமும் தொடர்வோம்!

இராவணன்

இராவணன் மாபெரும் மன்னன். திறமைசாலி. தேவர்களையே வென்றவன். சிறந்த சிவபக்தன். ஒரு முறை சிவபெருமானை பூஜை செய்த பொழுது வீணை மீட்டி சாமகானம் பாடினான். சிவபெருமான் அதனை மிகவும் ரசித்தார். காரணம் சிவபெருமானுக்கு மிக நன்றாக வீணை தெரியும்.

“வேயுறு தோளி பங்கன் விடமுண்ட கண்டன் மிக நல்ல வீணை தடவி” என்பது சைவக் குரவர் வாக்கு. ஒரு கலையை நன்றாக உணர்ந்தவரே, அக்கலையின் நுணுக்கங்களை ஆழ்ந்து ரசிக்க முடியும். அவ்வாறு சிவபெருமான் ரசித்துக் கொண்டிருக்கும் போது, இராவணன் இமயமலையை அசைத்துத் தூக்கப் பார்த்தான். பார்வதி தேவி பயந்து இறைவனிடம் கூறினாள்.

இறைவன் தன் கால் கட்டைவிரலால் மலையை லேசாக அழுத்தினார். இராவணன் மாட்டிக் கொண்டான். அழுதான். பின்னர் இறைவனைப் பலவாறு துதித்து, அதனின்றும் மீண்டான். இராவணம்—அழுதல். ஆதலாலேயே அவனுக்கு இராவணன் என்ற பெயர் ஏற்பட்டது. அதற்கு முன்னால் பத்துத் தலை இருந்ததால் அவன் பெயர் “தசக்ரீவன்” என்பதே ஆகும்.

இங்கே வீடணனிடம் இராமன், இராவணனின் பெருமைகள் பற்றிக் கேட்டான். எங்கும், யாரையும் எதிர்ப்பதற்கு முன்னால் அவர்களைப் பற்றிய முழு விபரங்களையும், அவர்களின் பலம், பலவீனம் ஆகியவற்றையும் அறிந்திருத்தல் சாதனையாளனுக்கு அழகாகும். தேவையான ஒன்றாகும்.

வீடணன், இராவணனின் பெருமை, படை பலம் ஆகியவற்றைப் பற்றிக் கூறினான். மேலும் அனுமன் இலங்கை வந்தபோது சேனாதிபதிகள் இராவணனின் மகன், பல்லாயிரக் கணக்கான வீரர்கள் ஆகியோரை வதைத்து இலங்கையை எரியூட்டிய நிகழ்ச்சியையும் வியந்து கூறினான். இராமனும் வியந்தான். ஏனெனில் அனுமன், இலங்கையில் நடந்த மற்ற நிகழ்ச்சிகளைக் கூறினானே அன்றி, இந்நிகழ்ச்சிகளைக் கூறினால் அது தற்பெருமையாகிவிடும் அல்லவா? எனவே தான் கூற வில்லை. இராமன் மிகவும் பெருமையும், மகிழ்ச்சியும் கொண்டு அனுமனைப் பலவாறு பாராட்டினான்.

சீதையை மீட்க, சீதையை சிறை வைத்த இராவணனை வதம் செய்ய, அரக்கர்களை வதம் செய்து அவதார நோக்கத்தை நிறைவேற்ற நடக்க வேண்டியவைகள் நடக்க ஆரம்பித்தன. அனைவரும் இலங்கையை நோக்கிப் புறப்பட்டனர். இடையில் கடல். வழிவேண்டி வருணனை நோக்கித் தவம் செய்தான் இராமன். ஒரு வாரம் ஆகியும் வருணன் வராததால் கோபம் கொண்டு, அம்பெய்தான். கடல் கொந்தளித்தது. வருணன் பயந்து அபயம் வேண்டினான். இராமன் அபயம் அளித்து, அவன் மேல் செலுத்திய அம்பானது கடலில் உள்ள தீய சக்திகளை அழிக்க ஆணையிட்டான். பின்னர் வருணன் மகிழ்ந்து, இராமனைப் பலவாறு துதித்து, தன் மேல் சேது பந்தனம் கட்டுதற்கு ஆலோசனை கூறினான்.

சேதுபந்தனம் கட்ட எல்லோரும் மிகவும் உதவி செய்தனர். இராமன் மேல் பிரியம் கொண்டு, ஓர் அணில் ஒன்று உதவியது. அது கடலில் சென்று குளிக்கும். பின்னர் மணலில் புரளும். தன் மேல் ஒட்டிய மணலை எல்லாம் பாலத்தின் மேல் சென்று உதிர்க்கும். இராமன் பார்த்து மகிழ்ந்து வாழ்த்தினான். உதவி செய்வதற்கு முதலில் மனம்தான் முக்கியம். உதவி என்றால் பொருளாதார

உதவி என்று மட்டும் அர்த்தமல்ல. நம்மால் முடிந்ததை பிறருக்குச் செய்வது. காஞ்சிப் பெரியவர்கள் கூறுவார்கள். “சாலையிலே கிடக்கின்ற ஒரு முள்ளையோ, கண்ணாடித் துண்டையோ எடுத்து ஓரமாகப் போட்டால் அதுவே பெரிய தர்மம் என்று.” எப்படி? யாராவது நடக்கும் போது அந்த முள்ளிலோ அல்லது கண்ணாடியிலோ கால்வைத்து, அது கீறி இரத்தம் வந்து, மருத்துவரிடம் ஓடி...இவ்வளவு பிரச்சனைகளை தடுத்த புண்ணியம் கிடைக்கும்ல்லவா? எனவேதான். பாலம் எல்லோருடைய உதவியாலும் இனிதே கட்டி முடிக்கப்பட்டது.

பலகோடி வானர சேனைகளுடன் இராம இலக்குவர்கள் கடலைக் கடந்தனர். இலங்கைக்கு அருகில் உள்ள கருவேல மலை என்னும் இடத்தில் அனைவரும் தங்கினர். படைவீடு அமைத்தனர். அந்நேரம் இராவணன் சில ஒற்றர்களை அனுப்பி இராமனின் நிலையை அறிந்து வரச் சொன்னான். அவ்வொற்றர்கள் குரங்கு வேடம் போட்டு கொண்டு இராமனின் பகுதிக்கு வந்தனர். வீடணன் சந்தேகப்பட்டு அவர்களைப் பிடித்து விசாரித்தான். அவர்களை தண்டிக்க முயலும் போது, இராமன் ஒற்றர்கள் என்ற காரணத்தினால் மன்னித்து அனுப்பினான்.

ஒற்றர்கள் வந்து நடந்ததைக் கூறி, அவர்களின் பலம் பற்றியும் தெரிவித்தனர். இராவணன் ஆலோசனைக் கூட்டம் நடத்தினான். இராவணனின் தாத்தா மாலியவான் என்பவர், இராவணனை நோக்கி, “இராவணா! உன் மேல் உள்ள அன்பினால் கூறுகின்றேன். தயவு செய்து சீதையை விடுத்து, இந்த தீமையைக் களைவாய்!” என்று பலப்பல புத்திமதிகள் கூறினார். ஆனால் இராவணன் ம்...ம்... கேட்கவேயில்லை.

இராமன் படைவீட்டின் மேல் தளத்தில் இருந்து இலங்கையைப் பார்க்கின்றான். அதன் அழகை இலக்குவனிடம் கூறுகின்றான். அதே நேரம், இராவணன்

தன் ஒற்றர்கள் கூற, இராமன் பகுதியினரை ஒவ்வொரு வராகப் பார்க்கின்றான். இங்கே வீடணன் இராமனிடம் வந்து இராவணனைக் காட்டுகின்றான். வீடணன் கூறியதைக் கேட்டவுடன் அருகில் நின்ற சுகீர்வன் ஒரே பாய்ச்சலாகப் பாய்ந்து இராவணன் நின்ற இடத்திற்கு வந்து, அவனைத் தாக்கினான். இராவணன் திடீர்த் தாக்குதலினால் நிலை குலைந்தாலும் சமாளித்துச் சுகீர்வனுடன் போர் புரிந்தான். சுகீர்வனை இராவணன் கொல்ல எண்ணினான். முடியவில்லை. ஆனால் இராவணனது கிரீடத்தைப் பறித்துக் கொண்டு மீண்டும் இராமனிடம் வந்து சேர்ந்தான் சுகீர்வன்.

இராவணனின் கிரீடத்தை, இராமன் பாதங்களில் வைத்துக் கண்ணீர் சொரிந்தவாறே கூறினான். “எம்பிரானே! கங்கைக் கரையிலே குகன் செய்த உதவியை விட, காட்டிலே சடாயு செய்த உதவியை விட நான் ஒன்றும் பெரிதாகச் செய்து விடவில்லை. தேவியைக் கவர்ந்தவன் இவன்தான் என்று அறிந்த பின்னும், அவனைக் கொல்லவும் முடியாமல், தேவியையும் மீட்க முடியாமல் அவனின் கிரீடத்தோடு வந்து நிற்பதை நான் கேவலமாக எண்ணுகின்றேன்” என்றான் சுகீர்வன். இராமன் கட்டித் தழுவி, சுகீர்வனுக்கு ஆறுதல் கூறினான். இரு பக்கமும் போருக்குத் தயார் ஆயினர். அப்போது...

இராமன் கடைசி முறையாக இராவணன் திருந்த ஒரு சந்தர்ப்பம் அளிக்க எண்ணினான். அங்கதனைத் தூது அனுப்ப எண்ணி, தன் கருத்தை மற்றவர்களிடம் தெரிவித்தான். இலக்குவனுக்குக் கோபம் எல்லை மீறியது. “நம் குல தேவியை கடத்திச் சிறை வைத்தவனுக்கு என்ன கருணை காட்டுவது? தூதும் வேண்டாம்! ஒன்றும் வேண்டாம்!” என்றான். இராமன் இலக்குவனை சமாதானப் படுத்தி அங்கதனைத் தூது அனுப்பினான்.

அங்கதன் இராவணன் சபைக்குச் சென்றான். இராவணன் “யார் நீ?” என்று கேட்டான். அதற்கு அங்கதன் “உலகெல்லாம் மார்தட்டிக் கொள்ளும் இராவணனைத் தன் வாலிலே கட்டி இழுத்த வாலியின் மைந்தன், ஸ்ரீ ராம தூதன்” என்றான். உடனே இராவணன் சமாளித்து; அட என் நண்பன் வாலியின் மகனா நீ! உன் அப்பனைக் கொன்று, உன் ஆட்சியைப் பறித்துக் கொண்டு. உன் சித்தப்பனுக்கு முடிசூட்டிய வனிடமா இருக்கின்றாய்! நீ ஒரு வார்த்தை சொல்! இப்போதே உன் நாட்டை உனக்குப் பெற்றுத் தந்து, உன்னை அரசனாக்குகிறேன். ஏனெனில் என் நண்பனின் மகன் என் மகன் போலல்லவா? என்று சொன்னதுடன், நீ ஏன் வந்தாய்!” எனக் கேட்டான்!

அங்கதனும் இராவணனை நோக்கி “நீ நினைப்பது பேரல் எனக்கு மண் ஆசை கிடையாது. உன் போல் பெண்ணாசையும் கிடையாது. இப்போது நான் இராம பக்தன். இராம தூதன் என்பதிலேயே பெருமை கொள்கிறேன். ஆகவே நீ மரியாதையாக சீதாதேவியை விட்டுவிடு! இல்லையாயின் போர்களத்தில் வந்து உயிர் துறக்க நேரிடும்” என்றான்.

இராவணன் அதுகேட்டு கோபமுற்று அங்கதனைப் பிடிக்கச் சொன்னான். அங்கதன் பிடிக்க வந்தவர்களின் தலையைக் கிள்ளி இராவணன் மேல் எறிந்து விட்டு இருப்பிடம் வந்தான்.

இராமன் சென்று வந்த விஷயத்தைக் கேட்டவுடன் அங்கதன் “தேவா! அணையப் போகின்ற தீபம் எப்போதும் அதிகமாகவே பிரகாசிக்கும்! என்ன செய்வது! அவனின் விதி முடியும் காலம் நெருங்கி விட்டது. அவனின் தலைகள் அறுந்து விழுந்தாலும் அவன் ஆசை மட்டும் அழியாது” என்றான்.

போர் தொடங்கியது. இருபக்கமும் பயங்கர மோதல். இராவணன் போருக்கு வருகின்றான். அண்டமே நடுங்குகின்றது. அவனை இலக்குவன, அனுமன், சக்ரீவன், முதலானோர் எதிர்கொள்ளுகின்றனர். இராவணனின் நானொலி கேட்டு வானரங்கள் அஞ்சி ஓடின! சிறப்பான யுத்தம்.

தற்போது இராமன் போருக்கு கிளம்பி இராவணனை நோக்கி வந்து, எதிர் கொள்ளுகின்றான். நேருக்கு நேர் போரிடுகின்றார்கள். இராமன் தன் பேராற்றலால், இராவணனை ஆயுதமில்லாதவனாக்குகின்றான். இராவணன் தேர் இழந்து, கொடி இழந்து, ஆயுதங்கள் இழந்து வெறுங்கையோடு நிற்கின்றான். இராமன் நினைத்திருந்தால் அப்போதே இராவணனைக் கொன்றிருக்க முடியும். ஆனால் அது தர்மமன்று. போர் முறையும் அன்று. எனவே இராமன், இராவணனை நோக்கி “இன்று போய் போருக்கு நாளை வருக” என்றான்.

எப்படிப்பட்ட இராமன் கூறுகின்றானாம். கவிச் சக்ரவர்த்தி கூறுகின்றார். “மிகுந்த வளங்கள் நிரம்பிய கோசலை நாடுடை வள்ளலாகிய இராமபிரான் இன்று போய் நாளை வா என்கின்றானாம்”. போர்களத்தில் ஏன் கோசலை நாடுடை வள்ளல் என்று கூறவேண்டும். ஒருகால் நிராயுத பாணியாக இருக்கும் இராவணன் மனம் மாறி சீதையை இராமனிடம் ஒப்படைத்து விட்டால், ஏற்கனவே இலங்கையை வீடணனுக்குச் சொந்தமாக்கி விட்டதால், தனது வளமை மிகுந்த நாடான கோசல நாட்டையே இராவணனுக்குத் தந்து விடும் அளவிற்கு வள்ளல் என்கின்றார் கவிச் சக்ரவர்த்தி இராமனை.

மலை போன்ற தோள்களை உடையவனான இராவணன், யானை தந்தங்களால் பதம் பார்க்கப்பட்ட

அருமையான, வலிமை மிக்க மார்பினைக் கொண்ட இராவணன், தன் நாவன்மையினால் நாரதரையே வியக்க வைத்த இராவணன், இசையால் இமயமலையையே அசைத்த இராவணன் இப்போது தன்னுடைய பத்து தலையையும், சிவபெருமான் கொடுத்த வானையும், இன்னும் ஏன் வீரத்தையும் கூடக் களத்தே போட்டுவிட்டு வெறும் கையோடு, தன்னந்தனியனாக இலங்கைக்குள் நுழைகின்றான்.

யாராலுமே தோற்கடிக்க முடியாத இராவணன் முதன் முதலாக நிலமகளைப் பார்த்தவாறு செல்கின்றான். வெற்றித் திருமகளையே உடன் அழைத்துச் செல்பவன், தன் பெண்ணாசையால், சோகத்தோடு சுகம் கொண்டாடியவாறு செல்கின்றான்.

எப்படி இருக்கும் அவனின் மனநிலை. ஒரு தேர்வில் தோல்வி அடைந்தாலேயே மனம் பொறுக்க முடியாத வர்கள் எத்தனை பேர். இன்னும் ஏன்? சினிமாவிற்கு டிக்கட் கிடைக்கா விட்டாலே எத்தனை பேர் மனம் புலம்புகின்றது. சிறந்த வீரன், தேவர்களை ஓட ஓட விரட்டியவன், இன்று ஒரு மனிதனால் தோற்கடிக்கப் பட்டான். அத்தோடு நில்லாமல் அவன் “இன்று போய் நாளை வா” என்று வேறு கூறினானே! புலம்பியது இராவணனின் மனம். தாத்தா மாலியவான் வந்து ஆறுதல் கூறினார். அப்போதும்... அவன் வீரனல்லவா! தாத்தாவிடம் கூறுகின்றான்.

“தாத்தா! இராமன் இன்று போரா புரிந்தான். இல்லை! வேலைக்காரியின் கூன் நிமிர்வதற்காக அம்பெய் தானாமே அயோத்தியில். அதுபோல விளையாட்டாகவே அம்பெய்தான். அப்பப்பா! அவனின் விளையாட்டுச் சண்டையே அருமையாக இருந்தது” என்று இராமனைப் பலவாறு புகழ்ந்தான். ஒருவனை அவன் சுற்றத்தாரோ, நண்பனோ புகழ்வதில் பெருமை இல்லை. எதிரி புகழ வேண்டும். அதுவே பெருமை.

ஆனால் விதியின் உந்துதலினாலும், சீதையை இழக்க விரும்பாத காரணத்தினாலும் இராமனுடன் மீண்டும் சண்டையைத் தொடர எண்ணி, தம்பி கும்பகர்ணனை எழுப்பச் சொன்னான் ஒரு பெரிய படையே கிளம்பியது. பெரிய பெரிய வாத்தியங்களை அவன் காதுக்கருகில் ஊதினார்கள். பல வீரர்கள் அவன் மேல் ஏறி நடனம் புரிந்தனர். கும்பகர்ணன் ஏதோ கொசுக் கடிக்கின்றது என்றெண்ணி ஒரு அடி அடித்துத் தூக்கி எறிந்தான் சில வீரர்களை. பின் ஒருவாறாக கும்பகர்ணன் எழுந்தான். என்ன விஷயம் என்று கேட்டவாறே அண்டா, அண்டா வாக சாப்பாட்டை உள்ளே தள்ளினான். வீரர்கள் அவனுக்கு நாட்டில் போர் நடப்பதைத் தெரிவித்தனர்.

கும்பகர்ணன் இராவணனிடம் வந்தான். “என்ன அண்ணா இன்னும் அந்தப் பெண்ணை நீங்கள் விட வில்லையா? தயவு செய்து விட்டுவிடுங்கள். என அறிவுரை பல கூறினான். மிக நொந்து, “அண்ணா! திட்டி விடம் என்னும் நாகம் ஒன்று இருக்கின்றது. அந்த நாகம் பார்த்தாலே எதிரில் நிற்பவர் இறந்து விடுவர். அதுபோல் தான் சீதையும். சீதை எனும் கற்பிற் சிறந்த திட்டி விடம் உங்களைப் பார்த்து விட்டது” என்றான்.

இராவணனுக்குக் கோபம் வந்தது. இருந்தாலும் அடக்கிக் கொண்டு, “தம்பி! இரண்டு மானிடர்கள் பல குரங்குகளுடன் வந்துள்ளனர். அவர்களைப் பிடித்து பொரி ஊதுவதைப் போல் ஊதிவிட்டு வா! என்றான்.

கும்பகர்ணன் விதியை உணர்ந்தான். வேறு வழி யின்றி, “அண்ணா! நான் போகின்றேன் போருக்கு! திரும்பி வருவேன் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இல்லை. ஆயினும் என் மனம் கேட்கவில்லை. ஆகவே மறுபடியும் கூறுகின்றேன். தயவு செய்து சீதையை விட்டுவிட்டுத் தாங்கள் பெருமையாக வாழுங்கள்” என்று கூறிவிட்டு போர்க்களம் சென்றான்.

போர்க்களத்தில் நிற்கும் கும்பகர்ணனின் பொலிவைப் பார்த்து, வீடணனிடம் அது யாரென்று கேட்கின்றான் இராமன். வீடணன் அதற்கு அவன் தன் அண்ணன் கும்பகர்ணன் என்று கூறி, அவனின் பெருமைகளைக் கூறினான். பின்னர் அவனையும் அறத்தின் பக்கம் சேர்க்க எண்ணி, கும்பகர்ணனிடம் செல்கின்றான் வீடணன்.

கும்பகர்ணன், தன் சேனைப் பக்கம் வீடணன் வருவதைப் பார்த்துத் திகைத்து, “என்ன தம்பி! நீ இராமன் பக்கம், அறத்தின் பக்கம் சேர்ந்து விட்டதாகக் கூறினார்கள் மகிழ்ந்தேன். ஆனால் இப்போது இங்கு வந்திருக்கின்றாயே! என்ன விஷயம்?” என்று கேட்டான்.

உடனே வீடணன், “இல்லை அண்ணா! நான் அறத்தின் பக்கம்தான் இருக்கின்றேன். தங்களையும் அழைத்துச் செல்ல வந்திருக்கின்றேன்” என்றான்.

உடனே கும்பகர்ணன் “தம்பி! நீரில் தோன்றி மறையும் நீர்க்குமிழி போன்ற இவ்வுலக வாழ்வில், நான் இராவணனிடம் நிறைய சாப்பாட்டுக் கடன் பட்டிருக்கின்றேன். அதற்காகவாவது என் உடலை அவர்களுக்காக நான் அழித்துக் கொள்கிறேன். நீ சென்று அவர்களுடன் இருந்து அறத்தை நிலை நாட்டுக!” என்று கூறினான். பின்னர் கும்பகர்ணன் போர் புரியத் தொடங்கினான்.

போர் கடுமையாக நடந்தது. இருபக்கமும் பற்பல அழிவுகள். அனுமன் விஸ்வரூபம் எடுக்க, அவனது தோள் மீது இராமனும், இலக்குவனும் ஏறிக் கொண்டு கும்பகர்ணனுடன் போர் புரிந்தார்கள். கும்பகர்ணன் இராமனைப் பார்த்து ஒரு வேண்டுகோள் விடுத்தான்.

“என் அண்ணன் இராவணன் உங்களிடம் சேர்ந்துள்ள என் தம்பியைக் கால்வதாகக் கூறி உள்ளான்.

தாங்கள் அவனைக் காக்க வேண்டும். என்னைக் கொன்று என் தலையைக் கடலில் வீசி விடுங்கள். இல்லையெனில் என் உடலைப் பார்த்து எல்லோரும் கேலி செய்வர்'' என்று கேட்டுக் கொண்டான். இராமன் தன் வில்லாற்றலால் கும்பகர்ணனைக் கொன்று, அவன் தலையைக் கடலில் வீசினான்.

ஒரு மாபெரும் வீரன் செஞ்சோற்றுக் கடனுக்காகத் தன் உடலைத் தியாகம் செய்தான். உணவு ஒரு மனிதனை எந்த அளவிற்கு பாதிக்கின்றது. அது தீயவன் வீட்டு உணவு. நல்லவனையும் மாற்றிவிடுகின்றது. நன்றிக்கடன் தீர்த்தான் கும்பகர்ணன். கும்பகர்ணன் இறந்தது கண்டு அசுரர்கள் அலறி, பயந்து ஓடினர்.

கும்பகர்ணனை போருக்கு அனுப்பிவிட்டு, சீதையை எப்படி அடைவது என்பதிலேயே இராவணன் மனம் உழன்று கொண்டிருந்தது. தன் மந்திரியை அழைத்து ஆலோசனை கேட்டான்.

அவன் சொன்னான், “மன்னா! பெண்களுக்குத் தாய் தந்தைமேல் எப்போதுமே பாசம் உண்டு. எனவே, நம்மிடம் மாயாஜாலத்தில் திறமையாக உள்ள மருத்தன் என்பவனைக் கொண்டு, அவன் தந்தை ஜனகன் போல் அவனை மாறச் செய்து, சீதையை மிரட்டி அடிபணிய வைக்கலாம்” என்றான். அதுவும் நல்ல யோசனை என்று கருதி, மாயாஜாலக்காரனை ஜனகன் போல் வேடமிட்டு, அவன் கைகளில் விலங்கு பூட்டி, சீதையின் முன்னால் அழைத்து வந்தனர்.

சீதை, மாயா ஜனகனைக் கண்டதும் தன் உண்மைத் தந்தையென அலறினாள். துடித்தாள். இராவணன், சீதையிடம், ஜனகனைக் கொல்லப் போவதாயும், தன்னிடம் பணியுமாறும் வேண்டினான். சீதை நிலை மிகவும் தர்மசங்கடமானது.

மேலும், மாயா ஜனகன் சீதையைப் பார்த்துக் கூறினான். “சீதையே! பணம் என்பது இவ்வுலகில் நிலையில்லாதது. மேலும் அது ஒருவனிடம் மட்டும் இருக்காது. கைக்குக் கை மாறும். காலையிலே இங்கு கொடுத்தால் மாலையிலே வேறு நாட்டில் இருக்கும். அந்தச் செல்வத்திற்கு அதிபதியான இலக்குமிதானே நீ! போரில் மடியப் போகும் இராமனை விடுத்து, சர்வவல்லமை பொருந்திய இராவணனை ஏற்றுக் கொள்” என்று கூறினான். வேடதாரிகள் இவ்வுலகில் எப்படியெல்லாம் திரித்துரைப்பார்கள் என்பதற்கு இது ஒரு சான்று.

சீதை புரிந்து கொண்டாள். எந்தத் தகப்பனாவது இவ்வாறு கூறுவானா? தன் மகளையே பார்த்து! மாயவேலை என்று புரிந்துகொண்டு சீறினாள் சீதை! “அழியப் போகும் அரக்கனே! இவனைக் கொல்! ஏன் என்னையே வேண்டுமானாலும் கொல். நீயும் எம்பிரான் அம்பு மூலம் அழியத்தான் போகின்றாய்! நான் புகழ் எய்துவேன்!” என்று அலறினாள் சீதை. இராவணன், இனியும் இவள் பணியமாட்டாள் என்று கருதிய பொழுது, கும்பகர்ணன் இறந்த செய்தி வந்தது அரக்கர்கள் மூலம்.

அழுதான் இராவணன். தம்பியின் சாவை நினைத்துத் தானே அன்றி, தன் தவறை நினைத்து அல்ல. இராவணன் தன் தம்பி இறந்ததை எண்ணி மிகுந்த துயரம் அடைந்தான். அதிகாயன் என்பவன் இராவணனின் மைந்தன். அவன் இராவணனைத் தேற்றி, தான் போருக்குச் சென்று வருவதாகக் கூறிப் போருக்குப் புறப்பட்டான்.

மது, கைடவர் என்ற இரு அரக்கர்கள் திருமாலிடம் சென்று பலகாலம் போர் செய்தனர். திருமால் அவர்களைப் புகழ்ந்தார். அவர்கள் இருவரும் திருமாலை நோக்கி என்ன வரம் வேண்டுமெனக் கேட்டார்கள். திருமால் அவர்களைப் பார்த்து, என் கையால் நீங்கள் சாக வேண்டும் என்றார். உடனே அவர்கள் இருவரும் உங்கள்

தொடையில் எங்கள் மரணம் நிகழட்டும் என்றனர். அப்படியே இறந்தனர் இருவரும். அப்படி இறந்த இருவரில் மது என்பவன் கும்பகர்ணனாகவும், கைடவன் அதிகாயனாகவும் பிறந்தனர்.

அதிகாயனைப் பற்றி வீடணன் இராமனுக்குக் கூறினான். இராமன், இலக்குவனின் வீரத்தைப் பற்றி, வீடணனிடம் கூறி, இலக்குவனை, அதிகாயனுடன் போர் புரியச் சொன்னான். இருவருக்கும் கடுமையான யுத்தம் நடந்தது. கடைசியில் வாயுதேவனின் ஆலோசனைப்படி இலக்குவன் அயன் படையை ஏவி அதிகாயனை அழித்தான். அதிகாயன் இறந்தான். இராவணன் மிகவும் வருந்தினான். அதிகாயன் தாய் தான்யமாலினி என்பவள் அழுது புலம்பினாள். அரக்கியரின் புலம்பல் அகிலமெங்கும் கேட்டது.

தம்பியின் சாவு அறிந்து இந்திரசித்து எழுந்தான். இந்திரசித்து இந்திரனையே வென்றவன். இராவணனின் மைந்தன். இராவணனைக் காட்டிலும் வரமும், பலமும் பெற்றவன். போர்க்களத்திற்கு வந்தான் இந்திரசித்து. இராமன் “இவன்யார்?” என்று வீடணனிடம் கேட்டான். வீடணன் இந்திரசித்தின் பெருமைகளைக் கூறினான். மேலும் அனுமனைப் பிரம்மாத்திரத்தால் கட்டி இழுத்தவன் இவன்தான் என்றும் கூறினான்.

இந்திரசித்து போர் புரியத் தொடங்கினான். அருமையான போர். சகர்வன் இந்திரசித்தை எதிர்த்துப் போரிட்டான். தோல்வி அடைந்தான். அடுத்து அனுமன் இந்திரசித்தை எதிர்த்துப் போரிட்டான். அனுமன் குன்றுகளைத் தூக்கி இந்திரசித்தின் மேல் எறிந்தான். அப்போது இந்திரசித்து “வில்லெடுத்துப் போர் புரிய ஆளில்லாமல், இங்கே கல்லெடுத்துப் போர் புரிய ஒரு குரங்கை அனுப்பினரோ?” என்று கேட்டான்.

அனுமன் சொல்லின் செல்வன் அல்லவா? ஆகவே கூறினான் “வில் எடுக்கவும் எங்களிடம் ஆள் இருக்கின்றனர். உங்களுக்குக் கல் எடுக்கவும் (இறந்த பிறகு கிரியைகள் செய்ய வீடணன் இருக்கின்றான்) ஆள் இருக்கின்றான்” என்றான். தொடர்ந்து இந்திரசித்து கணை மழை பொழிந்தான்.

போரைத் தொடர்ந்தான் இலக்குவன். இந்திரசித்தே வியக்கும் அளவிற்கு அழகான யுத்தம் செய்தான். பின் இந்திரசித்து தோற்கக் கூடிய நிலையில், வானில் மறைந்து சூரியனை மறைத்து, நாகபாசம் விட்டான். எல்லோரும் மயங்கி வீழ்ந்தனர். இராமன் வந்து நிலையறிந்து பல வாறு புலம்பினான். வீடணன், இராமனைத் தேற்றி, “யாரும் இறந்திலர். கவலை கொள்ள வேண்டாம்” எனக் கேட்டுக் கொண்டான். இருப்பினும் இலக்குவனை எண்ணி இராமன் பலவாறு புலம்பினான்.

பின்னர் கருடன் வந்து தன் இறக்கையை விரித்து வீச, அனைவரும் எழுந்தனர். இராமன் மகிழ்ந்தான். கருடனுக்கு மிகவும் நன்றிதனைத் தெரிவித்தான். குரங்குகள் மகிழ்ச்சியால் ஆரவாரம் செய்வதைக் கேட்ட இராவணன் இந்திரசித்தின் மாளிகைக்குச் சென்று, அவர்கள் பிழைத்ததைக் கூறி கோபிக்கின்றான்.

பின்னர் மகரக்கண்ணன் என்னும் அரக்கன் (கரன் என்பவன் மகன்) வந்து போரிட்டான். அவனும் எமனுலகம் சென்றான். இந்திரசித்து இம்முறை மிகவும் கோபம் கொண்டான். இந்திரசித்து இராவணனின் கொள்கையை, செய்கையை ஏற்கவில்லை என்றாலும், அவனுள் இருந்த ஓர் அரக்க குணமும், தத்தைப் பாசமும் போருக்கு உந்தின. மேலும், மகன் உயிரோடிருக்க தந்தை போரிட்டு மாள்வது முறையன்று என்று எண்ணம் கொண்டு மீண்டும் போர் புரிய வந்தான்.

இந்திரசித்தும், இலக்குவனும் கடுமையாகப் போர் புரிந்தனர். இலக்குவன் அவனை விரட்டி பிரம்மாத்திரம் விட எண்ணினான். இராமன் தடுத்து விட்டான். தப்பி ஓடிய இந்திரசித்து இராவணனிடம் நடந்தவற்றைக் கூறினான்.

எல்லோருக்கும் உணவு கொண்டு வரும் பொருட்டு வீடணனை அனுப்பினான் இராமன். மறுபடியும் இந்திரசித்திற்கும், இலக்குவனுக்கும் கடும் போர் நிகழ்ந்தது. இம்முறை இந்திரசித்து பிரம்மாத்திரம் விட்டான். எல்லோரும் வீழ்ந்தனர். இராவணனுக்கு வெற்றிச் செய்தி தெரிவிக்கப்பட்டது.

இராமன் வந்து, இலக்குவனைக் கண்டு பெரிதும் புலம்பினான். இலக்குவனை மடியில் கிடத்தி “தாயாக, தந்தையாக, துணைவனாக இருந்தாயே! இப்போது இந்நிலையில் உன்னைக் காணவா இவ்வளவு சிரமப் பட்டோம்?” என்று பலப்பல கூறிப் புலம்பி அழுதான். இராமன் அழுது புலம்பி, சோர்வுற்று மயங்கி வீழ்ந்தான்.

இதே சமயத்தில் சீதைக்குக் களம் காட்டுவதற்காக, இறந்த அரக்கர்களின் உடலையெல்லாம் கடலில் தூக்கிப் போடச் செய்தான் இராவணன். பின்னர் சீதையை ஒரு விமானத்தில் ஏற்றி, போர்க்களத்தைக் காட்டி, “பார்! உன் கணவர், இலக்குவன், மற்றும்ள்ள அனைவரும் இறந்து கிடப்பதைப் பார்!” என்று காட்டி, மீண்டும் சிறை வைத்தான்.

சீதை அதுகண்டு பலவாறு புலம்பி அழுதாள். திரிசடை ஆறுதல் கூறி, “அம்மா! மாய மான், மாயா சனகன் போன்று இதுவும் மாய வேலை! இராமன் இறந்தால் இவ்வுலகம் வாழுமா? வாழாது! எனவே, தாங்கள் கவலை கொள்ள வேண்டாம்” என்று பலவாறு கூறித் தேற்றினாள் சீதையை.

உணவு கொண்டு வந்த வீடணன் எல்லோரும் மயங்கிக் கிடப்பதைப் பார்த்து அழுதான். பின்னர் ஒருவாறு தெளிந்து இராமனை எழுப்பி, நடந்தவற்றைக் கேட்டான். சாம்பன் என்பவன் வந்தான். அவன் “சஞ்சீவி மலை என்ற மலையில் உள்ள மருந்துகளைக் கொணர்ந்தால்தான் அனைவரையும், பிழைக்க வைக்க முடியும்” என்றான். அதுவும், அனுமன் ஒருவனாலேயே அது முடியும் என்றான். உடனே, சாம்பனும், வீடணனும் அனுமனைத் தேடினர். அனுமனும் தட்டுத் தடுமாறி, எழுந்து அவர்களை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தான். வீடணன் மகிழ்ந்தான். பின்னர் சாம்பன் சஞ்சீவி மலையைப் பற்றிக் கூறினான். அது இமயம் தாண்டி உள்ளது எனவும், மருந்துகளின் பெயரையும் குறிப்பிட்டான்.

மாண்டாரை உய்விக்கும் — மிருத சஞ்சீவி.

அற்ற உடம்பை

ஒட்டுவிக்கும் — சந்தான கரணி.

உடம்புக்குள் உள்ள ஆயுதங்

களை வெளிப்படுத்தும் — சல்லிய கரணி.

முற்றும் அழிந்த பின்

பழைய உருவையே தரும் — சல்லிய கரணி.

(இவைகள் அனைத்தும் பாற்கடலில் தோன்றியவை. இவைகள் இன்றும் இருக்கின்றன. ஆனால், எப்படி இருக்கும் என்று யாருக்கும் தெரியாது.)

அனுமன் பேருருக் கொண்டான். வெகுதூரம் கடந்து சென்று மலையைக் கண்டான். வெகுதூரம் சென்றதால் மருந்துகளின் பெயரை மறந்து விட்டான் அனுமன். எனவே, மலையையே பெயர்த்துக் கொண்டு வந்து விட்டான் அனுமன். மலையை அருகில்

கொணர்ந்தவுடனேயே அக்காற்று பட்டு, அனைவரும் எழுந்தனர். அனுமனைப் பெரிதும் பாராட்டினர். இராவணன் சீதைக்குக் களம் காட்டும் பொருட்டு அரக்கர்களின் உடலையெல்லாம் கடலில் தூக்கிப் போடாவிட்டால், அனுமன் கொண்டு வந்த சஞ்சீவி மலையால் அவர்களும் பிழைத்து இருப்பர். விதி இராவணனின் மனநிலையை அவ்வாறு மாற்றியது.

இங்கே இராமனின் பக்கம் எல்லோரும் இறந்தனர் என்று எண்ணி, அரக்கர்கள் இன்பமாக ஆடிப்பாடி, குடித்துக் கும்மாளமிட்டனர். ஒற்றன் ஸ்ரீலமாக, இவர்கள் பிழைத்த செய்தியை அறிகின்றான் இராவணன். மீண்டும் ஆலோசனைக் கூட்டம் நடைபெறுகின்றது. மாலியவான் மீண்டும் புத்திமதிகள் கூறுகின்றான். கேட்கவில்லை இராவணன்.

வானரங்கள் இலங்கையைச் சுற்றிலும் தீவைக்கின்றன. இந்திரசித்து திடீரென்று, சீதையுடன் தோன்றி, சீதையின் கழுத்தை வாளால் சீவுகின்றான். அனுமன் கண்டு திகைத்து, இராமனிடம் செய்தியைக் கூற, இராமன் துடிக்கின்றான். வீடணன், இராமனைத் தேற்றி, இது மாயவேலையாய் இருக்கும். நான் சென்று சீதையைப் பார்த்து வருகின்றேன் என்று கூறி, வண்டுருக் கொண்டு இலங்கைக்குள் சென்று சீதையை அசோக வனத்தில் உயிருடன் இருப்பதைப் பார்க்கின்றான். இராமனிடம் வந்து சீதை நலமாக இருப்பதைக் கூறுகின்றான். அதன் பின்னரே இராமனும், மற்றவர்களும் திருப்தி அடைந்தனர்.

இந்திரசித்து அவர்களை ஏமாற்றி விட்டு, போரில் வெற்றி கொள்ளச் செய்யும் “நிகும்பலையாகம்” என்ற ஒரு யாகத்தைச் செய்கின்றான். இராமன் செய்தி அறிந்து இலக்குவனை அனுப்பி, அவனை வென்று வரச் சொன்னான். இலக்குவன் படையுடன் சென்றான். இந்திர

சித்தை அடித்து நொறுக்கினான். இந்திரசித்து தோல்வி அடைந்து, உடம்பெல்லாம் உதிரும் ஒழுக, இலங்கதை சென்றான். இராவணனிடம் நடந்தவற்றையெல்லாம் கூறினான். கடைசியாக ஒன்று கூறினான்.

“தந்தையே! இத்தனை நாட்கள் யார் யாரோ தங்களுக்கு அறிவுரை சொன்ன போதெல்லாம், எனக்கும் கோபம் வந்தது. ஆனால் இப்போது நானே, நேரே அவர்களின் திறத்தைக் காணும் போது அஞ்சுகின்றேன். அவர்கள் நாம் நினைப்பது போல் சாதாரண மானிடர் அல்லர். சர்வ வல்லமை பொருந்தியவர்கள்.”

“ஆகவே, நீங்கள் தயவுசெய்து சீதையை அவர்களிடம் விட்டுவிட்டால் அவர்களின் கோபம் தணிந்து நம்மை மன்னிப்பர். இதை நான் உங்களுக்கு அறிவுரை சொல்வதாக எண்ணிச் சொல்லவில்லை. நான் இறக்க வேண்டுமே என்று அஞ்சியும் கூறவில்லை. உங்களின் மேல் உள்ள மிகுந்த அன்பினால் சொல்லுகின்றேன்” என்றான் உலகத்தையே கலக்கி வெற்றி கொண்டவன் எனப் பெயர் பெற்ற இந்திரசித்து.

இராவணன் சொல்லுகின்றான். “இந்திரசித்து, முன்னாலே இறந்தார்களே கோடிக்கணக்கான வீரர்கள், என் தம்பி, என் மக்கள், அவர்களெல்லாம் இந்தப் பகையைத் தீர்த்து வைப்பர் என்று நான் கருதவில்லை. இனிமேல் போர் புரியப் போகின்றவர்களும் வெற்றி பெறுவர் என்று எண்ணி, சீதையை நான் தூக்கி வரவில்லை. என் வலிமை என் வீரம் இவற்றை வைத்தே நான் இந்தப் பகையைத் தேடிக் கொண்டேன். இன்று இருப்பவர், நாளை இறப்பர். ஆனால் புகழ் ஒன்றுதான் என்றும் வாழும்!” என்றான் இராவணன். இந்திரசித்து இனிமேலும் இராவணனிடம் எதுவும் கூறிப் பலனில்லை என்று கருதி, மீண்டும் போருக்குப் புறப்பட்டான்.

இலக்குவனும், இந்திரசித்தும் நேருக்கு நேர் மோதினர். மாயையால் பல வடிவங்கள் எடுத்துப் போரிட்டான் இந்திரசித்து. கடைசியில் இலக்குவன் இராமனை வணங்கி, இந்திரசித்தின் மேல் ஓர் அம்பு எய்தான். இந்திரசித்தின் தலை கீழே வீழ்ந்தது. விண்ணுலகம் சென்றான் இந்திரசித்து. ஒரு அருமையான வீரன். இந்திரனையே வென்றவன். தந்தையின் காமத் திற்கு தன்னையே பலியாக்கிக் கொண்டான்

பதினான்கு ஆண்டுகள் உண்ணாமலும், உறங்காமலும் இருப்பவனால் இறக்க வேண்டும் என்று வரம் வாங்கி வந்தான் இந்திரசித்து. அப்படியே இறந்தான் இலக்குவனால். ஆம். இலக்குவன் பதினான்கு ஆண்டுகள் உண்ணவும் இல்லை. உறங்கவும் இல்லை. எப்படி? ஜென்மாந்திரத் தொடர்பு. நாகம் காற்றைக் குடித்தே உயிர் வாழும். இலக்குவன் ஆதிசேடனின் அவதாரம் தானே.

எல்லாவற்றிலும் பெரிய செயல், பெரிய தியாகம் இலக்குவன் பதினான்கு ஆண்டுகள் மனைவியை மனதாலும் நினைக்கவில்லை. இதிலே பெரிய தியாகியாரென்றால் இலக்குவன் மனைவி ஊர்மிளைதான். சீதையாவது, இராமனிடம் எதிர்த்துக் கேட்டு, அவனுடன் கானகம் வந்துவிட்டாள். ஆனால் ஊர்மிளை? இப்படித்தான் பல உண்மைத் தியாகிகள் பேர் தெரியாமலேயே வாழ்ந்து வருகின்றார்கள்.

அங்கதன் இந்திரசித்தின் தலையைக் கையிலே சுமந்து வந்து இராமனின் திருவடிகளில் வைத்தான். இலக்குவனை இராமன் பெரிதும் பாராட்டிக் கட்டித் தழுவிக்கொண்டான்.

இராவணன் இந்திரசித்து மறைந்த செய்தி கேட்டு, போர்க்களத்திற்கு ஓடி வந்து தன் மகனைத் தேடினான். இந்திரசித்தின் உடல் மட்டும் கிடைத்தது. அதனை

மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு வந்தான் அரண்மனைக்கு. தாய் மண்டோதரி மகன் மேல் விழுந்து புலம்பினாள். சீற்றம் அடைந்தான் இராவணன். மீண்டும் போருக்குக் கிளம்புகின்றான்.

இராவணன் போர்க்களம் புகுந்தான். கடுமையான யுத்தம். இலக்குவன் இராவணனை எதிர் கொள்ளுகின்றான். வீடணன் இலக்குவன் அருகிலிருந்து, இராவணனின் மாயைகளைக் கூறி, அதற்குத் தக்கவாறு கணைகளை வீடச் சொல்கின்றான். இராவணன் கோபமுற்று வீடணன் மேல் அம்பு எய்ய, இலக்குவன் வீடணனை விலக்கி, தான் ஏற்றுக் கீழே சாய்கின்றான். இலக்குவன் வீழ்ந்ததை எண்ணி அனைவரும் அழுகின்றனர். அனுமன் உடனே ஓடிச் சென்று மருந்து மலையைக் கொண்டு வர, மீண்டும் இலக்குவன் புத்துயிர் பெற்று எழுகின்றான்.

எப்படி இவ்வளவு சீக்கிரம் மருந்து மலையை எடுத்து வந்தாய்? என்று அனுமனைக் கேட்டவுடன், அனுமன் அழகாகக் கூறுவான். “வட்டிக் கடையில் நகையைத் திருப்பச் சென்றால், அவர்கள் தேடமாட்டார்கள். உடனே எடுத்துத் தருவார்கள். அதுபோல் நான் மருந்து மலையை நான்கு மலைகளுக்கு நடுவே வைத்துவிட்டு வந்தேன். மீண்டும் தேவைப்பட்டாலும் படும் என்று. அதனால்தான் இப்போது உடனே எடுத்துவர முடிந்தது” என்றான்.

இராவணன் இலக்குவனைக் கொன்றுவிட்ட வெற்றிக் களிப்பில் விருந்து வைத்தான். அவர்கள் சாப்பிட்டுக் கை கழுவுவதற்குள், மீண்டும் இலக்குவன் பிழைத்த செய்தி பரவியது. இராவணனும், இராமனும் போர்க்களத்தில் சந்திக்கின்றனர்.

இராவணன் முதன் முறையாக சுத்தமான மனதினால் இராமனைப் பார்க்கின்றான். இவன் சிவபெருமானா?

இல்லை. திருமாலா? இல்லை. பிரமதேவனா? இல்லையே! எல்லா வரங்களும் பெற்று இருக்கின்றானே! இவன் யாராய் இருக்க முடியும். இவன்தான் வேதங்களுக்கு எல்லாம் தலைவனாக, மூலங்களுக்கு எல்லாம் மூலமாக, ஆதிமூலமாக இருப்பானோ? என்று எண்ணினான். ஆனால் மீண்டும் அவனின் ஆணவம் அவனை வெற்றி பெற, மீண்டும் போர் தொடங்குகின்றது.

இராமனின் கோதண்டத்தில் 16 தங்கமணிகள் கட்டி இருக்கும். அந்த மணிகளுக்கு இடையில் 16 சிறிய மணிகள் கட்டி இருக்கும். அவைகளுக்குக் 'கவந்த மணிகள்' என்று பெயர். ஆயிரம் யானைகள், பதினாயிரம் தேர்கள், ஒரு கோடி குதிரைகள், ஆயிரம் சேனைக் காவலர்.

இவ்வளவு பேரும் இறந்தால் ஒரு கவந்த மணி ஒலிக்கும். இடையில் உள்ள ஒரு கவந்த மணி ஆயிரம் முறை ஒலித்தால், ஒரு பெரிய மணி ஒரு முறை முறை ஒலிக்கும். இவ்வாறு எல்லா மணிகளும் தொடர்ந்து ஏழரை நாழிகை, அதாவது மூன்று மணி நேரம் ஒலித்ததாம். அப்படியானால் இறந்தவர்களின் எண்ணிக்கையை கால்குலேட்டரை வைத்துக் கணக்கிட்டுப் பாருங்கள், (ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள்! இறந்தவர்களின் எண்ணிக்கை ஆயிரத்து ஒரு கோடியே இருபது லட்சம். என்ன சரிதானா?)

கடுமையான போர். இராவணனின் தலையையும், கைகளையும், அறுக்க அறுக்க, மீண்டும் முளைத்தன. பின்னர் வீடணனின் ஆலோசனையின் பேரில், இராம பாணம் அவனது மார்பைப் பிளந்து, அதனுள் இருந்த அமுத கலசத்தை உடைத்தது. கீழே வீழ்ந்தான் இராவணன். ஒரு மாபெரும் தவசீலன் பெண்ணாசையால் மடிந்தான்.

இராமன் இராவணனின் உடலைப் பார்த்தான். முதுகுப்புறம் புண்ணாய் இருந்தது. அப்படிப்பட்டவனைக்.

கொன்றதைக் கேவலமாய்க் கருதினான் இராமன். வீடணன் அதைப் புரிந்து கொண்டு, அதற்கு விடை அளித்தான்.

இராவணன் திக்விஜயம் சென்ற போது யானைகள் அவன் மார்பில் குத்தின. அவைகளைக் கொன்று, அவற்றின் தந்தங்களை மார்பிலிருந்து அறுத்து விட்டான். அவ்வாறு 32 தந்தங்கள் இராவணன் மார்பை அழகு செய்தது. இப்போது அம்புகள் பாய்ந்ததால் அவை முதுகுப்புறமாக வெளியேறிப் புண்ணாகியது” என்றான் வீடணன். என்னே வீரம். இறந்த இராவணனின் முகங்கள் முன்னரைக் காட்டிலும் மிகப் பொலிவுடன் விளங்கின.

வீடணன் அழுதான். மண்டோதரி அழுதாள். புலம்பினாள். “வெள்ளெருக்கஞ் சடைமுடியனாகிய சிவபெருமான் மலையைப் பேர்த்தெடுத்த தாங்கள் உடம்பில் இவ்வளவு அம்புகளா? அவைகள் சும்மா தைக்கவில்லை. சீதை மேல் உள்ள ஆசை எங்காவது இருக்கின்றனவா? இருக்கின்றனவா? என்றுதேடி எள்ளளவிற்குக்கூட இடமின்றித் துளைத்திருக்கின்றன இராம பாணங்கள்” என்று அழுதாள். மேலும்,

“உங்களுக்கு எமனாய் வந்ததுஎவை தெரியுமா? பெண்குலமே புகழும் அளவிற்கான சீதையின் அழகும், அந்த சீதையின் கற்பும், நீங்கள் அவள் மேல் வைத்த காதலும், சூர்பனகையின் அறுந்த மூக்கும், தசரத மன்னனால் இராமன் கானகம்புகுந்ததும் தான்!” மண்டோதரி இராவணனின் இறப்புக் காரணத்தை அழகாகவே தெரிவிக்கின்றாள். வீடணன் இராவணனுக்கு இறுதிக் கடன்கள் செய்தான்.

வீடணனுக்கு, இலக்குவனை விட்டு. முடிசூட்டச் சொன்னான் இராமன், இலங்கையின் அரசனாக வீடணன் ஆனான். அவனுக்கும் பலப்பல அறிவுரைகள் கூறினார்கள். பல அறங்களை இராமன் உபதேசித்தான்.

ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் இயற்கையிலேயே மூன்று குணங்கள் உண்டு. கோபம், பொறாமை, டாம்பீதம். அகங்காரம், ஆணவம் போன்றவை ராஜஸ குணம். சோம்பல், தூக்கம், அவநம்பிக்கை போன்றவை தாமஸ குணம். நம்பிக்கை, நல்லறம், இறை வழிபாடு. அன்பு, பண்பு, அடக்கம் முதலியன சத்துவகுணம். ஒரு உதாரணம்.

ஒரு மாணவன் “அய்யா பள்ளிக்கு எந்த வழியில் செல்வது” என்று மூவரிடம் கேட்டான்.

முதலாமவன்: “அடப்போடா! வேறு வேலையில்லை! பள்ளிக் கூடத்திற்கு வழி வேண்டுமாம்! படிச்சவன்தான் நர்ட்டைக் கெடுக்கிறான். தள்ளிப் போ! என்று துள்ளிக் குதித்தான். இதுதான் ராஜஸ குணம். இராவணன் போல.

இரண்டாமவன், “என்னய்யா பள்ளிக்கூடம்! என்னத் தைப் படிச்சு, என்னத்தைப் பாஸ் பண்ணி! அவனவன் பிழைக்கவே வழி இல்லை!” என்று நொந்து கொள்கிறான். இது தாமஸ குணம். கும்பகர்ணன் போல.

மூன்றாமவன் : “தம்பி! இங்கே வா! இப்படியே வலப் பக்கம் சென்று, இடப்பக்கம் திரும்பினால் பள்ளி வரும். அது நல்ல பள்ளி. பேரும் புகழும் பெற்றது. உன்னைப் போல் எல்லோரும் படித்து நாட்டிற்கும் வீட்டிற்கும் நல்லது செய்ய வேண்டும்” என்றான். இதுதான் சத்துவ குணம். வீடணன் போல.

நம் மனத்தை இராஜஸ குணமோ, தாமஸ குணமோ ஆட்சி செய்யக் கூடாது. சத்துவ குணமே ஆள வேண்டும் நம் மனமெனும் நாட்டை. அதற்காக இறைவனைப் பிரார்த்தனை செய்வோம்.

மீண்டும் இராமன்

வீடணன் முடிசூட்டு விழா சிறப்பாக நிறைவுற்றது. சீதைக்குச் செய்தி சொல்லவேண்டும். யாரை அனுப்புவது? என்றைக்கு? இராமன் அனுமனைச் சந்தித்தானோ, அன்று முதல் அனுமன் ஒவ்வொருவருக்காக உயிர் வழங்குகின்றான். முதலில் அசோக வனத்தில் சீதையைச் சந்தித்து, இராமனின் கணையாழியைக் கொடுத்து, உயிர் வழங்கினான்.

பின்னர் சீதை தந்த சூடாமணியை இராமனிடம் சேர்ப்பித்து, இராமனுக்கு உயிர் தந்தான். பின்னர் போரில் இலக்குவனுக்கும், பல்லாயிரக்கணக்கான வீரர்களுக்கும் மருந்து மலை கொணர்ந்து உயிர் தந்தான். மீண்டும் இரண்டாம் முறையும் இலக்குவனுக்கு உயிர் தந்தான். இவ்வாறு எல்லோருக்கும் உயிர் வழங்கி, இராம காதைக்கே உயிர் தந்தான். மேலும் அனுமன் “சொல்லின் செல்வன்”. எனவே, அனுமன் மூலம் சீதைக்குச் செய்தி சொல்லி அனுப்பப்பட்டது.

அனுமன் சீதாதேவியிடம் சென்று வணங்கி, “தாயே! எங்கும் மங்களம் தங்குக! அரக்கர்களை ஸ்ரீ ராமர் வெற்றி பெற்றார்” என்றான். சீதை மகிழ்ந்தாள்.

பின்னர் அனுமனை நோக்கி, “அன்பனே! எங்களுக்கு உயிர் கொடுத்தது நீதான். எனவே உனக்கு என்ன வரம் வேண்டும் கேள்” என்றாள் சீதை.

உடனே அனுமன் அவன் சொந்தத்திற்கு ஒன்றும் கேட்கவில்லை. தேவியை நோக்கி, “தாயே! உங்களை அல்லும், பகலும் கொடுமைப்படுத்திய இவர்களைக் கொல்ல வேண்டும். அதற்கு அனுமதி தாருங்கள்”

என்றான். சீதை கருணை நிறைந்த தாய் அல்லவா? அவள் கூறினாள்.

“அன்பனே! எண்ணை இல்லாமல் விளக்கு எரியாது. அதுபோல் இன்ப துன்பம் வினையின்றி தானே நிகழாது. நான் செய்த வினையே என்னைப் பாதித்தது. எய்தவன் இருக்க அம்பை நோக்கக் கூடாது. அதுபோல, அரக்கியர்கள் அவர்களாக கொடுமை செய்யவில்லை. இராவணனின் கட்டளையால் தான் என்னைக் கொடுமைப்படுத்தினர். என்ன செய்வது? அரக்கியர்கள் அவன் ஏவலுக்குக் கட்டுப்பட்டவர்கள் தானே! கானகத் திற்கு தவம் செய்ய வந்த எம்பிரானுக்குத் தொண்டு செய்வதை விட்டு விட்டு, மான் பிடித்துத் தரவேண்டும் என்று கட்டளை இட்டேன். அதனால் வந்த வினையே இது. மேலும் அரக்கியர்கள் உன்னைக் கண்டதும் அஞ்சுகின்றார்கள். ஆகவே அவர்களை நீ துன்புறுத்தக் கூடாது. எங்கள் வீட்டிலேயே சாப்பிட்டுவிட்டு, எங்களுக்கே துரோகம் செய்த கூனியை விடவா இவர்கள் கொடியவர்கள்” என்றாள் சீதை. சீதையின் கருணை மனம் கண்டு கண்ணீர் உகுத்தான் அனுமன்.

மேலும் இராமன், வீடணனை அழைத்து, சீதையை அலங்காரம் செய்து கொண்டு கூட்டி வரச் சொன்னான். வீடணன் வந்து சீதையை அலங்காரம் செய்து கொள்ளச் சொன்னான். முதலில் மறுத்தாள். பின் இராமன் கூறினான் என்றதும் சரி என்றாள். தேவ கன்னிகைகள் சீதையின் தலைமுடியிலிருந்த சிக்கல்களை எல்லாம் எடுத்து விட்டு ஒழுங்கு செய்து, அலங்காரம் செய்து விட்டனர்.

கம்பர் ஒரு அருமையான உதாரணம் சொல்லுகின்றார்.

வேதத்திலிருந்த சிக்கல்களை வியாசர் சரி செய்து முறைப்படுத்தியது போல, சீதையின் தலை முடியைச் சரி செய்தார்கள்” என்று கூறுகின்றார்.

200 ௨ நடையின் நின்றுயர் நாயகன்

சீதை இராமன் முன் நின்றாள். இராமன் நோக்கினான் சீதையை. பின் சீதையைக் கடிந்து கோண்டான். அனைவர் எதிரிலும் சீதையை தீக்குளிக்கச் சொன்னான். காரணம்? “இவ்வுலகில் மனித மனம் மிகவும் மென்மையானது. யாராய் இருந்தாலும் அது சூழ்நிலையின் காரணமாக மாறலாமே அன்றி, அனைவரின் மனமும் பஞ்சு போன்றதே! பிறக்கும் போதே ஒருவரும் கொடுமையான மனம் கொண்டவராகப் பிறப்பதில்லை. அப்படிப்பட்ட மனதை நோகச் செய்வது பெரிய பாவம். அடித்தால் கூட அப்புண் ஆறி விடும். ஆனால் சொல்லினால் ஒருவரைக் காயப்படுத்தினால், இறக்கும் வரை அக்காயம் மறையாது. அது போல, மாய மானைத் தேடி இராமன் சென்ற போது, சீதை இலக்குவனைக் கடிந்து கோண்டாள். ஒரு பாவமும் அறியாத இலக்குவன் மனம் என்ன பாடுபட்டிருக்கும். எனவே, அதை சீதையை உணரச் செய்யவே இந்த நிகழ்ச்சி.

சீதை தீக்குளிக்க, இலக்குவனை விட்டுத் தீ மூட்டச் சொன்னான் இராமன். இலக்குவன் கண்ணீரால் நனைந்து மறுப்பது போலத் தெரியவே, கட்டளை இட்டான். அண்ணனின் கட்டளையை மீற முடியாமல் இலக்குவன் தீ வளர்த்துக் கொடுத்தான். தோதேவி தீயினுள் புகுந்தாள் அக்னிதேவன் அலறினான். ஏன்? சீதையின் கற்புக்கனல் அக்னியையே சுட்டதாம், சீதையை இராமன் ஏற்றுக் கொண்டான். வானிலிருந்து தசரதன் வந்தான்,

இராம, இலக்குவர்களைக் கட்டித் தழுவித் கொண்டான் தசரதன். என்ன வரம் வேண்டுமென இராமனைக் கேட்டான் தசரதன். (பாருங்கள்! தசரதன் இன்னும் வரம் கொடுப்பதை நிறுத்தவில்லை. சம்பாசுரன் வதத்தில் கைகேயிக்குக் கொடுத்த வரத்தின் விளைவுதான் இவ்வளவு கதைக்கும் காரணம். இப்பொழுதும் என்ன வரம் வேண்டுமெனக் கேட்கின்றான்.)

இராமன், “கைகேயியைத் தனக்குத் தாயாகவும், பரதன் தனக்குத் தம்பியாகவும், தரவேண்டும்” என்றான். ஏனெனில் தசரதன் “கைகேயி எனக்கு மனைவியில்லை, பரதன் எனக்கு மகனில்லை” என்று சொல்லி இருந்தான் அல்லவா? அதனால்.

தசரதன் இப்போதும் மறுத்தான்.

அதற்கு இராமன், “தந்தையே! நான் பிறந்ததன் நோக்கமே தேவர்களுக்கும் முனிவர்களுக்கும் உதவி செய்து, அரக்கர்களை அழிப்பதற்காகத்தான். அதன்படி தான் நடந்தது. இதில் கைகேயி அன்னையையும், பரதனையும் கோரிப்பதில் நியாயமில்லை” என்றான்.

அறத்தின் மூர்த்தி. தசரதன் உணர்ந்து வரம் அளித்தான். பின்னர் அனைவரையும் வாழ்த்தி, வானகம் சென்றான்.

இராம, இலக்குவர்கள், சீதையுடனும், மற்ற அனைவருடனும் புஷ்பக விமானத்தில் ஏறி இராமேஸ்வரத்தை அடைந்தனர். அங்கு ஒரு சிவபக்தனைக் (இராவணனை) கொன்ற பாவம் நீங்குதற்காகவும், உலக நலன் பொருட்டும் சிவபெருமானை வழிபட்டனர்.

பின்னர் கானகத்தில் பாரத்துவாச முனிவர் அனைவருக்கும் விருந்து அளித்தார். பதினான்கு ஆண்டுகள் முடியும் தறுவாயில் இருந்ததால் பரதனுக்கு அனுமன் மூலம் செய்தி சொல்லி அனுப்பினர்.

முனிவர் இராமனை நோக்கி, “என்ன வரம் வேண்டுமெனக் கேட்டார். இராமனும், “வானரங்கள் உள்ள பகுதியில் காய் கனிகள் மிகுதியாக வேண்டும்” எனக் கேட்டான் தனக்கென வாழா உத்தமன். வானரங்கள் தானே இவ்வளவு வெற்றிக்கும் காரணம்.

இராமனுக்காக ஏங்கித் தவம் கிடக்கும் பரதன், பதினான்கு ஆண்டுகள் முடிய போகின்றது. இராமன்

இன்னும் வரவில்லை என்றவுடன், உயிர் துறக்க எண்ணி, நெருப்பு வளர்த்தான்.

பின்னர் தம்பி சத்ருகனனை அழைத்து, “தம்பி! நான் இறக்கப் போகின்றேன். அண்ணன் வந்தால் விஷயத்தை கூறி பாதுகையை அவர் வசம் ஒப்படைத்து விடு!” என்றான்.

உடனே சத்ருகனன் அழகாக பதில் கூறினான்!

“அண்ணா! தந்தையின் கட்டளைப்படி கானகம் சென்றான் ஒருவன். அவனுக்குப் பணிவிடை செய்கின்றேன் என்று அவன் பின்னால் போனான் மற்றொருவன். மூன்றாமவன் போனவர்கள் திரும்பி வரவில்லை என்று உயிர்விடத் துடிக்கின்றான்! இந்நிலையில் எனக்கு மட்டும் இவ்வரசு வேண்டுமா என்ன?” என்றான்.

அனுமன் இதற்குள் வந்து இராமன் கணையாழியை அடையாளமாகக் கொடுத்து, இராமன் வரும் செய்தியைக் கூறினான். பரதன் நடந்த விபரங்களைக் கேட்க, அனுமன் அனைத்தையும் கூறுகின்றான். வருத்தமுற்றான் பரதன்: தொடர்ந்து இராம, இலக்குவர் வந்தனர். பரதன் அவர்களை வணங்கித் தொழுது, அழுது தழுவித் கொண்டான். சத்ருகனனும் அவ்வாறே செய்தான். தன் தாயாரையும், குலகுருவையும் வணங்கினார்கள். இராம, இலக்குவர்கள். சீதையும் அனைவரையும் வணங்கினாள். பின்னர் அனைவரும் நந்தியம்பதியிலிருந்து கிளம்பி, அயோத்தி சென்றனர்.

இராமன், குகனைக் காட்டித் “தாயினும் இனிய வள்ளல்” என்று எல்லோருக்கும் அறிமுகப்படுத்துகின்றான். பின் ஒவ்வொருவராக, எல்லோரையும், எல்லோருக்கும் அறிமுகப்படுத்தினான் இராமன்.

இராமனுக்கு நாளை பட்டாபிஷேகம் என்று உறுதியாக அறிவித்தார் வசிட்டர். பட்டாபிஷேக ஏற்பாடுகள்

சிறப்பாக நடைபெற்றன. பலவிதமான தீர்த்தங்கள் சேகரிக்கப்பட்டன. மக்கள் மனதில் ஒரே மகிழ்ச்சி வெள்ளம்.

பட்டாபிஷேக நாள். எங்கும் மகிழ்ச்சி. இராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடைபெறுகின்றது. எப்படி?

தொண்டர்கள் இன்றித் தலைவர் இல்லை. தொண்டர்களின் தன்னலமற்ற தொண்டினால் தான் தலைமை பலம் பெறுகின்றது. அனுமன் ஒரு தன்னலமற்ற சிறந்த தொண்டன். எனவே, தொண்டர்களின் பிரதிநிதியாக, இராமனின் அரியணையை அனுமன் தாங்கிக் கொள்கின்றான்.

தர்மமே வீரத்திற்கு பெருமை சேர்க்கும். தன் தந்தை வாலி அதர்மம் வழி நடந்ததாலேயே அழிக்கப்பட்டார். ஆகவே, நாம் தர்மத்தின் வழி செல்ல வேண்டும் என்றெண்ணி, தர்மத்தின் வெற்றிக்கு உறுதுணையாய் இருந்து, தர்மத்தை நிலைநாட்டிய வீரன் அங்கதன், சிறந்த வீரத்தின் பிரதிநிதியாக உடைவாள் ஏந்துகின்றான்.

மன்னனின் பின்னால் நிற்பவன், மன்னனின் வளர்ச்சியில் ஆர்வம் காட்ட வேண்டுமே ஒழிய, அவனை அழித்துவிட்டு அவன் மன்னனாக எண்ணக் கூடாது. சுத்த மனமுள்ள தன்னலமில்லாதவனே, வெள்ளை மனம் போன்ற வெண்கொற்றக் குடையை ஏந்த முடியும். முறைப்படி தந்தையின் வரத்தால் நாடு கிடைத்தாலும், அது தனக்கு வேண்டாம் என்று உதறித் தள்ளிய ஒரு உத்தமன், பரதன் வெண் கொற்றக் குடை பிடிக்கின்றான்.

“தம்பி உடையான் படைக்கு அஞ்சான்”. அது போல சிறந்த தம்பியர்கள் இருவர் எத்தனை எதிரிகள் வந்தாலும் காற்றை வீசுவது போல வீழ்த்திவிடுவோம், என்று உணர்த்துவதுபோல சத்ருகனும், இலக்குவனும் கவரி வீசுகின்றார்கள்.

204 □ நடையின் நின்றுயர் நாயகன்

பொங்கும் மங்களம் எங்கும் தங்க, எந்நேரமும் மக்கள் மனதில் மகிழ்ச்சி நிலவ, நல்ல நிறைவான மங்கல ஒலிகள் மிகுகின்றன.

பாரதி சொல்லான். “மன்னன் என்பவன் மக்களின் பிரதிநிதியே! அவனுக்கு மக்களைக் காக்கவே உரிமை இருக்கின்றது” என்று அதுபோல மக்களின் பிரதிநிதியாக வெண்ணையூர் சடையப்ப வள்ள (கவிச் சக்ரவர்த்தியை ஆதரித்தவர்) லின் முன்னோர் ஒருவர் மணிமகுடத்தை, மக்களின் சார்பில் எடுத்துக் கொடுக்கின்றார். எவ்வளவு இருந்தாலும் குருநாதர் அருளின்றி உலகில் எதுவும் நடக்காது. எனவே, மக்களின் சார்பில் கொடுக்கும் மணிமகுடத்தை, வசிட்டர் வாங்கி, உலகெலாம் வளமுற நல்லாட்சி அமைய வேண்டுமென வாழ்த்தி, இராமனுக்கு முடிசூட்டுகின்றார்.

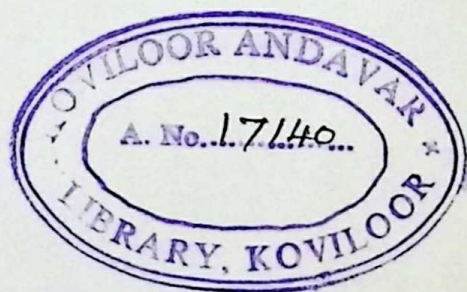
இராமனின் ஆட்சி இவ்வளவு சிறப்புக்களோடும் நடைபெறுகின்றது. மக்கள் எல்லா நலன்களும் பெற்று வாழ்கின்றனர்.

இன்றைய சமுதாயத்தில், எதைச் செய்தாலும் ஒரு ஆதாயத்தை எதிர் நோக்கியே செய்யும் சூழ்நிலை உள்ளது. அப்படி இருக்கும்போது, இப்புத்தகத்தைப் படிப்பதினால் “என்ன ஆதாயம், “என்ன நன்மை” என்று மனம் கேட்கும். அதற்கு விடை.

காஞ்சிப் பெரியவர்கள் கூறுவார்கள். “மனித மனத்தில் தேவர்கள் போன்ற நல்லெண்ணங்களும், அரக்கர்கள் போன்ற தீய எண்ணங்களும் உள்ளன. இறைவன் துணையுடன் தீய எண்ணங்களை அழித்து, நல்ல எண்ணங்களையே நிலை பெறச் செய்து நலமுடன் வாழ வேண்டும்” என்று. இதுவே இதன் பயன் ஆகும்.

எல்லோரும் எல்லாமும் பெற்று இன்புற்று வாழ் குருவருளும், திருவருளும் உதவட்டும்.

சுபம்

தேவகோட்டையைச் சேர்ந்த 'இலக்கிய மேகம்' ந. சீனிவாசன் அவர்கள் இயற்பியல் பட்டதாரி. கடந்த சில ஆண்டுகளாக இராமாயணம், மகாபாரதம், கந்த புராணம், பெரியபுராணம், தேவிபாகவதம், பாகவதம், ஆகியவற்றில் தனி மற்றும் தொடர் சொற்பொழிவுகள் தமிழகமெங்கும் நிகழ்த்தி வருபவர். சிறப்பாகச் சொற்பொழிவு செய்வதால் "இலக்கிய மேகம்" என்ற பட்டம் பெற்றவர்.

சமுதாயக் கருத்துக்களோடு, இந்துமதத் தத்துவங்களையும், விஞ்ஞானக் கருத்துக்களையும் இணைத்து வழங்குவது இவரது சிறப்பியல்பு. இவரின் "நடையின் நின்றுயர் நாயகன்" என்ற நூல் இலக்கிய உலகிற்கு இவரை அடையாளம் காட்டுவதோடு, ஒரு மாபெரும் காப்பியத்தை சாதாரண மக்களின் இயல்புக்கு ஏற்ப சுலபமாகச் சொல்லுவது மிகவும் பயனுள்ளதாக இருக்கும் என்பதையும் எடுத்துக் காட்டும்.